

บทที่ 1 : กำเนิดจึงจอกน้อยจอมซ่าส์ (1)

“นี่พวกเจ้ารู้เรื่องนี้กันหรือไม่ ? เมื่อไม่นานมานี้ มีคนเล่าลือกันว่า คุณหนูใหญ่ของตระกูลของเราไปมีความสัมพันธ์กับชายแปลกหน้าข้างนอก และนางถูกคุณหนुरองจับได้ต่อหน้าต่อตาระหว่างกำลังมีอะไรกันเลยทีเดียว ทั้งคุณหนูใหญ่ยังทำให้เรื่องราวเลวร้ายลงไปอีก โดยการใส่ความคุณหนुरองว่ากลั่นแกล้ง และใช้อุบายทำร้ายนาง เจ้าว่าที่คุณหนูใหญ่พูดนั้นเชื่อถือได้หรือไม่ละ ? ส่วนคุณหนुरองถึงกับร้องไห้ร้องไห้ด้วยความโมโหเมื่อเจอคำพูดแบบนั้นเข้า”

“พูดถึงคุณหนูใหญ่แล้ว ข้าก็อดชื่นชมในความโชคดียังนางไม่ได้ เจ้าว่ามัย ? ขนาดนางเป็นคนไร้ความสามารถเช่นนั้น นางก็ยังได้เป็นถึงคู่หมั้นขององค์ชายรอง ทั้งที่องค์ชายไม่แยแสความสามารถของนางเลยแม้แต่น้อย ! แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังนอกใจองค์ชายอีก”

“ข้าน่าจะรู้ดียิ่งกว่านั้นอีกนะ ! นางไม่ใช่แค่เสียความบริสุทธิ์ แต่
คุณหนูใหญ่นางตั้งครรภ์อีกด้วย ! เรื่องราวโฉนี้แพร่สะพัดไปทั่ว ก็
ไม่รู้ว่าคนในราชสำนักจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด”

“ข้าก็ได้ยินมาเช่นกันว่า เพื่อชดเชยให้กับองค์ชายรองแล้ว สกุลไป
ของเราถึงกับหมั่นหมายคุณหนูรองให้เขาแทน แล้วเจ้ารู้
หรือไม่ ? ทั้งที่คุณหนูรองถูกกล่าวหาขนาดนั้นนางก็ยังให้อภัย
เช่นนั้นนางจึงพยายามเกลี้ยกล่อมคุณหนูใหญ่ให้เป็นพระสนม บอก
ข้าหน่อยสิว่า ในฐานะสตรีที่สูญเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว เจ้าคิดว่า
คุณหนูใหญ่ยังควรจะเป็นพระสนมขององค์ชายรองอีกกระนั้น
หรือไม่ ?”

ไปหยานนั่งอยู่บนเตียงของตน นางลูบไล้หน้าท้องที่ยังคงแบนราบ
อยู่เบา ๆ นางได้ยืนทุกถ้อยคำจินตนาการอย่างเฝ้านที่ดังลอยมาจาก
ภายนอก ทว่าแววตาของนางยังไร้อารมณ์ มีเพียงความสงบราวกับ
น้ำในบ่อน้ำที่ไม่มีคลื่น

สามเดือนที่แล้ว ครั้งที่นางมาถึงโลกนี้ใหม่ ๆ ช่วงเวลาที่นางยังไม่
คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมที่นี่นัก น้องสาวตัวดีของนาง ไปร่ว ได้หา
ชายหน้าตาน่าเกลียดคนหนึ่งมาจัดการนางโดยที่นางเองไม่ทันตั้งตัว

โชคดี...ที่นางหนีรอดมาได้

ทว่าถึงแม้จะรอดพ้นมาจากอุ้งมือมาร หากแต่ที่สุดแล้วนางก็ต้อง
พ่ายแพ้ นางไม่อาจต้านทานยาปลุกกำหนัดในร่างกายของตนได้

นางจำต้องอาศัยพึ่งพาชายหนุ่มที่นางไปสู่หามาได้จากในป่า เพื่อ
บรรเทาความทุกข์ทรมานจากฤทธิยา

แม้ว่าช่วงเวลาที่ไม่รู้มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น จะเหลือนางเพียงลำพังใน
ป่า ทว่าทุกอย่างที่ทิ้งร่องรอยไว้บนเรือนร่างของนางก็ชัดเจนมาก
พอที่จะบ่งชี้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

จู่ ๆ ไปหยานก็พลันระลึกได้ถึงเวทาศาตราหยาเล็ดลอดคู่หนึ่งของชาย
แปลกหน้า ทว่าภาพที่นางเห็นกลับเลือนลางพร่ามัวราวกับหมอก
ควัน นางไม่แน่ใจว่าเกิดจากผลกระทบของฤทธิยา หรือเกิดเพราะ
ความเจ็บปวดทรมานของนางกันแน่ นางจดจำไม่ได้ แม้แต่ใบหน้า
ของชายผู้นั้นเสียด้วยซ้ำ ...

“พี่ใหญ่” เสียงที่คุ้นเคยดังนางกลับคืนสู่โลกแห่งความเป็นจริง

ไปหยานเงยหน้าขึ้น พร้อมกับแสดงท่าทางต้อนรับชายหนุ่มรูปงาม
ที่เดินผ่านประตูเข้ามา

จากความทรงจำที่นางได้รับผ่านเจ้าของร่างเดิม ไปหยาน สามารถ
บอกได้ว่า เด็กหนุ่มผู้นี้มีนามว่า ไป่เซียว น้องชายแท้ ๆ ที่เกิดจาก
มารดาคนเดียวกัน เขาเป็นคนเดียวในโลกนี้ที่นางห่วงใย

หลังจากมารดาผู้ให้กำเนิดนาง... หลานเยี่ย เสียชีวิตเมื่อหลายปีที่
ผ่านมา บิดาแท้ ๆ ของนาง... ไป่เจิงเซียง ได้เลื่อนสถานะหนึ่งใน
อนุภรรยาของเขาคืนเป็นสุหยินใหญ่ หญิงผู้นั้นมีนามว่า หยูหรง (แม่
เลี้ยง) และบุตรสาวสองคนของนางก็คือ ไป่รุ้ว และไป่จื่อ คนทั้ง
สามขึ้นมาเหยียบหัวไป่หยาน และน้องชาย หากมิใช่เป็นเพราะ
ชื่อเสียงสกุลหลานที่ทรงอำนาจของท่านแม่แล้ว นางกับน้องชายคง
จะถูกเนรเทศให้ออกจากบ้านหลังนี้ และต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าที่ถูก
ทอดทิ้งไร้คนเหลียวแล

อย่างไรก็ตาม ทุกสิ่งย่อมผันแปรตามกาลเวลา ทุกวันนี้ไม่มีใครเลยที่ยังจดจำเสาหลักที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของ ‘สกุลไป๋’ ได้ และเสาหลักที่ว่านั้นเกิดจากการสนับสนุนของสกุลหลาน

ช่วงเวลานั้นเหตุเพราะไป๋เจิงเซียงมีอนุเล็ก ๆ มากมายหลายคน ทำให้เจ้าบ้านสกุลหลานปฏิเสธที่จะยกบุตรสาวให้แต่งงานกับไป๋เจิงเซียง แต่เป็นเพราะหลานเยี่ยขู่ว่าจะตัดความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูก จึงทำให้เจ้าบ้านสกุลหลานจำต้องตกลง

เพื่อไม่ให้หลานเยี่ยต้องเสียหน้า ในการสมรสครั้งนี้สกุลหลานได้เตรียมชุดเจ้าสาวที่ยาวกว่าสิบหลี่** เพื่อสร้างความประทับใจให้ชาวเมืองโดยทั่วกัน อีกทั้งสกุลหลานยังซื้อยาดีจำนวนนับไม่ถ้วน เพื่อเป็นของขวัญให้กับหลานเยี่ย

**1 หลี่ = ความยาว 500 เมตรเป็นตัววัดจีนที่ไม่ได้ใช้บ่อยอีก

ต่อไป

หากแต่บางสิ่งก็เกินความคาดหมาย ไม่นานหลังจากนั้น หลานเยี่ยก็ไม่สามารถต้านทานถ้อยคำหวาน ๆ ของสามีนางได้ นางช่างโง่เขลา หลงลมปากสามี กระทั่งยอมมอบยาเม็ดล้ำค่าที่ครอบครัวยุของนาง มอบให้แก่นาง นางมอบยาเม็ดล้ำค่าเหล่านั้นให้แก่เขา ด้วยยาเม็ดล้ำค่าพวกนี้ ทำให้ฐานะของไป๋เจิงเซียงเลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็ว จนสกุลไป๋ก้าวขึ้นสู่ตระกูลขุนนางที่มีเกียรติอันคับตัน ๆ

อาจกล่าวได้ว่าสถานภาพอันทรงเกียรติของสกุลไป๋ในยามนี้ เป็นผลเนื่องมาจากความเสียสละของหลานเยี่ย

ขนาดไป๋หยานเองก็ยังโมโหกับแผนการชั่วร้ายนี้ ไม่แปลกใจเลย หากเจ้าบ้านสกุลหลานจะ โกรธเกรี้ยวแม้เวลาจะผ่านไปนานหลายปี

นี่เป็นเหตุว่าไยเจ้าบ้านสกุลหลานจึงไม่ใส่ใจในตัวนางนั้ก นั้นเป็น
เพราะเขาผิดหวังในตัวบุตรสาวของเขาเป็นอย่างยิ่ง

กล่าวง่าย ๆ ก็คือเจ้าบ้านสกุลหลานต้องปวดร้าวทรมานใจจาก
เลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองแท้ ๆ

“พี่ใหญ่” ไปเชียวพยายามเอ่ยปากพูด “อย่าเสียใจไปเลย องค์กรชาย
รองจะต้องเสียใจที่ถอนหมั้นพี่ ข้าสังเกตเห็นมานานแล้วว่า สายตา
ของไป๋ร้าว และองค์กรชายรองดูแปลกไปความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา
ย่อมไม่ธรรมดาแน่”

บทที่ 2 : กำเนิดจิ้งจอกน้อยจอมซ่าส์ (2)

ครั้นเห็นพี่สาวของตนเอาแต่นิ่งเงียบ ไปเสียจึงสันนิษฐานว่านางคง
โศกเศร้าด้วยเรื่องที่ประสบมา

“เหตุใดเจ้าถึงกล่าวว่า องค์ชายรองจะต้องเสียใจล่ะ ในเมื่อทุกคนต่าง
ก็เชื่อว่าข้าเป็นผู้ทรยศเขา” เสียงหัวเราะแทบจะหลุดออกจากปาก
ของนาง

“ข้าเชื่อใจพี่ ไม่มีทางที่พี่สาวของข้าจะนอกใจเขา ข้าเชื่อว่าพี่จะต้อง
ถูกวางกับดัก” การแสดงออกของเด็กหนุ่มคู่มั่นคง ขณะที่กล่าวด้วย
น้ำเสียงดุคั่น “หากข้ารู้ว่ามันเป็นผู้ใด ข้าจะไม่มีวันปล่อยมันไปอย่าง
แน่นอน ! “

หัวใจของไป๋หยานสั้นไหว ความรู้สึกกลับที่ไม่อาจอธิบายเริ่มก่อ
ตัวขึ้นในหัวใจของนาง

ชาติภพก่อนนั้น นางเป็นบุตรหลานของสำนักศิลปะการต่อสู้จิน
โบราณ เช่นนั้นนางจึงได้รับการปลูกฝังแนวคิดที่จะต้องแข็งแกร่ง
มากขึ้นเรื่อย ๆ นับตั้งแต่วัยเยาว์ เพื่อให้ถึงเป้าหมายแล้ว นาง
สามารถทรมานได้ แม้กระทั่งเพื่อนและครอบครัว จนท้ายที่สุด นาง
ต้องจบชีวิตแต่เพียงเดียวดาย ภายใต้อายฟ้าที่ฟาดลงมาจากท้องฟ้า
เบื้องบน ขณะที่นางกำลังพยายามกลั้นยาเม็ดจิตวิญญาณขึ้นแก้

หลังจากที่วิญญาณของนางดับสลาย อีกทั้งร่างของนางก็ถูกทำลาย
ไป นางสามารถกลับมาเกิดใหม่ได้อีกครั้ง แม้จะยากลำบากมากก็
ตามที นางจะไม่ทำผิดซ้ำรอยเดิมเช่นในชาติก่อนหน้า บัดนี้
ครอบครัว และเพื่อนฝูงคือสิ่งสำคัญเหนืออื่นใด

“อืม จริงสิ” เด็กหนุ่มหยิบถุงใส่เงินเล็ก ๆ ออกมา ก่อนจะวางถุงเงินไว้ในมือของนาง “ตอนนี้พี่กำลังตั้งครรภ์ เช่นนั้นร่างกายของพี่ย่อมต้องการบำรุง เงินนี้พี่เก็บไว้ใช้เถอะ”

หัวใจของไป๋หยานเจ็บปวด เมื่อสัมผัสได้ถึงสิ่งที่อยู่ในอุ้งมือ “เจ้าไปเอาเงินนี้มาจากที่ใด ?”

“ข้า ... ข้านำจี้หยกที่ท่านแม่มอบให้ข้า เมื่อครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ไปจำหน่าย”

นั่นทำให้หัวใจของไป๋หยานยิ่งปวดร้าว

อย่าหลงเข้าใจผิดไปกับรูปลักษณ์ และสถานะที่แสนจะงดงามคู่มีชาติตระกูลของพวกเขา นั่นเป็นแค่เพียงเปลือกนอก เพราะแท้จริงแล้ว สกุลไป๋พยายามลดค่าใช้จ่ายของสองพี่น้องอย่างสม่ำเสมอ

แม้กระทั่งสินสอดทองหมั้นของหลานเยี่ยเองก็ยังคงอยู่ในกำมือ
ของหยูหงผู้ซึ่งเป็นแม่เลี้ยง

สองพี่น้องต่างก็มีนิสัยคือร้อนเหมือน ๆ กัน ทั้งคู่รู้ว่ามารดาของตนทำ
ให้ท่านตาผิดหวัง เช่นนั้นต่อให้พวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานมากมาย
สักเพียงใด สองพี่น้องก็ไม่ยอมขอความช่วยเหลือจากสกุลหลาน

ขณะที่สกุลหลานเองก็เชื่อมั่นในตัวเองเสียเหลือเกิน พวกเขาเชื่อว่า
สกุลไป่คงจะไม่ทำร้ายสองพี่น้อง เพราะเพียงแค่สินสอดทองหมั้น
ของมารดาสองพี่น้อง ก็มากเพียงพอที่จะใช้ชีวิตอย่างหรูหราไปจน
ตลอดชีวิต

ทว่าในความเป็นจริง

ขณะที่บุตรสาวของหยูหรงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ชั้นดี และกินอาหารอร่อย ๆ ทุกมื้อ ไปหยานกับน้องชายของนางกลับต้องอดอาหารอยู่เป็นประจำ

ที่น่าขันก็คือ ไปเจียงเซียง ไม่รู้จักทำมาหากินใด ๆ เลย ขณะที่หยูหรงเองก็ใช้จ่ายเงินมากมายในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในสกุลไปล้วนมาจากสินสอดของหลานเยี่ย

สำหรับจีหยกของไปเจียงนั้น เรียกได้ว่าเป็นของชิ้นเดียวที่หลานเยี่ยมอบให้เขาเป็นของที่ระลึก ซึ่งเขาเก็บซ่อนไว้เป็นอย่างดีตลอดหลายปีที่ผ่านมา

เพราะหากเขาไม่เก็บซ่อนไว้อย่างดี เป็นไปได้ว่า หยูหรง แม่เลี้ยงของพวกเขา คงจะเอาจีหยกนั้นไปจากเขานานแล้วเช่นกัน

ในขณะที่ความคิดต่าง ๆ กำลังไหลผ่านสมองของไป๋หยานนั้น สาวใช้คนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาในห้อง นางขัดจังหวะการสนทนาของสองพี่น้องโดยไม่ได้รับอนุญาต

“คุณหนู นายหญิงให้มาตามท่าน”

“พี่ใหญ่” ไป๋เซียวรีบจับมือไป๋หยาน แวตาของเขาเต็มไปด้วยความกังวล

“ไม่ต้องห่วง ข้าไม่เป็นไร” ไป๋หยานเอ่ย นางปลอบใจน้องชายด้วยการจับมือเขามาลูบ แล้วก็กระพริบตาให้เขาอย่างมีความหมาย จากนั้นนางก็มุงหน้าไปที่ประตู

รัศมีอันสง่างาม และภาคภูมิเปล่งประกายออกมาจากร่างของหญิงสาว ชุดสีแดงที่ทรงเสน่ห์ของนางแผ่กว้าง นัยน์ตาเย็นฉ่ำของนาง

แหลมคม แลดูอันตราย หลังจากก้าวไปที่ละก้าว ๆ สาวใช้นางนั้น
พลันรู้สึกหายใจติดขัด ราวกับกำลังถูกบีบเค้นลำคอ

“อย่าลืมสิว่า เจ้าเป็นเพียงบ่าวรับใช้ ขณะที่ข้าเป็นถึงคุณหนูสกุลไป
การเข้าห้องของข้าโดยที่ข้ายังไม่อนุญาตก็เสมือนหนึ่งการดูถูก
ข้า เช่นนั้นข้าสามารถสั่งตีเจ้าจนตายได้เลยนะ ! “

ใบหน้าของสาวใช้เปลี่ยนเป็นตื่นตกใจ นางลงนามในสัญญาทาส
แล้ว เช่นนั้นหากเจ้านายต้องการจะสังหารนาง นางก็ไม่มีทางเลือก
ใดนอกจากความตาย

ก่อนหน้านี้ เนื่องจากไปหยานเป็นคนขลาดมาก สาวใช้นางนี้จึงทำ
ทุกอย่างได้ตามอำเภอใจ จนลืมความจริงที่สำคัญข้อนี้ไป

“นำทางไป” เสียงของคุณหนูใหญ่นั้นเย็นชา อีกทั้งห่างเหิน ทำให้
นางไม่กล้าสงสัยในสิ่งใดอีกต่อไป

“เจ้าคะ คุณหนู”

สาวใช้ไม่กล้าแสดงท่าทางดูหมิ่นคุณหนูของนางอีกต่อไป นาง
เข้าใจดีว่า ต่อให้สตรีที่อยู่ต่อหน้านางจะมีชื่อเสียงไม่ดีเพียงใดก็ตาม
ว่าคุณหนูก็มีสิทธิ์ที่จะลงโทษบ่าวรับใช้ทุกคน

ไปเซียวมองตามหลังของร่างที่กำลังลับตาไป เขานึกสะกิดใจที่
พี่สาวของเขาแลดูเปลี่ยนไปในช่วงเวลาสองสามเดือนที่ผ่านมา ...

นางแลดูเข้มแข็ง แข็งแกร่ง อีกทั้งน่าเชื่อถือ ซึ่งนั่นก็เพียงพอแล้วที่
จะทำให้เขาสบายใจมากขึ้น

บทที่ 3 : กำเนิดจึงจอกน้อยจอมซ่าส์ (3)

เมื่อไปหยานเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ก็มีคนรออยู่แล้ว นั่นก็คือ แม่
เลี้ยงของนางหยุหร่ง และหญิงชราผมสีดอกเลา

หญิงชราคนนี้ไม่ได้อยู่ในสกุลไป่ ทว่านางเป็นมารดาแท้ ๆ ของหยุ
หร่ง ทั้งยังเป็นป้าของไป่เจิงเซียง

สืบกว่าปีที่แล้ว หยุฮุฮินตั้งใจให้หลานชายของนาง (ไป่เจิง
เซียง) แต่งงานกับหยุหร่ง เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูลให้
แน่นแฟ้น หากแต่ไป่เจิงเซียงรู้ดีว่าด้วยฐานะลูกพี่ลูกน้อง เขาไม่อาจ
ยกย่องนางออกหน้าออกตาได้ เพื่อแก้ไขสถานการณ์นี้ เขาจึงรับหยุ
หร่งเข้าสู่สกุลไป่ในฐานะอนุภรรยา ขณะที่ไป่เจิงเซียงก็แต่งหลานเยี่ย
เข้ามาเป็นสุหยินใหญ่ของเขา

ครั้งหลานเยี่ยล่วงลับ ชายสวาทที่ไร้หัวใจผู้นี้จึงยกสถานะของหยูหรง ให้ขึ้นเป็นสุหยินใหญ่ทันที และสิ่งที่น่ารังเกียจยิ่งกว่านั้นก็คือ เขา เชิญหยูสุหยินผู้เฒ่าเข้ามาอยู่ร่วมชายคาเดียวกับตน ภายหลังจากที่หยู หรงพรีฟิไร้อ่อนวอนขอร้องเขาด้วยน้ำตา ทุกวันนี้ไปเจิงเซียงปฏิบัติ ต่อหญิงชราารากับมารดาแท้ ๆ ของตน เขาปฏิบัติอย่างเคารพ และ กตัญญู

เขาว่า ‘คุณางให้ดูที่แม่’ ฉนั้นใด หากหยูหรงคือยอดนักใช้จ่าย หยูสุ หยินผู้เฒ่าก็ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายไม่ต่างกัน ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สิ้นสอดทองหมั้นส่วนใหญ่ของสกุลหลานก็ถูกพวกนางช่วยใช้จ่าย จนเกือบหมด

“ไปหยาน บอกมาตามตรงสิว่า ผู้ใดกันที่ล่วงเกินเจ้า รีบสารภาพมา ไว ๆ !” หยูสุหยินผู้เฒ่าขีดหน้าขึ้นสูง ท่าทางการแสดงออกของนาง เต็มไปด้วยความหยิ่งยโสโอหังไม่ต่างจากกำลังเค้นคำสารภาพจาก ปากนักโทษ

“แล้วมันงการอะไรของท่าน” ริมฝีปากของไป๋หยานเชิดเป็นรอยยิ้มน้อย ๆ นัยน์ตาของนางเย็นชา ขณะจ้องมองหญิงชราผู้นั่งอยู่ตรงหน้านาง

“อวดดี !” หญิงชราตอบโต้ะอย่างโกรธเคือง “ข้าเป็นยายของเจ้า แน่นอนว่าข้าย่อมมีสิทธิ์จะรู้ว่าผู้ใดล่วงเกินเจ้า”

“ยายของข้ากระนั้นรึ ? ยายของข้าอยู่ที่สกุลหลาน ส่วนท่าน ท่านเป็นแค่ยายของไป๋ร้าว และไป๋จื่อ อย่าสำคัญตนผิดไป”

“เจ้า ...” ใบหน้าของหญิงชราเริ่มบิดเบี้ยว เนื่องจากความโกรธ ก็แค่เด็กกำพร้าไม่มีแม่ นางมีคุณสมบัติใดกล้ำมาจองหงอนต่อหน้าข้า

“ท่านแม่ โปรดระงับโทสะก่อน” หยูหรงรีบเข้าไปห้ามารดาอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็มองกลับไปหที่เด็กสาว “ไปหยาน ที่ข้าเรียกเข้ามาในวันนี้ ก็เพื่อบอกข่าวดี มีคนพร้อมจะรับเจ้าเป็นอนุภรรยา หากเจ้ายอมเอาเด็กนั้นออก”

“ตามความคิดเห็นของท่าน ท่านคิดว่า บุตรสาวคนโตของสกุลไปเหมาะที่จะไปเป็นอนุภรรยาของผู้ใดกระนั้นรึ ?” ไปหยานเดินเข้าไปใกล้หญิงทั้งสอง เอ่ยกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา น้ำเสียงนั้นเย็นยะเยือกราวกับน้ำค้างแข็ง

หญิงชรารีบตอบโต้กลับด้วยความโมโห “เจ้ามันก็แค่หญิงต่ำต้อยที่สูญเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว เวลานี้เจ้าจะมาคิดเล็กคินน้อยอะไรอยู่อีกเล่า ? ท่านเจ้าบ้านสกุลเฉียนยินดีที่จะมอบยาเม็ดจิตวิญญาณชั้นสามของแท้ เพื่อเป็นของหมั้นสำหรับเจ้า ! เวลานี้มีชายคนหนึ่งยินยอมรับเจ้าไปเป็นภรรยา เจ้าควรจะได้ใจมากกว่า ยังจะตั้งแง่อะไรนักหนา ?

ไปหยานหรีตา “ข้าได้ยินมาว่า ท่านเจ้าบ้านสกุลเนียนนั้นมีอายุ
มากกว่าห้าสิบปีแล้ว ทั้งอารมณ์ของเขาก็โหดร้าย และไร้ความปราณี
ตามที่ข้ารู้มา บรรดาอนุภรรยาของเขาล้วนตายคาเตียง ขณะสนอง
ความต้องการของเขา ! ก็แล้วเรื่องอะไรข้าจะต้องยอมเอาชีวิตของข้า
เข้าไปเสี่ยงด้วยเล่า ?”

สกุลเนียนเป็นหนึ่งในสี่ตระกูลขุนนางใหญ่ในเมืองนี้ ทว่าชื่อเสียง
ส่วนใหญ่ของพวกเขาก็จะเลื่องลือในเรื่องความโหดร้าย

กล่าวกันว่า...หากหญิงใดได้เข้าไปอยู่ร่วมเรือนบ้านสกุลเนียน ทาง
เดียวที่จะออกมาได้ก็คือกลายเป็นศพ

“นังเด็กโสโครก สกุลไป่ของเราเลี้ยงดูเจ้ามานานหลายปี เจ้าไม่คิด
จะตอบแทนบุญคุณบ้างเลย ข้าจะบอกความจริงกับเจ้า ตอนนี้

บุตรชายของข้าฝึกได้ถึงระดับหัวเลี้ยวหัวต่อ เขาต้องการยาเม็คจิต
วิญญาณชั้น 3 ของแท้ เพื่อจะบรรลุสู่ขั้นต่อไป เช่นนั้นเวลานี้ เจ้าจึง
ต้องแต่งไปเป็นอนุภรรยาของสกุลเฉียน !”

ไปหยานรู้มานานแล้วว่าคนพวกนี้ไร้ยางอาย หากแต่นางไม่คาดคิด
ว่าพวกเขาจะหน้าด้านหน้าทนถึงเพียงนี้ นางจึงกล่าวเย้ย
หยัน “ประการแรก แซ่ของท่านคือหยูมิใช่ไป เดียวคนอื่นที่ได้ยินคำ
กล่าวของท่านเมื่อครู่จะคิดว่าท่านเป็นผู้อาวุโสหญิงคนหนึ่งของ
สกุลไป”

“ประการที่สอง หากบุตรชายของท่านต้องการยาเม็คจิตวิญญาณแล้ว
มันเกี่ยวข้องกับอันใดกับข้าเล่า ? เหตุใดข้าต้องเสียสละตนเอง เพื่อคน
ตระกูลหยูของท่าน”

“ประการที่สามท่านบอกว่า สกฤไปต้องเลี้ยงดูข้านับแต่ข้ายังเยาว์วัย
แต่ที่สกฤไปมีฐานะเช่นทุกวันนี้ มิใช่เพราะมารดาของข้าหรือ
เฮอะ ! แม้กระทั่งชุดที่พวกท่านสวมใส่กันตอนนี้ก็ล้วนมาจาก
สินสอดของมารดาข้า”

หยุฮุหยินผู้เฒ่าตัวสั้นระริกด้วยความโกรธ ใบหน้าของนางแลดูดุคั่น
ขึ้น หลังจากถูกกล่าวตำหนิซึ่งหน้า

บทที่ 4 : กำเนิดจิ้งจอกน้อยจอมซ่าส์ (4)

“ข้าคิดไว้ไม่มีผิด เด็กไม่มีมารยาทขาดแม่คอยเลี้ยงดูอบรมก็มักเป็น
เช่นนี้ ... บุตรชายของข้าก็คือลูกของเจ้า หากเจ้ายอมเสียสละเล็ก ๆ
น้อย ๆ เพื่อเขาจะเป็นอะไรไป ? การมีใครสักคนชื่นชอบเจ้าทั้งที่เจ้าเอง
ก็ไม่ได้สะอาดบริสุทธิ์เช่นนี้ เจ้าควรจะมีความสุขเสียด้วยซ้ำที่มีคน
ยินดียอมรับเจ้า ! “

เนื่องจากหยาฮูหยินผู้เฒ่ายังดูค่าไม่สาแก่ใจ นางจึงไม่ตระหนักถึง
บรรยากาศโดยรอบตัวไปหยานว่าอุณหภูมิลดลงไปอีกหลาย
องศา “แต่...ทั้งเจ้าทั้งมารดาจอมเจ้าเล่ห์ของเจ้าก็ดูเหมือนจะมี
พฤติกรรมที่น่ารังเกียจพอ ๆ กัน ชอบเรื่องคาว ๆ เหมือน ๆ กัน ตอน
แรก เจ้าก็หวังจะจับองค์ชายรอง มาถึงตอนนี้เจ้าก็ทำตัวผิดศีลธรรม
จนตกเป็นขี้ปากของชาวบ้านไปทั่ว ! นอกจากนี้เจ้ายังจะแล้งน้ำใจ
กับญาติของเจ้าเอง รอให้บิดาของเจ้ากลับมาเสียก่อน ข้าจะให้เขาตี
เจ้าให้ตาย ! “

ไปหยานเจ็ดมุมปากขึ้น มองหญิงชราที่กำลังด่าว่านางอย่างเมามัน
นัยน์ตาของนางแลดูเยือกเย็นไม่ต่างกับน้ำแข็ง มีไอสังหารพวยพุ่ง
ออกมาตลอดเวลา

“ท่านแม่ อย่ากล่าวต่อเลย” หยูหรงแสร้างทำเป็นห้ามปรามก่อนจะ
หันกลับไปหาไปหยาน “ลูกหญิง อย่างไรเสียเราก็เป็นญาติกัน มี
อะไรก็ควรช่วยเหลือกัน ตอนนี้ลุงของเจ้าต้องการความช่วยเหลือ
เจ้าจะไม่ช่วยได้อย่างไร ? นอกจากนี้บิดาของเจ้าก็ไม่ชอบคนที่มี
จิตใจเย็นชาแล้งน้ำใจด้วย”

ในอดีต สิ่งที่ไปหยานให้ความสำคัญมากที่สุดก็คือความคิดเห็นของ
ไปเจิงเซียงผู้เป็นบิดา เช่นนั้นไปหยาน จะยอมเห็นด้วยในทุกสิ่ง
เมื่อหยูหรงใช้จุดอ่อนข้อนี้กับนาง

ยกตัวอย่างเช่น การปฏิบัติกับนางอย่างโหดร้ายภายในบ้านสกุลไป ก็
ไม่มีคำบ่นใครว่าไหลออกไปสู่สาธารณะ ก็เนื่องด้วยเหตุผลนี้เช่นกัน
แต่นั้นใช้ได้กับไปหยานในอดีตเท่านั้น ปัจจุบันนางมิใช่คนเดิมอีก
ต่อไป ...

“ในฐานะที่เป็นญาติพี่น้องกันก็ต้องช่วยเหลือกัน คำกล่าวนี้เป็น
คำกล่าวที่ถูกต้อง แต่ทว่าตระกูลหยุนั้นแท้จริงเป็นญาติของท่าน...
หยูหรง มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับข้า ! เช่นนั้นท่านควรให้ไปเร็ว หรือ
ไปจื้อแต่งงานกับเขา แน่นอนว่าพวกนางคงมิใช่คนเย็นชาเล็งน้ำใจ
หรรอก”

หยูหรงใบหน้าบิดเบี้ยว นางแทบไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน
หลังจากที่พูดจาหวานล่ออย่างอ่อนหวานและใจเย็น กระทั่งอ้างชื่อ
บิดาของไปหยานแล้ว ก็ยังไม่เป็นผล !

“นั่งเด็กก้าวร้าว” อยุธยาห็นผู้เฒ่าจ้องมองไปหยานอย่างดูร้าย “จื่อเอ้อ
ของข้าอายุแค่สิบสองปีเท่านั้น เจ้าจะให้เด็กอายุสิบสองปีแต่งงานไป
เป็นอนุภรรยาของชายแก่วัยหกสิบกระนั้นรึ ? เจ้าไม่ได้แตกต่างจาก
นางอสรพิษมารดาของเจ้าเลยจริง ๆ ! “

ในสายตาของหญิงชราแล้ว หลานเยี่ยคือบุคคลอันตรายที่สุดในโลก
หากมิใช่เพราะหญิงผู้นี้ บุตรสาวของนางคงจะมีต้องตกอยู่ในฐานะ
อนุภรรยาเนิ่นนานหลายปี

ครั้นเห็นท่าที่เช่นนั้น ไปหยานก็อยากจะหัวเราะขึ้นมาทันที การให้
ไปจื่อซึ่งมีอายุเพียง 12 ปีแต่งงานไปอยู่ในฐานะอนุภรรยาถือว่าเป็น
การโหดร้ายทารุณกระนั้นหรือ ? แล้วข้าล่ะ...ข้าเพียงจะมีอายุสิบเจ็ดปี
เท่านั้น แล้วกรณีของข้าควรจะเป็นเช่นนั้นหรือไร ?

“ส่วน...ร้วเอ้อ...”หญิงชราฟันลมหายใจอย่างแรงออกจุมกอย่างเย็นชา “เจ้าจะเอาอะไรมาเทียบกับร้วเอ้อของข้าได้ ? อีกไม่กี่วันองค์ชายรองก็จะรับนางเข้าไปเป็นพระสนมในวัง หญิงที่ตั้งครรภ์โดยไม่ได้แต่งงานเยี่ยงเจ้ายังจะกล้าเสนอร้วเอ้อของข้าให้แต่งงานกับชายชราในฐานะอนุภรรยาอีกหรือ ? ผู้ใดจะเห็นแก่ตัวเช่นเจ้ายอมให้น้องสาวของตนเองแต่งงานเป็นอนุภรรยา ขณะที่เจ้าเองล่ะ มีคุณสมบัติใดจึงแสดงที่ทำราวกับคุณหนูผู้สูงศักดิ์อยู่ในสกุลไป ?

หยูฮุยินผู้เฒ่ามีความสามารถในการพลิกผันให้เป็นลูกได้เสมอ ไปหยานรู้เรื่องนี้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ซึ่งนางได้รับมาจากเจ้าของร่างเดิม หาไม่แล้ว เหตุใดไปเจิงเซียงจึงเชื่อฟังแม่ยายมากกว่าเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองกันเล่า ?

“ข้าขอยืนยันอีกครั้ง ข้า...ไปหยานจะไม่แต่งงานไปเป็นอนุภรรยาของผู้ใด !” สายตาของนางคล้ายใบมีดที่คมกริบ ทั้งเย็นชา ทั้งอันตราย ยามที่นางมองหญิงทั้งสองคนผู้อยู่เบื้องหน้านาง

หยุด หงเหวจะลืมหายใจไปชั่วครู่ นางพบว่า เป็นการยากที่จะ
หายใจเข้าออกเมื่ออยู่ในห้องนี้ ราวกับว่าห้องทั้งห้องถูกแรงกดดัน
อย่างหนักหน่วง

เด็กโสโครกผู้นี้กลายเป็นคนที่สง่าผ่าเผย ทั้งทรงพลังเช่นนี้ตั้งแต่
เมื่อใดกัน ? ไม่นี้อาจเป็นเพียงจินตนาการของตัวนางเองเท่านั้น
ไปหยานเป็นเพียงขยะเปียกที่ไร้ซึ่งประโยชน์ใด ๆ !

หยุด หงเหวประคองหลังมารดาของนาง เพื่อยับยั้งคำบริภาษ จากนั้นนาง
ก็ลุกขึ้น ค่อย ๆ เดินตรงไปหาลูกเลี้ยงอย่างช้า ๆ ด้วยท่าที่สงบเยือก
เย็น “ไปหยาน คินนี้สกุลเฉียนจะส่งคนมารับเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจ
หรือไม่ก็ตาม เจ้าก็ต้องไปเป็นอนุภรรยาของท่านเจ้าบ้านสกุล
เฉียน !” นางเชิดหน้าขึ้นราวกับหญิงสูงศักดิ์ที่ถืออำนาจไว้ในมือ ไม่
เสแสร้งแสดงความอ่อนโยนเช่นก่อนหน้าอีกต่อไป

บทที่ 5 : กำเนิดจึงจอกน้อยจอมซ่าส์ (5)

“ไม่มีผู้ใดสามารถบังคับข้าให้กระทำในสิ่งที่ข้าไม่ต้องการได้” สีหน้าของไป๋หยานไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ มีประกายเจิดจ้าในดวงตาที่เย็นยะเยือกราวกับน้ำแข็งของนาง

หยูหรงหัวเราะคิกคัก ก่อนจะกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงเหยียดหยัน “ข้ารู้ว่าเจ้าคงคิดว่าโชคชะตาช่างไม่ยุติธรรมกับเจ้าเลย แต่เหตุใดเจ้าไม่คิดตรงกันข้ามบ้างล่ะ อดีตคู่หมั้นของเจ้าจะแต่งบุตรสาวของข้าไปเป็นพระสนมของเขาแล้ว สถานะระหว่างเจ้าทั้งสองก็เหมือนต่างกันราวฟ้ากับดิน ! “

“ความจริงก็คือ หากมิใช่เป็นเพราะชื่อเสียงของบรรพบุรุษตระกูลเรา เจ้าคิดว่าองค์ฮ่องเต้จะทรงจัดการหมั้นหมายระหว่างเจ้ากับองค์ชายรองกระนั้นรึ ? เจ้าเชื่อหรือว่า เจ้าสามารถเทียบได้กับ...รั่วเอ้อ... บุตรสาวของข้า ? บุตรสาวของข้ามีการศึกษาดี มีพรสวรรค์ ทั้งยัง

ฉลาดเฉลียว นางเหมาะสมที่จะเป็นพระสนมขององค์ชาย และสักวันหนึ่งในกาลข้างหน้า ทายาทของร้วเอ๋อก็อาจจะได้ปกครองประเทศ นางจะอยู่ในฐานะพระมารดาของแผ่นดิน ในขณะที่เจ้าก็เป็นได้เพียงธูลีดินเท่านั้น”

ร้วเอ๋อช่างยอดเยี่ยมหาใครเปรียบ แต่ไยเด็กสาวคนนั้นถึงได้คิดเปรียบเทียบกับนางอยู่เสมอนะ ? เฮอะ ช่างตลกเสียจริง !

“ข้าคิดว่า เจ้ายังพอมีประโยชน์อยู่บ้างอย่างน้อยก็สามารถแลกเปลี่ยนกับยาเม็ดจิตวิญญาณชั้น 3 และเพื่อแสดงความขอบคุณสำหรับความพยายามของเจ้า ข้าจะให้เจ้าได้เห็นยาเม็ดนั้นหลังจากที่ข้าได้รับมันแล้ว ขยะเยิงเจ้าต่อให้ทั้งชีวิตก็คงไม่มีโอกาสได้เห็นมัน ! “

ไปหยานมองอย่างเย้ยเยาะ ในชีวิตชาติภพก่อนของนาง นางเคย
สามารถกลั่นยาเม็คจิตวิญญูณได้ถึงขั้นที่แปลแล้วด้วยซ้ำ

“หากท่านเรียกข้ามาพบในวันนี้ เพียงเพื่อต้องเจรจาเรื่องนี้แล้วละก็
ข้าขอแนะนำว่าท่านอย่าเสียแรงเปล่าจะดีกว่า !”ไปหยานปรายตา
มองหญิงที่น่ารังเกียจทั้งสองในห้อง “อย่างไรก็ตาม...เรื่องในวันนี้
ข้าไปหยานจะขอจาริกไว้ในใจ และเมื่อถึงเวลา ข้าจะให้ทุกคนต้อง
ชดใช้อย่างสาสม !”

ถึงเวลากระนั้นหรือ ? สีหน้าดูถูกเหยียดหยามปรากฏขึ้นบนใบหน้า
ของหฺยูฮฺยินผู้เฒ่า เมื่อเจ้าเข้าสู่สกุลเฉียนก็ไม่มีคำว่า ถึงเวลานั้น
แล้ว

หลังจากไปหยานกล่าวจบ นางก็หันหลังกลับเดินออกไปจากห้อง ด้วยท่าทางมั่นใจ นางไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง ทิ้งเพียงเงาร่างสีแดง ๆ ติดตาไว้เบื้องหลังภายใต้แสงอาทิตย์ยามบ่าย

ครั้นกลับมาถึงห้องส่วนตัวของนาง ไปหยานก็นั่งลงบนเตียงในท่าขัดสมาธิอย่างสงบ หากมีผู้ใดมาเห็นนางในตอนนี พวกเขาก็จะสังเกตเห็นเส้นพลังงานสีเหลืองจาง ๆ ไหลเข้าสู่ร่างกายของนาง เส้นสีเหลืองนั้นแสดงถึงระดับการฝึกวิทยายุทธของนาง

“สามเดือนแล้ว ข้ายังอยู่ที่ชั้นที่หนึ่งหวงเจีย ช่างช้ามากเหลือเกิน หากเพียงแต่ตอนนี้ข้าสามารถถล่มยาเม็ดจิตวิญญูณได้ ข้าก็จะสามารถปรับร่างกายของข้า และเพิ่มความรวดเร็วในการฝึกฝนได้อีกหลายเท่าตัว”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าของร่างเดิมนั้นอ่อนแอเพียงใด นางอ่อนแอยิ่งกว่าสาวใช้เสียอีก เพราะขนาดสาวใช้ของที่นี่อย่างน้อย ก็ยังมีความแข็งแกร่งอยู่ที่ระดับต่ำสุดของขั้นที่หนึ่งหวงเจีย

ส่วนสาเหตุที่นางสามารถพัฒนามาถึงขั้นที่หนึ่งหวงเจียได้นั้น เป็นเพราะความพยายามอย่างหนักหน่วงในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา
นี่ ...

ในไม่ช้าห้องฟ้าก็มีดลง ยามค่ำคืนที่สงบเงียบก็มาเยือน

เพียงไม่นาน ก็มีเสียงกรอบแกรบดังขึ้นภายนอก ไปหยานรู้ทันที นี่เป็นสัญญาณว่าสกุลเฉียนส่งคนมารับนาง

และก็เป็นเช่นนั้นจริงมีสาวใช้สองคนเดินเข้ามาทางประตู ใบบน
ของพวกนางแลดูเย็นชา “ตามพวกเรามา”

ไปหยานไม่กล่าวคำใด นางเพียงก้าวช้า ๆ ออกจากห้องด้วยท่าที่ไม่
รีบร้อน ที่นั่นมีเกี้ยวเตรียมรออยู่แล้ว โดยไม่รอให้สาวใช้ทั้งสอง
กระชั้นเตือน ไปหยานเดินเข้าไปในเกี้ยว ขณะที่สาวใช้เองก็เดินตาม
เข้าไป จากนั้นก็ปิดม่านเกี้ยวลงทันที

และแล้วเหล่าคณะผู้ติดตามก็รีบเดินทางไปยังบ้านสกุลเฉียนอย่าง
รวดเร็ว ไม่มียอคฝ่มือแม้สักคนติดตามพวกเขา นั่นเป็นเพราะต่างก็
ทราบกันดีว่า ไปหยานเป็นคนอ่อนแอ นางไม่มีทางที่จะต่อต้านได้

พวกเขาใช้เส้นทางที่ห่างไกลจากชุมชน หมู่บ้าน บางทีอาจเป็น
เพราะพวกเขากลัวว่าจะมีผู้พบเห็น เช่นนั้นเมื่อเสียง “ปัง” ดังลั่น
ออกมา ก็ไม่มีชาวบ้านคนใดรับรู้

ฝุ่นละออง พร้อมด้วยควันลอยฟุ้งกระจายไปทั่ว ขณะที่เกี่ยวตกลงสู่พื้นดิน

“เกิดอะไรขึ้น ?”

คนแบกเกี่ยวตกตะลึงนั่งงันไปชั่วครู่ ทว่าไม่ช้าพวกเขาก็รู้สึกตัว พวกเขารีบตรวจสอบผู้ที่อยู่ภายในเกี่ยว

เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นแล้ว สาวใช้ทั้งสองซึ่งทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่ภายในเกี่ยวสลบไปแล้ว เหลือหญิงสาวเพียงผู้เดียวที่ยังคงไม่หมดสติ นางทำค้างอย่างเงี้ยวกร้าน เส้นผมดางามสลวยห้อยสยายเป็นเพลงมาตามลาดไหล่ มีเพียงถ้อยคำเดียวที่พอจะพรรณนาความงดงามของนางได้ นั่นก็คือ “สวยกระชากวินุญญาณ”

บทที่ 6 : กำเนิดจึงจอกน้อยจอมซ่าส์ (6)

“ข้าควรขอบใจพวกเจ้าที่พาข้าออกมาจากบ้านสกุลไป”

ริมฝีปากของนางโค้งก่อกำให้เกิดรอยยิ้ม รอยยิ้มของนางเลดูคล้ายกับ
ดอกไม้ที่แสนงดงาม “แต่ขออีกนิด ช่วยไปบอกหยูหรงว่า
ระหว่างพวกเราวันนี้ข้าจะมาทวงคืน”

พวกคนแบกเกี้ยวต่างก็ยืนตะลึง และเมื่อพวกเขาทั้งสี่กลับมาสู่สีกตัว
บนที่นั่งภายในเกี้ยวก็เหลือแต่ความว่างเปล่า สิ่งที่เหลืออยู่ตอนนี้ มี
เพียงสายลมเย็นยะเยือกนำหวาดหวนที่พัดมากระทบประสาทสัมผัส
ของพวกเขา ...

ช่วงเวลานั้นไปหยานไม่รู้ตัวเลยว่า การจากไปของนางในคำคั้นนั้น
จะทำให้อาณาจักรหลิวฮั่วเกิดความวุ่นวายไปทั่ว

แน่นอนว่า บ้านสกุลเจียนจำเป็นต้องหาใครสักคนมารับผิดชอบ
เรื่องราวในครั้งนี้ เพราะเมื่อเขาจ่ายเงินซื้อสินค้า หากแต่กลับไม่ได้
สินค้า ในเมื่อสินค้าของเขาหายไปย่อมต้องมีคนรับผิดชอบ เพื่อที่จะ
ปิดข่าวความเรื่องนี้จากหูของชาวบ้าน หยูหรงทำได้เพียงชดเชยสกุล
เจียนด้วยเงินจำนวนมหาศาล นางกัณฐิณจนgramนูนเป็นสัน
แน่นอนว่ายังเป็นการสร้างความเกลียดชังในตัวไปหยาน ความ
เกลียดชังที่เคยถูกไหม้อยู่แล้วระดับหนึ่ง บัดนี้ยิ่งกลับลึกล้ำมากขึ้น
ไปอีก

ทว่าคนที่เจ็บปวดมากที่สุด เห็นจะเป็น หยูสุหยินผู้เฒ่า เพียงนางนึก
ถึงยาเม็ดจิตวิญญูณชั้นสามที่เกือบจะตกอยู่ในมือของนาง น้ำตา
ของนางก็ไหลพร่างพรูออกมาทันที ยามนี้นางกำลังอยู่กลางถนน หยู
หรงพยายามบิดเบือนเรื่องราว เพื่อแก้หน้าให้กับภาพที่น่าอัปอาย

นี่ อยุธยาอ้างว่ามารดาของนางดูแลไปหยานราวกับหลานยายแท้ ๆ
หากแต่ไปหยานกลับหนีงานมงคล อยุธยาหิยน์ผู้เฒ่าจึงรำไให้ออกมา
ด้วยความเป็นห่วงเป็นใยในตัวหลานสาว

เช่นนั้น อยุธยาหิยน์ผู้เฒ่าจึงกลายเป็นท่านยายที่แสนจะน่ารักอีกทั้งใจ
ดี ในขณะที่ไปหยานกลับกลายเป็นหลานสาวที่ไร้หัวใจจอมเนรคุณ
ขำน่าสะเทือนใจนี้แพร่กระจายไปทั่วทุกซอกทุกมุมของเมือง

ช่วงเวลานั้น ชื่อเสียงของสกุลไปเป็นที่เลื่องลือ รวมถึงกิตติศัพท์
ของอยุธยาหิยน์ผู้เฒ่าก็เป็นที่ยกย่องไปทั่ว นั้นยังทำให้ไปหยานต้อง
เผชิญกับคำสาปแช่งคำทอของชาวบ้าน

แน่นอนว่าผู้ที่ปวคร้าวใจจริง ๆ กับการจากไปของไปหยาน เห็นจะ
มีก็เพียงไปเชียวน้องชายของนาง เด็กหนุ่มขังตัวเองอยู่แต่ในห้องไม่
ยอมออกจากห้องนานนับเดือน ทว่าภายหลังจากรอคอยพี่สาวที่จาก

ไปเป็นเวลานาน ที่สุดแล้วเขาก็ยอมออกมาจากห้อง หากแต่เด็กหนุ่ม
กลับเปลี่ยนแปลงไป ไปเสียกลายเป็นเด็กหนุ่มที่แก่เกินวัย ดวงตาคู
น้อยที่เคยแจ่มใส กลับกลายเป็นเฉยเมยไม่แยแสสิ่งใดทั้งสิ้น ...

หลายเดือนต่อมา

ในหุบเขาที่แห้งแล้ง ยามนี้ไป่หยานกำลังกุมท้องด้วยความเจ็บปวด
เหงื่อไหลพรั่งพรูออกมาทั่วใบหน้าของนาง

“ข้าคาดการณ์ว่าอีกสองวันจึงจะถึงกำหนดคลอด ทว่าเหตุใดถึงปวด
ท้องคลอดในเวลานี้ได้ล่ะ” หล่อนกัดฟันพร้อมกับเอนตัวพิงกำแพง
หิน

สถานที่แห่งนี้ไม่มีเครื่องมือใด ๆ เลย ไม่มีแม้แต่ผ้าร้อน ...

“โชคดียี่งักลั่นยาไ่ว่ล่งหน้า”

นางพ่อนลมหายใจออกซ่า ๆ จากนั้นก็โยนยาเม็ดหนึ่งเข้าปาก
พลังงานที่นางสูญเสียไปก่อนหน้านี้อีกค่อย ๆ ฟื้นคืนทีละน้อย ๆ ...

“ซวบ ซวบ” ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใด ที่ฝูงจิ้งจอกอัคคีเข้ามารายล้อมรอบ
กายนาง ในขณะที่นางไม่ทันระวังตัว

เมื่อจู่ ๆ ก็มีผู้บุกรุกที่นางไม่ได้เชื่อเชิญ ไปหยานจึงยังรู้สึกเป็นกังวล
เพราะนางกลัวว่าพวกจิ้งจอกจะทำอันตรายนางในช่วงเวลาที่สำคัญ

หากแต่คาดไม่ถึง ความกลัวของนางกลายเป็นเรื่องตลกไปก่อนใช้
เพราะฝูงจิ้งจอกอัคคีเพียงแค่โอบล้อมนาง เพื่อคอยพิทักษ์ปกป้อง
นาง ทำให้นางเสมือนตกอยู่ท่ามกลางผู้คุ้มกันมากกว่า

สัตว์อสูร ? นางได้แต่จับตามองฝูงจิ้งจอกอัคคีเงียบ ๆ

ในดินแดนแห่งนี้มีทั้งสัตว์ป่าธรรมดา และสัตว์อสูร

สัตว์อสูรสามารถเลี้ยงดูได้เหมือนสัตว์ทั่วไป ทว่าส่วนใหญ่พวกมัน
ถูกเลี้ยงโดยการผูกพันระสัจญ์ด้วยพลังของมนุษย์ เพื่อใช้ในการ
ต่อสู้ เช่นนั้นพวกมันจึงมีวิธีใช้พลังในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่
แปลกประหลาดอีกทั้งดูร้าย ซึ่งมีใช้เรื่องง่ายที่คนธรรมดา ๆ จะเลี้ยง
ดูพวกมันได้

เช่นนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลย ที่ไปหยานจะสงสัยว่า ด้วยเหตุใด
จึงจกอักคิเหล่านี้อถึงได้มาปกป้องนาง

ไม่สิ ที่ถูกต้องบอกว่า มาปกป้องลูกของนางมากกว่า !

อาจเป็นเพราะผลจากยาเม็คนั้น หรืออาจเป็นเพราะเด็กน้อยอยากจะ
ออกมาดูโลกเต็มที่แล้วก็ไม่รู้ ทว่าเพียงแค่นางพยายามเบ่งอย่างแรง
อีกครั้ง ไปหยานก็รู้สึกได้ถึงบางสิ่งที่ย่อนนุ่มหลุดกระเด็นออกมา
จากร่างของนาง

เท่านั้นยังไม่พอ ...

ในช่วงเวลาที่ลูกของนางออกมาดูโลก ผุ่งจึงจกอักคิทั้งหมดก็ถอย
หลังไปสองสามก้าวพร้อม ๆ กัน จากนั้นพวกมันก็หมอบคุกเข้าพับ

อึ้งต่ำลงกับพื้นราวกับพวกมันเป็นเหล่าขุนนางที่กำลังน้อมคำนับ
ต้อนรับองค์ฮ่องเต้

และยังมีสิ่งที่ไปหยานไม่อาจมองเห็นได้อีก นั่นก็คือบรรดา
สิงสาราสัตว์ทุกตัวบนแผ่นดินนี้ ต่างก็หันหน้าไปทิศทางเดียวกับ
สถานที่ซึ่งนางกำลังคลอดบุตร และต่างก็คุกเข่าทำท่ากราบกรานไป
ทางนั้นอย่างพร้อมเพรียง ราวกับพวกมันกำลังคำนับบางอย่างด้วย
ความเคารพบูชา

นี่เป็นกฎสวรรค์ สัตว์ทุกตัวจะต้องคุกเข่า เพื่อแสดงความเคารพเมื่อ
ราชันแห่งสัตว์อสูรถือกำเนิด !

และเมื่อใดที่ราชันแห่งสัตว์อสูรถือกำเนิด โลกก็จะรวมเป็นหนึ่ง
เดียว !

ไปหยานไม่สนใจว่าโลกภายนอกจะเกิดสิ่งใดขึ้น เพราะนางมีเรื่องที่น่าสนใจยิ่งไปกว่า นั่นก็คือ ภาพที่อยู่เบื้องหน้าของนางในยามนี้ ...

บทที่ 7 : กำเนิดจิ้งจอกน้อยจอมซ่าส์ (7)

มีใครพอจะอธิบายให้นางฟังหน่อยได้หรือไม่ว่า เหตุใดทารกที่นางให้กำเนิดถึงเป็นสุนัขจิ้งจอกที่ไม่มีขน ? ยิ่งไปกว่านั้น ลูกจิ้งจอกที่เพิ่งเกิดยังสามารถดึงเสื้อของนาง และเรียกนางว่าหม่ามี้อีก มันเป็นไปได้อย่างไร ?

อีกเรื่อง สมมติว่านางให้กำเนิดลูกจิ้งจอกจริง ก็แล้วเหตุใดจิ้งจอกถึงพูดได้ ? หรือว่านางอ่านหนังสือน้อยเลยไม่เคยรู้ถึงเรื่องพวกนี้ ?

“เจ้าเป็นใคร ?” ภายหลังจากพยายามกลั่นใจอย่างหนัก ในที่สุด ไป๋หยานก็หลุดถ้อยคำเหล่านี้ออกมาจากปากของนาง

“หม่ามี๊...ลูกหิวแล้ว” สายตาของจิ้งจอกน้อยน่ารักแสนซื่อบริสุทธิ์ จิ้งจอกตัวน้อยจึงมองนางอย่างน่าสงสาร เขากำลังอดอ้อนมารดาของตน

เดิมที ไปหยานยังรู้สึกหดหู่กับความจริงที่ว่านางให้กำเนิดลูกสุนัข
จึงจอก ทว่าครั้นเห็นใบหน้าที่น่ารักน่าเอ็นดูแบบนี้หัวใจของนางก็
หลอมละลาย

“ลูก...หิวนม”

จึงจอกน้อยคว้าเสื้อไปหยาน เขาค่อย ๆ คลานขึ้นมาเรื่อย ๆ อย่างช้า
 ๆ กระทั่งถึงหน้าอก แล้วเจ้าจึงจอกตัวน้อยก็แหวกسابเสื้อของนาง
เปิดอกโดยง่าย จากนั้นก็เริ่มดูดนมอย่างสบายใจ

เอออออออ ~!

“เอิ๊ก...” จิ้งจอกน้อยเธอปิดท้าย ก่อนจะพริ้มตาหลับปุ๋ย เห็นได้ชัดว่าเด็กน้อยงีบหลับในอ้อมกอดของมารดาอย่างไรซึ่งกังวลใด ๆ

ครั้นเห็นจิ้งจอกน้อยนอนหลับอย่างเป็นสุขอยู่ในอ้อมอก หัวใจของไป่หยานพลันอ่อนโยนวบ เจ้าคือลูกของข้า ลูกที่ข้าอุ้มท้องมาเพียงลำพังนานถึงสิบเดือน ไม่ว่าเจ้าจะเป็นผู้ใดตลอดชั่วชีวิตของข้า ข้าจะปกป้องเจ้าในฐานะลูกชาย”

“ท่านราชครู ท่านราชครู !”

ภายในพระราชวังหฺงหฺรามีเด็กสาวคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาบุรุษที่กำลังจ้องมองดวงดาวบนท้องฟ้า ใบหน้าของเด็กสาวเต็มไปด้วยความตื่นเต้น “ตอนนี้บรรดาสัตว์อสูรทุกตัวต่างกำลังคุกเข่านมัสการ

กันแล้วใช่ไหม หากสัตว์อสูรจากอาณาจักรอสูรของเรากระทำ
เช่นนั้น นั่นย่อมหมายความว่า ตอนนี้ข้ามีหลานชายแล้วกระนั้นสิ ?”

ชายผู้อยู่ในตำแหน่งราชครูกล่าวตอบว่า “องค์หญิง สถานที่ที่ข้าส่ง
องค์ราชาของเราไปนั้น ก็คือดินแดนที่ราชินีของเราจะปรากฏตัว ข้า
มิได้แจ้งองค์ราชาล่วงหน้า หากแต่ดูเหมือนว่าพระเชษฐาของท่าน
จะค้นพบราชินีด้วยพระองค์เอง ส่วนเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นในครั้ง
นั้น ข้าขอทำนายว่า ราชันองค์ต่อไปแห่งอาณาจักรอสูรของเราได้ถือ
กำเนิดขึ้นในโลกนี้แล้ว”

หลายปีที่ผ่านมา ราชาสูรไม่มีวีแววว่าจะอภิเษกสมรส ไม่มีแม้แต่
พระคู่หมั้น ทั้งหมดเป็นเพราะคำทำนายเดี่ยวที่ว่า เขาจะไม่สามารถมี
ราชบุตรสืบทายาทกับหญิงใดได้ เว้นแต่สตรีซึ่งถูกกำหนดล่วงหน้า
แล้ว เช่นนั้นองค์ราชาสูรจึงไม่เคยแต่งตั้งราชินี หรือแม้แต่พระ
สนมตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทว่าถึงจะรอคอยกันเนิ่นนานแล้ว ก็ยัง
ไม่มีวีแววถึงหญิงสาวตามคำทำนายเลย

ในฐานะที่เป็นราชครูของอาณาจักรนี้ เขาเฝ้าสังเกตการเคลื่อนไหวของ
ดวงดาว และก้อนเมฆ ที่สุดท้ายพบว่าราชินีเสด็จมายังโลกมนุษย์แล้ว
และเมื่อคำนวณจนทราบพิกัดแน่ชัดขององค์ราชินี เขาจึงส่งองค์
ราชาออกไปที่นั่น

“เยี่ยมไปเลย ! ในที่สุด เสด็จพี่ของข้าก็สามารถกล่าวอำลาชีวิตชาย
พรหมจรรย์ได้เสียที” องค์หญิงน้อยกระโดดโหยงเหวี่ยงไปรอบ ๆ
ด้วยความตื่นเต้น หญิงสาวว่าแขนของราชครูพร้อมกับออก
อ่อน “ท่านราชครู ช่วยส่งข้าไปยังโลกมนุษย์ด้วยคนสิ ข้าเองก็
ต้องการเห็นหลานชายที่น่ารักของข้าเช่นกัน”

“องค์หญิง ที่ข้าสามารถส่งองค์ราชาออกไปได้ก็ด้วยอาศัยช่วง
จังหวะที่ตราผนึกของดินแดนเราอ่อนแอ หากท่านประสงค์จะ
ออกไปภายนอกอาณาจักรของเรา ข้าก็ต้องคำนวณหาช่วงเวลา

เหมาะสมให้ได้เสียก่อน” ราชครูยิ้ม ขณะที่แววตาของเขาเต็มไปด้วย
ความเอ็นดู

องค์หญิงน้อยเลบลิ้นออกมาอย่างขี้อ้อน “เช่นนั้นก็ดี เมื่อใดที่ท่านหา
โอกาสที่ว่างได้ ท่านจะต้องให้ข้าออกไปตามหาพี่ชายของข้า รวมถึง
หลานชายที่น่ารักของข้าด้วย”

อาจเป็นเพราะการถือกำเนิดของหลานชายทำให้องค์หญิงน้อย
ตื่นเต้นมาก นางซึ่งปกติชอบตื้อให้ราชครูทำโน่นทำนี่ จึงไม่อยู่เฉยๆ
อีกต่อไป นางหันหลังเดินกลับไปตามทิศทางเดิมที่นางมา

โชคไม่ดี ที่องค์หญิงยังมีทันได้ไปไหนไกล ทางเดินของนางกลับถูก
ร่างที่ทรงเสน่ห์สกัดกั้น

“นี่...เจ้าคิดจะทำอะไร ?” องค์หญิงน้อยเอ่ยถามอย่างโกรธ ๆ นาง
ไม่พอใจที่ถูกขวางทาง

“องค์หญิง ที่ว่าองค์ราชาออกไปตามหาสตรีคนนั้นเป็นเรื่องจริง
หรือไม่ ?” เจ้าของเสียงเข้ายวนใจนั้นเป็นหญิงสาวที่งดงามดึงดูดใจ
ไม่ต่างจากดอกกุหลาบที่เข้ายวน

“นางเป็นสตรีที่ถูกกำหนดให้เป็นชายาของเสด็จพี่ข้า ! หากไม่ให้
เสด็จพี่ของข้าออกไปตามหานาง หรือจะให้เสด็จพี่ของข้าไปหาเจ้า
แทน ?” องค์หญิงโกรธมาก ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความไม่
พอใจ นางจ้องมองหญิงสาวคนนั้นกลับด้วยความโมโห

บทที่ 8 : กำเนิดจิ้งจอกน้อยจอมซ่าส์ (8)

หญิงสาวคนนั้นแสดงกิริยาดูหมิ่นเหยียดหยาม ก็แค่คำทำนาย ข้าไม่เชื่อหรอกว่าหากองค์ราชาเสกสมรสกับสตรีอื่น เขาจะไม่สามารถมีราชบุตรได้

เพียงนึกถึงภาพของราชาสุรหมื่นปี หัวใจของนางก็อดไม่ได้ที่จะหวั่นไหวรุนแรง

“หากเจ้าไม่มีอะไรแล้ว ก็หลีกทางไป เสด็จพี่ของข้าไม่มีวันชอบของราคาถูกละเลยเจ้า !” หลังจากจบคำพูดแทงใจดำนี้ องค์หญิงก็เดินเลี้ยวสตรีนางนั้นไปอีกด้านหนึ่ง ก่อนจะเดินจากไป ปล่อยให้สตรีนางนั้นยืนนิ่งอยู่ที่เดิมพร้อมด้วยดวงตาเขียวปัด แววตาของนางเต็มไปด้วยความไม่พอใจขณะมองตามหลังองค์หญิงไป

ในเวลาเดียวกัน ณ ตำหนักขององค์ชายรอง ไปรวัสส์เสียงกริรร้อง
ออกมาดังลั่นด้วยความเจ็บปวด จากนั้นนางก็หอบอย่างหนักอยู่บน
เตียง

นางยกมือขึ้นห้าม พร้อมกับเอ่ยปากไล่นางกำนัลคนอื่นออกไป
เหลือนางกำนัลเพียงคนเดียวอยู่กับนาง “หลิวเอ๋อ...เจ้าออกไปแจ้ง
แก่ทุกคนว่า ข้าคลอดก่อนกำหนด และย้ำด้วยว่าขอบคุณสวรรค์ที่
ประทานพรให้ทั้งแม่และเด็กปลอดภัย”

ก่อนหน้าพิธีเสกสมรส ไปรวัสส์ก็ตั้งครรภ์แล้ว แน่แน่นอนว่าบิดาของเด็ก
ย่อมต้องเป็น องค์ชายรอง ทว่าเรื่องนี้ไม่อาจเปิดเผยต่อสาธารณะชน
ได้ เช่นนั้น พวกเขาจึงต้องอ้างว่าเป็นการคลอดก่อนกำหนด เพื่อ
ปกปิดเรื่องอื้อฉาวครั้งนี้

“เพคะ พระชายา” หลิวเอ๋อรับคำสั่ง “หากแต่ พระชายาเพคะ เมื่อครู่เกิดเหตุอัศจรรย์ขึ้นในดินแดนของเรา ตอนนี้ผู้คนยังคงตกตะลึงกับปรากฏการณ์นั้นกันอยู่เลย”

“เหตุอัศจรรย์อะไรกัน ?”

“ข้าได้ยินมาว่า สิ่งลึกลับทุกตัวในโลกนี้ ต่างคุกเข่านมัสการมาทางทิศของอาณาจักรเรา”

“ราชวงศ์อสูรถือกำเนิดกระนั้นรึ ?” นัยน์ตาของไป่ริ้วทอประกาย นางยกยืม หลิวเอ๋อ ไปกระจายข่าวลือเพิ่มอีกว่า สาเหตุที่สัตว์อสูรแสดงพฤติกรรมแปลก ๆ นั้นเป็นเพราะว่าราชันอสูรได้มาถือกำเนิดเป็นบุตรชายของข้า พระนัดดาขององค์ฮ่องเต้”

เมื่อราชันอสูรถือกำเนิด โลกนี้จะรวมเป็นหนึ่ง !

เหตุใดข้าจะไม่รับแจกจ่ายประโยชน์จากเรื่องในครานี้เล่า ?

ยิ่งไปกว่านั้น หลิวเอ๋อยังบอกอีกว่า สัตว์ทุกตัวต่างก็หันหมอบคำนับ
อย่างนอบน้อมมาทางอาณาจักรหลิวฮั่วของเรา ผู้ใดจะรู้บางทีนั้น
อาจหมายถึงพวกมันกำลังทำความเคารพกราบกรานลูกของข้าอยู่ก็
เป็นไปได้

ในฐานะนางกำนัลที่ต่ำต้อย หลิวเอ๋อย่อมรู้ดีว่า นี่มิใช่เวลาที่จะ
ซักถามใด ๆ อีก นางรับคำด้วยความเคารพ “เพคะ พระชายา ข้าจะ
ออกไปจัดการทันที”

ครั้นนางกำนัลจากไปแล้ว เหลือเพียงไต้ฝุ่นนอนอยู่ในห้องที่กว้าง
ใหญ่แต่ล้าพัง ไต้ฝุ่นก็ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งใดอีก นางหัวเราะ
ออกมาอย่างน่ากลัวโดยไม่ปิดบังใด ๆ

“ไปหยาน ต่อให้เจ้าเป็นบุตรของคนสกุลไป เป็นหลานของคนสกุล
หลานก็แล้วอย่างไรเล่า ? สุดท้ายทุกสิ่งที่เป็นของเจ้าล้วนตกอยู่ใน
มือของข้า ทั้งตำแหน่งของเจ้า เกียรติอำนาจของเจ้าก็ตกเป็นของข้า
ตอนนี้แม้แต่บุตรชายของข้าก็ยังเหนือกว่าเจ้า !”

“บุตรชายของข้ามิได้เป็นเพียงแค่พระนัดดาขององค์ฮ่องเต้เท่านั้น
ทว่าตอนนี้เขายังเป็นผู้ที่ได้รับการเคารพสักการะจากสิ่งสารพัด
นับล้านตัว แต่สำหรับเจ้าแล้ว ... ชื่อเสียงของเจ้าพังพินาศย่อยยับ
ไม่เหลือชิ้นดี มีเพียงความอับอายขายหน้าเท่านั้นสำหรับเจ้า และลูก
ไม่มีพ่อมัน ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า ~ !”

“ชาตินี้เจ้าไม่มีวันเทียบข้าได้หรอก !”

ห้าปีต่อมา

บนเกาะกลางทะเลสาบแห่งหนึ่ง มีบ้านไม้ไผ่สวยงามตั้งอยู่ ภายในมีหญิงสาวคนหนึ่งเอนกายอย่างเกียจคร้านบนเบาะนอนนุ่ม ๆ ใบหน้าของนางเคลือบด้วยแสงแดดที่ส่องประกายระยิบระยับทอลอดมาจากช่องหน้าต่างต่าง

ทันใดนั้นเองหญิงสาวพลันรู้สึกว่แก้มของนางกำลังถูกบางสิ่งบางอย่างก่อกวน ดูเหมือนจะเป็นเส้นขนจากหางปูย ๆ

ตอนแรกเปลือกตาของนางเพียงขยับยุกยิก จากนั้นนางก็ลืมตาขึ้นก่อนจะเปิดฉากต่อสู้ นางกระโดดลุกขึ้น พร้อมกับร้องตะโกนออกมาด้วยความโกรธ “ไปเสียเวิน... ออกมาเดี๋ยวนี้นะ !”

บ้านทั้งหลังเต็มไปด้วยสุนัขจึงจอกทุกซอกทุกมุม กระทั่งไม่เหลือ
พื้นที่พอให้ยั้วตัว จึงจอกหลายตัวที่ไม่มีพื้นที่เหลือก็จะปีนป่ายตัว
นาง พวกมันทิ้งทั้งขน ทั้งทั้งกลิ่นสาบ กระทั่งร่างกายของนางเต็มไปด้วย
ด้วยกลิ่นสาบสัตว์

ไปเสี้ยวเงิน ซึ่งกำลังหลบอยู่นอกบ้าน รู้ตัวว่าจะต้องโดนมารดา
ลงโทษเป็นแน่ เขาค่อย ๆ เดินผ่านประตูเข้ามาในห้อง ดวงตากลม
โตใสซื่อบริสุทธิ์กระพริบปริบ ๆ เหมือนกำลังพยายามหาข้อแก้ตัว

“เสี้ยวเงิน !” ไปหยานกัฒพินกล่าว “บอกแม่มาสิว่า มันเกิดอะไร
ขึ้น...หืม ?”

บทที่ 9 : กำเนิดจิ้งจอกน้อยจอมซ่าส์ (9)

ตรงคำสุดท้ายว่า “หืม...” นั่นนางเน้นเสียงหนัก แล้วค่อย ๆ หรีดตาลงด้วยความโกรธ

“หม่ามี้...ลูกพาสุนัขจิ้งจอกเหล่านี้มาเอง” เด็กน้อยกัศริมฝีปาก พลันหยาดน้ำเริ่มไหลรินออกจากดวงตาของไปเสียเงิน” ข้าอยากมีปะป๊า หม่ามี้ท่านช่วยเลือกพวกมันสักตัวมาเป็นปะป๊าให้ข้าได้มั๊ยอะ ?”

เหล่าสุนัขจิ้งจอกที่ได้ยินคำกล่าวที่น่ากลัวนั้น ต่างก็เซ ก่อนจะทรุดลงกับพื้นโดยพร้อมเพรียงกัน ร่างของพวกมันสั่นเทาด้วยความตกใจ

ไอ้พ่อทุนหัวตัวน้อยของพวกเขา ท่านไม่ควรกล่าวเรื่อนำหว่าดกลัว
เช่นนั้น ? ให้เป็นบิดาของท่านกระนั้นหรือ ? ต่อให้พวกเราสัมผัส
ชีวิตพวกเขาก็ไม่กล้าหอรอก !

ครั้นเห็นน้ำตาค่อย ๆ เอ่อท้นในดวงตาของไป่เสี่ยวเจินแล้ว หัวใจ
ของไป่หยานพลันอ่อนยวบ น้ำเสียงของนางจึงอ่อนโยนขึ้นมาก
ขณะกล่าวว่า “ลูกรัก สุนัขจึงจอกไม่สามารถเป็นป๊ะป๋าของเจ้าได้
หอรอก เพราะป๊ะป๋าของเจ้าต้องเป็นมนุษย์เหมือนกับแม่ เจ้าเข้าใจ
หรือไม่ ?”

เมื่อเห็นร่องรอยความโกรธเคืองของไป่หยานจางหายไป ดวงตาของ
ไป่เสี่ยวเจินก็แวววาวเป็นประกาย เด็กน้อยใช้วิธีนี้รับมือมารดาของ
ตนเสมอ และวิธีนี้ก็ไม่เคยทำให้เขาผิดหวังเลย

“แล้วเหตุใดเราไม่ไปหาป๊ะป๊าล่ะ ?” ไป่เสี่ยวเงินกระโจนเข้าไป
ในอ้อมกอดของมารดา

ร่างของไป่เสี่ยวเงินช่างนุ่มนวล เนื้อแน่น ตัวเล็กกำลังดี ทั้งยังมีกลิ่น
หอมราวกับน้ำนม กลิ่นของเขาไม่เหมือนกลิ่นของสุนัขจิ้งจอกเลย
แม้แต่คนเดียว

ครั้งนี้ได้ยินข้อเสนอของไป่เสี่ยวเงิน ใบหน้าของไป่หยานพลันแข็ง
กร้าวขึ้นมาทันที

อีกครั้ง ที่สายตาอันตรายของบุรุษผู้นั้นปรากฏขึ้นในใจของ
นาง “เอ่อ...ป๊ะป๊าของเจ้าตายไปแล้ว” ไป่หยานพยายามหาข้ออ้าง
เช่นที่เคยใช้เป็นประจำ

“หม่ามี้...ท่านกำลังหลอกลวงข้า ท่านเห็นว่าข้าโง่เง่าไม่รู้จักอ่านหนังสือใช่หรือไม่ ? ป๊ะป๋าต้องยังมีชีวิตอยู่ ข้าสัมผัสได้ว่า เขายังมีชีวิตอยู่แน่ ๆ” ไป่เสี่ยวเฉินทำปากจู๋ แก้มยุ้ย ๆ ของเขาเป็นสีชมพูราวกับหยกแดงด้วยความโกรธ

คำโป๊ปดของไป่หยานถูกจับได้ ทำให้นางรู้สึกอับอายนิดหน่อย “นี่มัน...เอ่อ...ความจริงก็คือ แม่เองก็ไม่ว่าผู้ใดเป็นป๊ะป๋าของลูก แต่หากเราหาป๊ะป๋าของลูกพบ แล้วหากป๊ะป๋าของลูกต้องการที่จะพาลูกไปจากแม่ล่ะ ?”

ไป่เสี่ยวเฉินเงียบไป บอกตามตรงเขาเองก็ไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้

ป๊ะป๋าจะพาลูกเขาไปจากหม่ามี้ได้อย่างไร ?

ไม่ ไม่มีทาง ! เขาจะไม่มีวันทิ้งหม่ามี้ไปเด็ดขาด !

“หม่ามี้ ลูกไม่ต้องการปะป๊าแล้ว หากปะป๊าคิดจะพรากลูกจาก
หม่ามี้”

ไปหยานเจียบ พลังคิดในใจว่า ยามนี้บุตรชายผู้นี้ของนางเป็นสิ่ง
เดียวที่นางเหลืออยู่ เช่นนั้นนางจะไม่ยอมให้ใครมาพรากเขาไป

และหากผู้ใดกล้าพอที่จะมาขโมยลูกไปจากนาง ...

ก็ต้องข้ามศพนางไปก่อน

ราชอาณาจักรหลิวฮั่ว

ภายในวังหลวง “ฮั้วฉีว...” อันธพาลที่ถูกกล่าวถึงจามลั่น เขา
พยายามคาดเดา

“หรือว่ามีผู้ใดนินทาข้าลับหลัง ?”

สงสัยจะเป็นเสนาบดีคนไหนสักคนในอาณาจักรอสูรของเขาเป็นแน่

อย่างไรก็ตาม เรื่องเร่ร่อนสำหรับเขาตอนนี้ ก็คือการควานหาตัว
หญิงสาวผู้นั้น หญิงที่กล้ำข่มจีนเขาเมื่อหกปีก่อน !

เพียงคิดว่า เขาต้องเสียความบริสุทธิ์ทันทีที่เหยียบถึงแดนมนุษย์
อสูรหนุ่มผู้น่าหลงใหลก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธ หากหญิง

สาวผู้นั้นมายืนอยู่ต่อหน้าเขาตอนนี้ เขาอาจจะเสียจริตนี้นาง
ออกเป็นจีน ๆ ก็เป็นไปได้

ย้อนกลับมาที่บ้านไม้ไผ่ซึ่งคงามประณีต ไปหยานกำลังนั่งเล่นอยู่
บนตั่ง นางค่อย ๆ ยึดร่างอย่างเฉื่อยชาด้วยความเกียจคร้าน

“ลูกรัก วันนี้เราจะไปเยี่ยมอาจารย์ตาของเจ้ากัน พร้อมกันนั้นจะได้
กล่าวอำลาท่านด้วย เพราะวันพรุ่งนี้พวกเราจะไปจากที่นี่ ถึงเวลา
แล้วที่เราจะออกไปจากสถานที่แห่งนี้สักที”

ผ่านมาห้าปีแล้ว ...

ข้าสงสัยเหลือเกินว่า คนพวกนั้นยังจดจำ และคิดถึงข้าบ้างหรือไม่ ?

ไปหยานหรีตาลง อุณหภูมิรอบกายของนางลดลงเป็นผลเนื่องมาจาก
ไอแค้นอันเย็นเยือกที่แผ่ซ่านออกมาจากร่างของนาง

“หม่ามี...พวกเราจะไปจากที่นี่จริง ๆ หรือ ?” ไปเสียเงินกระโดด
โหยงเหิงด้วยความตื่นเต้น ใบหน้าไร้เดียงสาของเขาเต็มไปด้วย
ความสุข

ครั้นสุนัขจิ้งจอกที่ยังคงอยู่กันเต็มห้องได้ยินเช่นนั้น พวกมันต่างก็
ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ขอบคุณพระเจ้า ในที่สุดพ่อทูนหัวตัว
น้อยก็จะไปจากที่นี่เสียที ต่อจากนี้ไปพวกเราจะได้ไม่ต้องหวาดผวา
เช่นที่ผ่านมามาก

“แม่จะพาเจ้ากลับไปหาท่านน้ำ นี่ก็ผ่านมาได้ห้าปีแล้ว แม่สงสัย
เหลือเกินว่าเขาจะสบายดีหรือไม่อย่างไร ?”

ที่บ้านสกุลไป มีเพียงน้องชายของนาง ไปเชิญผู้เดียวเท่านั้นที่นาง
ห่วงใย

บทที่ 10 : กำเนิดจิ้งจอกน้อยจอมซ่าส์ (10)

ไปเสียวเงิน โบกมือเล็ก ๆ น่ารัก ๆ ของเขาด้วยความตื่นเต้น “เสียวมี ! มากับข้า มาช่วยข้าเก็บของ”

เจ้าตัวที่เขาเรียกว่าเสียวมีกำลังนอนอาบแดดถัดจากประตูทางเข้าทันทีที่ได้ยินจิ้งจอกน้อยเรียก มันก็เงยหน้าขึ้นมองจิ้งจอกน้อยอย่างเกียจคร้าน “ข้าเป็นเสียวนะ ท่านอย่าเรียกข้าเหมือนเรียกแมว้อยแบบนั้นได้มั๊ยอะ ?”

ไปเสียวเงินหงุดหงิดขึ้นมาทันที เขาท้าวสะเอว ทำหน้าบูดบึ้ง ก่อนจะกล่าวว่า “เสียวมี เจ้าคือแมวของข้า ต่อให้เจ้าปฏิเสธยังไง ก็เป็นเรื่องของเจ้า อย่างไรก็ตามเสียวก็ยังคงเป็นแมวของข้ารู้รึไม่ ?”

หากเสียวตัวน้อยเป็นคน โบกหน้าที่บิดเบี้ยวของเขาก็คงจะแสดงออกมาให้ทุกคนได้เห็น

มันสืบเชื้อสายมาจากเผ่าเสือขาวที่น่าเกรงขาม ซึ่งมันแสนจะ
ภาคภูมิใจ ทว่าพ่อทูนตัวตัวน้อยนี้จะให้มันเปลี่ยนเป็นแมว ลระดับ
กันจนไม่เหลือศักดิ์ศรี แล้วยังเอาแต่ให้มันกินปลาแห้งตัวเล็ก ๆ อีก

โอ้...มันอยากกินเนื้อเสียเหลือเกิน มันควรทำเช่นไรดี ?

“เสี่ยวมี มาที่นี้ไวไว ร้อง “เหมียว” สิ หากเจ้าร้อง “เหมียว” ข้าจะให้เจ้า
ได้กินเนื้อ”

แน่นอนว่าเด็กคนนี้สามารถเอาเนื้ออย่างมาให้มันได้ ทว่ามันก็ต้องทำ
หน้าที่ให้ดีที่สุด นั่นก็คือการเข้าไปคลอเคลียเคล้าแข้งขา ในขณะที่
น้ำลายเสือแทบจะไหลย่อยแล้ว

ผู้ใดจะทนกลิ่นหอมยั่วนวนของเนื้ออย่างได้ จิตใจที่เคยตั้งมั่นของ
เสียวมีในฐานะเสียวชาวพังทลายลงทันที “เมี้ยว...”

“นั่นละ ทำได้ดีมาก” ไปเสียวเงินยื่นเนื้ออย่างให้พร้อมกับตบหัวเสียว
น้อยเบา ๆ “เชื่อฟังข้า แล้วเจ้าจะได้กินเนื้ออร่อย ๆ !”

เสือน้อยผงกหัวปะหลก ๆ อย่างท้อแท้ เสียวมีไม่สนใจเรื่องอื่นใด
ขอเพียงได้กินเนื้อทุกวัน ศักดิ์ศรีนะหรือ ก็พอมองข้ามกันได้

ไปหยานมองดูการโต้ตอบระหว่างเด็กน้อยกับสัตว์อสูรอย่างพึง
พอใจ แววดาของนางเลื่อนด้วยรอยยิ้ม ยามนี้นางกำลังนอนตะแคง
ข้างอยู่บนตั่งอย่างสบาย ๆ ชุดสีแดงของนางสดใสราวกับพรมแดง
งดงามอย่างน่าอัศจรรย์

ช่างเป็นภาพที่แสนอบอุ่น ข้าจะไม่ยอมให้ผู้ใดทำลายความอบอุ่นนี้
ข้ายอมแลกด้วยชีวิตของข้า หากผู้ใดกล้าพรากบุตรชายของข้าไป
มันผู้นั้นจะต้องชดใช้อย่างสาสม แม้ว่าข้าจะต้องพลิกโลกทั้งใบก็
ตามที !

“ไปเถอะ พวกเราจะไปกล่าวอำลาอาจารย์ตาของเจ้ากัน”

ลานดอกท้อตั้งอยู่ใจกลางเกาะ ที่นั่นเต็มไปด้วยดอกท้อสีชมพูบาน
สะพรั่งปกคลุมไปทั่ว บรรยากาศเงียบสงบ และร่มเย็น ราวกับอยู่บน
สวรรค์

หากเพียงจะไม่ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ที่ลั่นขึ้นในเวลานี้

“เจอปัญหาอีกแล้ว...” ไปเที่ยวเงินพื้มพำ หลังจากเสียงระเบิดดังขึ้น
เด็กน้อยสังเกตเห็นใบหน้าของมารดา ก่อนจะร้องอุทานออกมา งาน
นี้ต้องมีคนดวงจู่อย่างแน่นอน

เขารีบจูงมือไปหยานเดินตามเสียงนั้นไป ขณะเดียวกันดวงตาใส
บริสุทธิ์ของเขาก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มอิ่มอกอิ่มใจ

ภายในป่า นอกจากจะมีดอกท้อบานสะพรั่งแล้ว ก็ยังมีสมุนไพรรักษา
หลากหลายชนิดที่ไปหยานปลูกไว้ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ครั้น
นางเห็นผลงานของนางถูกทำลายลง หัวใจของนางก็เหมือนถูกกรีด
สิ่งนี้สามารถอธิบายถึงความรู้สึกของนางในเวลา

ทันใดนั้นเอง ไปหยานก็จ้องมองไปที่ชายชราทั้งสามซึ่งยืนนิ่งงันอยู่
เบื้องหน้า “ผู้ใดเป็นคนทำลายต้นยา รวมถึงสวนสมุนไพรรักษา

พร้อมกันนั้นไปเลี้ยวเงินก็กล่าวเสริมขึ้นว่า “อาจารย์ตาทั้งสาม
ยอมรับมาเสียดี ๆ พวกท่านจะได้ไม่ต้องเจออะไรมาก หากพวกท่าน
คือดังก็จะเจ็บตัวหนักขึ้นนะ”

เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับข้าและอาจารย์รองของเจ้านะ” ผู้เฒ่าซึ่งแทน
ตนเองว่าอาจารย์ใหญ่นามว่า เจิ้งฉี กล่าวออกตัว ใบหน้าของเขาแลดู
เคร่งขรึม ราวกับกำลังรู้สึกเจ็บปวดอย่างแท้จริง “ข้าและอาจารย์รอง
ของเจ้าต่างก็มาถึงที่นี่ภายหลังจากได้ยินเสียงระเบิดเช่นกัน ผู้ใดจะ
คาดคิดล่ะว่า ตาเฒ่าสาม คนชั่วนี้จะทำเรื่องบ้าบอเช่นนี้ขึ้นได้ ช่าง
มากเกินไปจริง ๆ ตอนแรกเขาขโมยสูตรยาของเจ้ามา จากนั้นเขาก็
แอบกลั่นยาโดยไม่ได้รับอนุญาต มาถึงตอนนี้เขายังทำลายสวน
สมุนไพรของเจ้าอีกด้วย ข้าคิดว่าเจ้าไม่ควรปล่อยเขาไปง่าย ๆ นะ !”

อีกคนผู้ซึ่งเป็นอาจารย์รอมมีนามว่า เหรินอี รับผิดชอบคำให้การของ
อาจารย์ใหญ่ให้สมบูรณ์ขึ้น “ใช่แล้ว ศิษย์ข้า พวกเรามาที่นี่เพื่อจับ
ตัวคนร้าย บัดนี้เจ้ามีอิสระที่จะจัดการตาเฒ่าสามแล้ว พวกเราจะไม่
ข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตีเขาให้ตายเลย”

“พวกเจ้า...”อาจารย์สามผู้มีนามว่า ฉิวชูทรงใบหน้าแดงก่ำ เขารู้สึก
ผิดหวังอย่างมากกับชายไฉ่ยางอายุทั้งคู่ที่เขาเคยนับถือเป็นพี่
น้อง “ต่อไป อย่าแม้แต่จะบอกว่าพวกเจ้ารู้จักข้า !”

บทที่ 11 : ชายหนุ่มรูปงามปานภาพวาด (1)

การขโมยสูตรยาเม็คจิตวิญญาณนั้นเป็นมติด่วนร่วมกันของพวกเขาทั้งสามคน แม้แต่กระบวนการกลั่นยา ก็กระทำร่วมกัน ทว่าตอนนี้คุณทฤษฎีวัยเยาว์ทั้งสองนี้สิ พยายามปิดความรับผิดชอบลงบนหัวเขา แต่เพียงผู้เดียว !

“ศิษย์รัก ขอให้ข้าอธิบายก่อน” ฉิวชูหรง (อาจารย์สาม) ยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน ขณะที่กวัดแกว่งแขนไปหน้ามาหลังราวกับเด็กน้อย ด้วยไม่รู้ว่าจะวางแขนของตนไว้ที่ใด “ข้าทำไปเพราะความอยากรู้ อยากเห็น เพียงคิดจะขอยืมมันซักหน่อยแล้วค่อยคืนภายหลังจากทดลองเสร็จ”

“รอนท่านทดลองสร้างยาเม็คจิตวิญญาณสำเร็จกระนั้นรึ ? หากเป็นเช่นนั้นเกะนี่คงจะหายไปทั้งเกะ ก่อนที่ท่านจะประสบความสำเร็จกระมัง ?” สีหน้าของไป๋หยานยิ่งแลดูน่ากลัวมากขึ้น “แล้วเรื่องที่

ท่านทำลายสวนสมุนไพรของข้าละ เรามาคำนวณค่าเสียหายกันก่อน
ดีหรือไม่?”

อาศัยช่วงเวลาที่ นิวซู่หรง (อาจารย์สาม) เพลอ เจิ้งฉี (อาจารย์ใหญ่)
และเหรินอี (อาจารย์รอง) ก็แอบส่งสัญญาณให้กันอย่างรวดเร็ว ทั้งคู่
กระโจนเข้าโจมตีน้องชายของตน คนหนึ่งจับไหล่นิวซู่หรงไว้แน่น
ขณะที่อีกคนหนึ่งใช้ความว่องไวของตนฉกถุงเก็บของพิเศษจากเอว
ของนิวซู่หรง

“ศิษย์รัก เมื่อกระทำผิด คนเราย่อมต้องรู้จักรับผิดชอบ อุง ๆ นี่เป็น
สมบัติที่อาจารย์สามของเจ้าสะสมมาทั้งชีวิต ข้าขอใช้มันเพื่อชดเชย
ค่าเสียหายให้แก่เจ้า”

ใบหน้าเหียว ๆ ของนิวซู่หรงมีคมลงทันที เขาคำรามอย่างโกรธ
แค้นใส่พี่ ๆ ของตน “เจิ้งฉี, เหรินอี เจ้าคนทรยศ !”

เจิ้งฉี (อาจารย์ใหญ่) ตอบกลับ โศบการตบหน้าน้องชายของตน พร้อม
กล่าวว่า “เจ้าสาม...อย่างไรเสียพวกเราก็มีศิษย์เพียงแค่มองเดียว ไม่
ว่าจะตอนนี้หรือในกาลข้างหน้า ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเรา
ท้ายที่สุดก็ต้องตกเป็นของนาง ข้าพคุณถูกหรือไม่ล่ะ ?”

ที่เขากล่าวมานั้นก็ไม่ผิด

แต่ที่ว่า...

ฉิวชู่ทรงพยายามควบคุมหัวใจที่เจ็บแทบกระอักเลือดของตน เขา
จ้องมองพี่ชายทั้งสองของตนด้วยสายตาไร้เยื่อใย “เช่นนั้นนั้นก็แล้วเหตุ
ใดพวกเจ้าไม่นำถุงเก็บสมบัติของพวกเจ้าออกมาแทนล่ะ ?”

“โธะ ๆ คนทำผิดก็คือเจ้า เช่นนั้นผู้ที่จะต้องชดใช้ย่อมต้องเป็น
เจ้า” เหรินอี่ (อาจารย์รื่อง) กล่าวราวกับเรื่องที่เขาพูดคือเรื่องถูกต้อง
อย่างไร้ยางอาย

ไปหยาน ไม่สนใจการทะเลาะวิวาทระหว่างชายชราทั้งสาม นางใช้
พลังวิญญานของตนตรวจสอบของในถุง และแล้วนางก็ต้อง
ประหลาดใจ เนื่องจากภายในถุงล้วนเป็นสมุนไพรรักษา
คุณภาพสูง ที่ต่อให้มีเงินก็ใช่ว่าจะหาซื้อได้หากอยู่ในโลกภายนอก !

นั่นทำให้ใบหน้าของนางผ่อนคลายลง นางยิ้ม “เพื่อเห็นแก่ความ
จริงใจ และมูลค่าสิ่งของที่ท่านนำมาชดเชย เช่นนั้นท่านก็เก็บสูตร
นั้นไว้เถอะ แล้วข้าจะมอบวิธีกลั่นยาให้พวกท่านด้วย”

หลังจากไปหยานกล่าวจบประโยค ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความ
เจ็บปวดของฉิวชู่หรงก็สว่างไสวขึ้นมาทันที กระทั่งกลายเป็น
ใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส นัยน์ตาที่อ่อนล้าของเขาทอประกาย

“ศิษย์รัก เจ้าคงไม่ได้หลอกอาจารย์ใช่หรือไม่ ? นี่เจ้าเต็มใจสอนพวก
เราจริง ๆ เหรอ ?”

“ทว่า ข้าจำต้องจากที่นี่ไปสักพัก เช่นนั้นการสอนของข้าคงจะต้อง
รอนกว่าข้าจะกลับมา” ความเย็นเยือกแผ่กระจายออกจากดวงตา
ของนาง

หกปีแล้ว ...

ผ่านมาหกปีแล้วนับจากนางออกจากบ้าน และปล่อยให้คนพวกนั้น
อยู่อย่างสงบสุขมาถึงหกปี ครานี้นางตั้งใจจะทวงคืนความเจ็บช้ำที่
คนเหล่านั้นเคยทำร้ายนาง !

สายตาของผู้เฒ่าทั้งสามเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ พวกเขาทุก
คนต่างก็รู้เรื่องราวในอดีตของศิษย์รัก หลังจากที่ใช้เวลาอยู่กับนาง
มานาน

ฉิวซู่หรง กล่าวขึ้นเป็นคนแรกหลังจากครุ่นคิดในสิ่งที่เขาได้ยิน
มา “ข้าได้ยินมาว่า ห้าปีที่แล้ว ชายาขององค์ชายรองให้กำเนิด
บุตรชายคนหนึ่ง และสังหารสัตว์ทั้งหลายต่างก็คุกเข่าลงเพื่อค้ำนบ
เด็กคนนั้น เล่าลือกันว่านั่นทำให้องค์ชายรองได้ขึ้นเป็นองค์รัช
ทายาท และตอนนี้สตรีผู้นั้นก็กลายเป็นชายาขององค์รัชทายาทแล้ว”

“ศิษย์รักของข้า มิใช่ว่าอาจารย์ของเจ้าจะไม่ไว้วางใจในความสามารถ
ของเจ้า ทว่าพวกบ้านสกุลไปนั้นช่างไร้ยางอายเสียเหลือเกิน ข้าเกรง
ว่าพวกเขาจะทำให้เจ้าสะอิดสะเอียนกับพฤติกรรมของพวกเขาเสีย
มากกว่า” เหรินอี (อาจารย์รอง) นิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ
ว่า “เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ ? ข้าจะส่งคนไปพร้อมกับเจ้า หากมีผู้ใดกล้า
กลั่นแกล้งเจ้า ก็ให้คนของเราสังหารคนเหล่านั้นเสีย ! มีพวกเราคอย
ให้การสนับสนุนเจ้าอยู่เบื้องหลัง เจ้าก็สามารถท่องเที่ยวทั่วอาณาจักร
โดยไม่ต้องกังวล !”

บทที่ 12 : ชายหนุ่มรูปงามปานภาพวาด (2)

“อย่าเลย การกลับไปของข้าในคราวนี้ ไม่เพียงแต่ต้องการแก้แค้นเท่านั้น ทว่ายังเป็นการหาคำตอบให้กับปัญหาที่ค้างคาใจข้าบางเรื่อง” แววดาของนางทอประกาย “นอกจากนี้ข้าไม่ยากให้คนบ้านสกุลไปตาย ข้าต้องการให้เกียรติยศศักดิ์ศรีที่พวกเขาต้องมีต้องพังทลายย่อยยับมากกว่า อีกทั้งสิ่งมีค่าใด ๆ ที่พวกเขาฉกฉวยไปจากบ้านสกุลหลาน พวกเขาจะต้องชดใช้คืนมาทั้งหมด”

ผู้เฒ่าทั้งสามต่างหันมองตากัน พวกเขาอยู่กับไปหยานมานานหลายปี จะไม่รู้นิสัยศิษย์รักผู้นี้ได้อย่างไร ? สิ่งใดที่นางตัดสินใจลงไปแล้วย่อมไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

“อาจารย์ตา พวกท่านไม่ต้องเป็นกังวล” ไปเลี้ยวฉิน ตบหน้าอกตนเองด้วยความมั่นใจ “ข้าจะปกป้องหม่ามี้ และจะไม่มีวันปล่อยให้คนใจร้ายพวกนั้นมาทำร้ายเราได้”

ในใจของไป๋หยานรู้สึกอบอุ่น การได้มีบุตรชายที่ดีเช่นนี้ ชั่วชีวิตนี้
ของนางยังจะต้องเสียใจอันใดอีก

สองอึดใจถัดมา เด็กน้อยก็กลับทำลายอารมณ์ปริ่มปริ่มนั้นด้วย
ถ้อยคำที่ไม่สอดคล้องกับประโยคแรก ๆ ของเขาเลย “หากข้าทำ
ไม่ได้ ข้าก็จะอบเสี้ยวมีทั้งเป็น ๆ เลย“

เสี้ยวมีที่น่าสงสาร กำลังหลับอย่างสบายภายในอ้อมแขนของ
เด็กชายตัวน้อย ทันทีที่มันได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น เสือขาวตัวน้อย
แทบจะพลัดตกลงบนพื้นด้วยความตื่นตระหนก

นี่...มันเกี่ยวข้องอะไรกับข้า ?

“หากเป็นเช่นนั้นก็ดี” ฉิวชูหรงถอนหายใจ “อย่างไรเสียก็ระมัดระวัง
ตัวกันให้ดี ๆ อย่าไว้วางใจทางอย่าวางใจคน หากเจ้าต้องการความ
ช่วยเหลือ จงอย่าลังเลที่จะกลับมาหาพวกเรา เออจริงสิ ประมุขน้อย
กลับมาแล้ว เจ้าอยากไปพบเขาก่อนออกเดินทางหรือไม่ละ ?”

“พ่อบุญธรรม กลับมาแล้วหรือ ?” นัยน์ตาที่เบิกกว้างของไป่เสี่ยว
ฉินแวววาว เขาค้างแขนเสื้อมารดาของตน พร้อมทำท่าทางอดอ้อน
ขณะกล่าวว่า “หม่ามี...พวกเราไปกล่าวคำอำลาท่านพ่อบุญธรรม
ก่อนที่จะจากไปได้หรือไม่ ?”

ไป่หยานกุมมือเด็กน้อย พร้อมกับพยักหน้าให้กับผู้อาวุโสทั้ง
สาม “เมื่อเขากลับมาแล้ว ก็ไม่ถูกต้องนัก หากพวกเราจะไม่ไปพบ
เขาก่อนออกเดินทาง ท่านอาจารย์ทั้งสาม โปรดรักษาตัวด้วย“

ครั้งนั้นนางกล่าวจบนางก็หันหลังเดินจากไปพร้อมบุตรชาย ทั้งไว้เพียง
ภาพเงาสีแดงดงามติดตามผู้เฒ่าทั้งสาม

“พี่ใหญ่ น้องสาม” เหรินอี(อาจารย์รอง) ยิ้มอย่างขมขื่น

“พวกเราช่างน่าละอายยิ่งนัก ในฐานะผู้นำหมอปรงยาของดินแดน
ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ หากเทียบกับลูกศิษย์ที่รักของเราแล้ว เรากลับด้อย
กว่านางนัก นางมีพรสวรรค์อย่างที่เราไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย !“

ฉิวซู่ทรงเซิดหน้าขึ้นอย่างภาคภูมิใจ “โอะ โอะ ลืมไปแล้วหรือว่าข้า
เองที่นำหญิงสาวผู้นี้กลับมาที่นี่เมื่อหลายปีก่อน ? ถึงตอนนี้ ก็เป็น
เวลานานมากแล้วที่เราเก็บซ่อนนางไว้ เช่นนั้นย่อมถึงเวลาที่เราควร
ปล่อยนางออกไป เพื่อให้โลกได้ประจักษ์ในความสามารถของนาง
ข้าอยากเห็นสีหน้าตื่นตกใจของคนจากสมาคมหมอยาसारเลวพวก
นั้นเสียจริง ะ“

ตั้งแต่มีการจัดตั้งสมาคมหมอยาขึ้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการปฐยา
ระดับชั้นนำต่างก็เข้าร่วมสมาคม คนในสมาคมหมอยามักจะถูก
เหยียดหยามหมอยาคนอื่น ๆ ที่ไม่เข้าสังกัด อีกทั้งยังขับไล่ผู้ที่ไม่
ยอมทำตามความคิดเห็นของสมาคม เช่นนั้นอาวูโสทั้งสามจึงเก็บ
ซ่อนตัวลูกศิษย์ของพวกเขาให้พ้นสายตาสอดรู้สอดเห็นเหล่านั้น
เพื่อให้คนเหล่านั้นต้องประหลาดใจครั้งใหญ่เมื่อได้พบนาง

ในขณะนี้ไปหยานซึ่งจากมาโดยไม่ทราบถึงเจตนาของอาจารย์ทั้ง
สาม กำลังหยุดยืนอยู่ที่ด้านหลังของภูเขา

เวลานี้...บุรุษผู้หนึ่งกำลังยืนหันหลังให้นาง โดยมีภูเขาและ
ทะเลสาบเป็นฉากหลัง อารมณ์สีขาว และเส้นผมสลวยของเขาแลดู
ระยิบระยับยามสะท้อนต้องแสงแดด เขายืนหลังตรงไพล่มือไว้ข้าง

หลัง คุณดงามประหนึ่งภาพวาด เพียงเรือนร่างของชายผู้นี้ก็สามารถ
ก่อกวนหัวใจหญิงสาวทั่วหล้าให้คลั่งไคล้ได้เลยทีเดียว

“ท่านพ่อบุญธรรม...” ไปเสี้ยวเงินโบกมือเล็ก ๆ ของเขา หยอย ๆ
ให้ชายผู้นั้น เพื่อเรียกร้องความสนใจ

แน่นอนว่าชายผู้นั้นหันกลับมาอย่างช้า ๆ มือของเขายังคงไพล่อยู่
ด้านหลัง ขณะที่อารมณ์ของเขาปลิวไสวไปตามแรงลม

ชายหนุ่มรูปงามหล่อเหลาราวเทพบุตรเดินดิน ใบหน้าของเขา
สามารถบดบัง แม้กระทั่งดวงดาวที่สว่างไสวที่สุดบนท้องฟ้า ทว่า
สายตาของเขากลับแลดูเฉยเมยไร้ความรู้สึก กระทั่งหากผู้ใดจ้องมอง
ก็จะรู้สึกเจ็บปวด ไปหยานมองชายผู้หล่อเหลาเบื้องหน้า ก่อนจะ
กล่าวว่า “อาจารย์ทั้งสามบอกข้าว่าเจ้ากลับมาแล้ว เช่นนั้นข้าจึงตั้งใจ
มาบอกลาเจ้า ข้ากับเสี้ยวเงินจะจากที่นี่ไปสักระยะหนึ่ง“

บทที่ 13 : ข้างกลับมาแล้ว (1)

แววตาของอู๋เฟิงที่เคยไร้ซึ่งความรู้สึกกลับพลันอบอุ่นขึ้น “หากเจ้าต้องการความช่วยเหลือเมื่อใด ข้าพร้อมจะช่วยเจ้า”

ไปหยานคว่าดอกไม้ที่กำลังร่วงหล่น ซึ่งปลิวมาตามสายลมที่พัดเอื่อยเย็น ผมยาวสลวยสยายไปตามกระแสลมพัดพา ใบหน้าของนางระบวยไปด้วยรอยยิ้มที่อ่อนโยน และงดงาม ก่อนจะเอ่ยถามว่า

“อู๋เฟิง...เจ้าว่าดอกไม้ที่นี้งดงามหรือไม่?”

อู๋เฟิงไม่ตอบ สำหรับเขาแล้วไม่ว่าดอกไม้ที่นี้จะสวยงามสักเพียงใด ทว่าในสายตาของเขา ก็หาเทียบได้กับรอยยิ้มของหญิงสาวผู้งดงาม ไร้ที่ติตรงหน้า

“น่าเสียดาย ! ไม่ว่าดอกไม้เหล่านี้จะงดงามสักเพียงใด ท้ายที่สุดพวกมันก็จะเหี่ยวแห้งโรยรา และร่วงหล่นจากต้น ข้าไม่อยากเป็นเช่นนั้น เป็นคนที่ไม่สามารถอยู่รอดได้ด้วยตนเอง”

ลู่อี้เฟิงราวกับเพิ่งหลุดออกจากห้วงภวังค์ แวตาของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกซับซ้อน “ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า ทว่า ... หากเจ้าปรารถนาใครสักคนที่เจ้าคิดวางใจ ข้าก็เต็มใจที่จะเป็นที่พึงพิงของเจ้า และเสียเงิน หากแต่ก่อนจะถึงวันนั้น ข้าจะทำหน้าที่เป็นดั่งพี่ชายที่คอยดูแลปกป้องเจ้าก่อน”

เมื่อรู้ว่าลู่อี้เฟิงเข้าใจความหมายที่นางต้องการจะสื่อ ไปหยานก็ยิ้มอย่างสดใส นางคว้ามือบุตรชายของนางขึ้นมาอีกครั้ง แล้วค่อย ๆ หันหลังกลับ “เสียเงิน พวกเราไปกันเถอะ”

“อืม !” เด็กน้อยตอบพร้อมกับยิ้มให้จูอีเฟิง “ลาก่อน ท่านพ่อบุญ
ธรรม เงินเอ๋อจะคิดถึงท่านนะ”

ดอกท้อร่วงหล่นเป็นสายกระจายไปทั่วท้องฟ้า ขณะที่จูอีเฟิงยืนอยู่
ใต้ต้นท้อสูงใหญ่มองตามหลังไปหยาน และไปเสี่ยวเงินผู้กำลังเดิน
จากไปไกล

แม้ร่างของคนที่เขาคุ้นเคยทั้งสองจะยังไม่ลับจากสายตา แม้ดินแดน
แห่งนี้จะมากด้วยขุนเขาและทะเลสาบที่งดงาม ทว่าแววตาของเขา
กลับยิ่งดูหงอยเหงาเดียวดายมากขึ้นเรื่อย ๆ ...

ครั้นเดินออกมายังบริเวณนอกลาน ไปเสี่ยวเงินก็กระพริบยัยน์ตา
กลมโตมองมารดาของตน พร้อมกับเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
ว่า “หม่ามี...ท่านไม่นึกชอบพ่อบุญธรรมบ้างเลยหรือ ?”

“ไม่ใช่ว่าแม่ไม่ชอบพ่อบุญธรรมของเจ้า หากแต่แม่คิดกับเขาเสมือนญาติพี่น้อง เสมือนหนึ่งคนในครอบครัว ระหว่างเราไม่มีทางเป็นไปได้ แม่ไม่ต้องการให้ความหวังที่ไม่มีวันเป็นไปได้กับเขา”

นางเป็นคนที่ได้ขาดเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด หากนางคิดว่าไม่ใช่ไปหยานก็จะไม่ยื้อ และไม่ให้ความหวังกับผู้ใดเลย แล้ง ๆ

ไปเสียเงิน พักหน้าเล็ก ๆ ของตน รวากับว่าเขาเข้าใจความหมายนั้น “ถึงแม้ว่าข้าจะชอบพ่อบุญธรรมมาก หากแต่ข้ารักหม่ามี้มากกว่า สิ่งใดที่หม่ามี้ทำย่อมถูกต้องเสมอ”

ไปหยานหยิกแก้มเด็กชายตัวน้อยเบา ๆ อย่างเอ็นดู เอ่ยกล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า “ไปกันเถอะ พวกเรากลับบ้านกัน”

“หม่ามี้...ท่านคิดว่าท่านน่าจะชอบข้าหรือไม่?”

“โอ้ ! นี่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นตั้งแต่เมื่อใดกัน ?”

“ก็ห่มามีชอบเขา ข้าก็เลยอยากให้เขาชอบข้าด้วย”

“เมื่อเจ้าบอกว่าเขาเป็นคนที่แม่ชอบ แน่نونว่าเขาจะต้องชอบเจ้าด้วย”

ไปหยานจับมือเล็ก ๆ ของไปเสี่ยวฉิน จากนั้นร่างทั้งสองก็ค่อย ๆ
ลับสายตา ทิ้งไว้เพียงเสียงที่ค่อย ๆ จางหายไปในอากาศ

ช่วงเวลาหกปี ไม่นับว่าเป็นระยะเวลาที่สั้นหรือยาวสักเท่าใดนัก
ทว่าก็มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นภายในอาณาจักรหลิวฮั่ว

ประการแรก ก็คือการประสูติของพระนัดดาองค์โตของฮ่องเต้ ซึ่งถือ
กำเนิดจากพระชายาไปรั่ว ในวันที่เด็กน้อยถือกำเนิดสังหารสัตว์ทั่ว
โลกเกิดความโกลาหล นั้นรวมถึงสัตว์อสูรด้วย จึงมีข่าวลือว่า
ปรากฏการณ์ในครั้งนั้น คือการที่สัตว์ต่าง ๆ น้อมนมัสการเด็กน้อยผู้
นี้

แม้ว่าสัตว์อสูร จะมีคำว่า “อสูร” ต่อท้ายชื่อของมัน ทว่าในอาณาจักร
แห่งนี้ถือว่าพวกมันมีเกียรติสูง เพราะสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์
ของความแข็งแกร่ง ผู้ใดที่สามารถควบคุมสัตว์อสูรเหล่านี้ได้ จะ
ได้รับการยกย่อง อีกทั้งเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป

ด้วยเหตุนี้องค์ชายรองจึงถูกสถาปนาขึ้นเป็นองค์รัชทายาทผู้จะได้
ครองบัลลังก์คนถัดไปในทันที และเขาก็ยกฐานะของไป๋ร่วขึ้นเป็น
พระชายาเอก

อย่างไรก็ตามเมื่อห้าปีก่อน มีเรื่องที่สร้างความปั่นป่วนให้หญิงสาว
ทั่วเมือง นั่นคือการปรากฏกายของท่านอ๋ององค์ใหม่แห่งแคว้น
ผู้ไช้แซ่ซึ่งไม่เคยปรากฏในราชอาณาจักรแห่งนี้มาก่อน

ท่านอ๋องผู้นั้นมีพระนามว่า ‘ตี้คัง’ ทั้งภูมิหลังความเป็นมาของอ๋องผู้
นี้ยังคงเป็นปริศนาไม่มีผู้ใดล่วงรู้ที่มาที่ไปของเขา หากแต่องค์ฮ่องเต้
กลับเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นในความสามารถของคนผู้นี้ กระทั่ง
แต่งตั้งบุรุษผู้นี้ขึ้นเป็นอ๋อง ทั้งยังพระราชทานแซ่ ‘ตี้’ ให้กับชายผู้นี้
เพื่อเป็นเครื่องยืนยันให้ทุกคนประจักษ์แจ้งว่าบุรุษผู้นี้ได้รับการยก
ย่อง และเป็นทีโปรดปรานขององค์ฮ่องเต้มากเพียงไร

* คำว่า ‘เตี’ ในภาษาจีน หมายถึง ฮ่องเต้ หรือ องค์กราชน

นอกจากนี้ ด้วยรูปลักษณ์ที่หล่อเหล่า อีกทั้งทรงพลังของเขา ก็ไม่มี
สตรีใดสามารถต้านทานเสน่ห์น่าหลงใหลของเขาได้เลยสักคน ด้วย
รูปร่างหน้าตาที่ทรงเสน่ห์ราวปีศาจ ก็เพียงพอที่จะทำให้บรรดาสาว
ๆ ทุกคนในโลกนี้ต่างคลั่งใคล้เขากันหมด

บทที่ 14 : ข้างกลับมาแล้ว (2)

ณ ตำหนักอ่องคัง

บุรุษผู้เป็นเจ้าของตำหนักนั่งอยู่ที่โต๊ะ นัยน์ตาหงส์ที่แหลมคมของเขาทอดมองต่ำ ท่าทางของเขาดูเหมือนจะไม่สบายใจเท่าใดนัก เขาเอนกายพิงพนักด้านหลัง เสื้อคลุมสีม่วงสะบัดตามสายลมพริ้วไหว กระทั่งสายเสื้อของเขาเผยออก บุคลิกท่าทีช่างแลดูสูงส่ง ขณะทอดสายตามองทหารองครักษ์ที่อยู่ด้านล่าง “ข้าสั่งให้พวกเจ้าไปหาคน ยังไม่พบตัวอีกกระนั้นหรือ ?”

“เรียนท่านอ่อง...” แผ่นหลังของทหารองครักษ์ข่มโชคไปด้วยเหงื่อ ร่างของเขาสั่นสะท้านราวกับหนาวจัด เมื่อได้ยินถ้อยคำถามนี้ “หญิงสาวที่ท่านให้หานั้น ไม่มีลักษณะพิเศษแต่อย่างใด อีกทั้งยังไม่มีชื่อเสียงเรียงนามด้วย ... พวกเราจึงไม่สามารถหาพบ”

บุรุษผู้นั่งอยู่ข้างหลังโต๊ะ ค่อย ๆ ชันตัวนั่งตรง “ข้าใช้เวลาพวกเจ้า
อีกครั้งเดือน หากพวกเจ้ายังหานางไม่พบ เมื่อถึงตอนนั้น พวกเจ้า
ทุกคนจะไม่มีเงาหัว”

“พะยะค่ะ ท่านอ๋อง” ทหารองครักษ์รับคำสั่ง เขาลุกขึ้นจากพื้นอย่าง
ช้า ๆ จากนั้นก็รีบออกจากตำหนักอย่างรวดเร็ว

เงาของเขาสั้นพับ ๆ ในทุก ๆ อย่างก้าว ทุกครั้งที่เขาต้องเข้า
รายงานท่านอ๋องคง ก็มักจะเป็นเช่นนี้เสมอ ความกดดันจากอ๋องท่าน
นี้สามารถกดทับศีรษะของเขา กระทั่งศีรษะของเขาหนักอึ้ง จนแทบ
ไม่สามารถเงยหน้าขึ้นมามองหน้าท่านอ๋องได้ด้วยซ้ำ

หลังจากขอให้ทหารองครักษ์จากไปแล้ว ชายหนุ่มก็หรีดตาลง
เล็กน้อย เขาหวนนึกถึงฉากที่น่าอัศจรรย์เมื่อหกปีก่อนขึ้นมาอีกครั้ง

ทันใดนั้นเอง ถ้วยชาในมือของเขาพลันแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยคา
มือ ทว่าแม้จะมีน้ำชาที่ร้อนจัดไหลรินรดลงบนผิวของเขา เขาก็ไร้ซึ่ง
ปฏิกิริยาใด ๆ ราวกับเขาไม่รู้จักคำว่า เจ็บปวด

“เจ้ากล้าข่มขืนข้า ! อีกทั้งยังกล้าหนีหน้าข้าอีก ! ต่อให้เจ้าหนีไปไกล
จนสุดขอบโลก ข้าก็จะตามไปลากตัวเจ้าออกมาให้ได้ !

เมื่อหกปีก่อน ครั้งที่เขาออกมาจากอาณาจักรอสูร และเพิ่งมาถึง
ดินแดนแห่งนี้ ช่วงเวลานั้น ความแข็งแกร่งของเขายังถูกจำกัด ร่าง
ของเขาตกอยู่ในสภาพถึงเป็นถึงตาย

แล้วสตรีชั่วช้าผู้นั้นก็ใช้กำลังข่มขืนร่างซึ่งไร้เรี่ยวแรงถึงเป็นถึงตาย
ของเขา ! เหมือนเคราะห์ร้ายกรรมชัด...เนื่องจากเขาทำลายผืนดินแดน
อสูร ผลกระทบอย่างรุนแรงที่ตามมา ก็คือสายตาของเขาพร่ามัว เขา
สามารถเห็นได้เพียงโครงร่างของสตรีผู้นั้นเท่านั้น ไม่อาจเห็น

ใบหน้าแท้จริงของนาง เขาตั้งใจจะเอาคืนหลังจากพื้นปลั่งกลับมาได้
แต่ผู้ใดจะคาดคิดว่า ภายหลังจากหญิงผู้นั้นทำเรื่องน่าบัดสีกับเขา
แล้ว นางก็รีบดึงกางเกงของนางขึ้นทันที จากนั้นนางก็ผละหนึไป
โดยไม่ให้ออกาสเขาทำอะไรเลยแม้แต่หน่อย !

“ท่านอ๋อง...”

ทันใดนั้นเอง ทหารองครักษ์ก็รีบเข้ามารายงานด้วยที่ท่าเคารพนบ
นอบ “องค์หญิงหกเสด็จมาที่นี่อีกแล้ว นางประสงค์จะพบท่าน”

ตึกังกวาดสายตาเย็นยะเยือกไปมองทหารองครักษ์ของตน ทหาร
องครักษ์รู้สึกหนาวสั่น กระทั่งทรุดลงคุกเข่ากับพื้นอย่างหวาดกลัว
เขาเ็นวาบไปถึงไขสันหลัง

“เรื่องเล็ก ๆ เพียงแค่นี้ เจ้ายังต้องรายงานข้าอีกหรื ส่งนางกลับไปซะ”

“แต่ต้องคำนึงหก ตรัสว่า หากท่านอ้อมไม่ออกไปพบนาง นางก็จะไม่
ไปจากตำแหน่งนี้”

ตอนแรก ตีลังกำลังจะก้าวจากไป ทว่าทันทีที่ได้ยินประโยคนี ทำที่
กำลังก้าวพลันชะงัก “เช่นนั้นก็โยนนางออกไป !” น้ำเสียงของเขา
เย็นชา อีกทั้งไม่มีความลังเลใด

ทหารองครักษ์ตัวสั่น เขารู้ดีว่ามีเพียงบุรุษผู้นี้เท่านั้นที่กล้าปฏิบัติต่อ
ราชินีถูกลอยอย่างโหดร้าย ทว่าถึงกระนั้นองค์ฮ่องเต้ก็ยังคงไม่ใส่พระทัย
ในการกระทำของเขา !

ไม่ ! จะกล่าวให้ถูก ก็คือองค์ฮ่องเต้ไม่กล้าที่จะใส่พระทัยเสีย
มากกว่า

ตีคังสะบัดแขนเสื้อคลุมสีม่วงของตน ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง
หนังสือ โดยไม่สนใจทหารองครักษ์อีกต่อไป เสื้อคลุมสีม่วง และ
เส้นผมสีเงินยาวสลวยของเขาทอแสงเป็นประกายแวววับ เมื่อต้อง
แสงแดดยามเช้า

บนถนนในเมืองหลวง

ไปเสี่ยวเงินจับมือไปหยาน ขณะมองไปรอบ ๆ ด้วยความอยากรู้
อยากเห็น ดูเหมือนเขาจะไม่เคยพบเห็นเมืองที่มีชีวิตชีวาเช่นนี้มา
ก่อน

“หม่ามี...เราจะไปหาท่านน้ำกันก่อนใช่หรือไม่?”

ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผู้เดียวที่มารดาของเขากล่าวถึง ก็คือน้ำ
ไป่เซียวของเขา เช่นนั้นเด็กชายตัวน้อยจึงกระสันอยากพบหน้า
ชายของเขาผู้นี้มานานแสนนาน

“ไม่...ยังมีไช่ตอนนี้” ไป่หยานหยุดก้าว “แม่เปลี่ยนใจแล้ว แม่จะยัง
ไม่พาเจ้ากลับบ้านสกุลไป่ หากแต่แม่จะซื้อบ้านที่นี่ เจ้าต้องพักอาศัย
อยู่ที่บ้านหลังนี้ แม่จะหาใครสักคนมาดูแลเจ้า”

นัยน์ตาของเด็กน้อยเปลี่ยนเป็นสีแดง เขาจับมือมารดาแน่น พลัง
อ่อนวอนอย่างน่าสงสาร “หม่ามี...ลูกทำอะไรให้หม่ามีโกรธ หม่ามี
ถึงจะทิ้งลูกไป ? ลูกขอโทษ ลูกผิดไปแล้ว ลูกสัญญาว่าจะไม่ดื้อไม่
ซนอีก หม่ามีได้โปรดอย่าทิ้งลูก ลูกจะไม่ขอให้หม่ามีหาป๊ะป๋าให้ลูก
อีกแล้ว หม่ามีอย่าให้ลูกเถอะนะ ?

บทที่ 15 : ข้าคือคุณหนูใหญ่ของบ้านสกุลไป๋ (1)

“ลูกรัก...เจ้าคิดว่าคนบ้านสกุลไป๋พวกนั้น มีคุณสมบัติคู่ควรพอที่จะพบเจ้ากระนั้นหรือ ?” บนถนนที่คึกคักขวัคไขว่ ไป๋หยานหยุดยืนนิ่ง ไม่ขยับเขยื้อน นางจ้องมองใบหน้าเล็กอ่อนเยาว์ของบุตรชาย

ไป๋เสี่ยวเงินเลิกคิ้วขึ้น แม้จะยังเยาว์วัย “นอกจากน้ำชายแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะพบข้า”

“เมื่อเจ้ารู้เช่นนั้นก็ดีแล้ว แม่จะหาโอกาสพาน้ำชายของเจ้ามาพบเจ้า ทว่าก่อนจะถึงวันนั้น ก็อย่าให้คนสกุลไป๋พบตัวเจ้าได้”

แม้ว่าไป๋เสี่ยวเงินจะเป็นผู้ใหญ่เกินวัย ทว่าอย่างไรเสียเขาก็ยังเป็นเด็กที่ต้องได้รับการปกป้องดูแลด้วยความรัก หลายปีที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ทั้งสามของนาง หรือผู้อี้เฟิงต่างก็รักเด็กน้อยสุดหัวใจ ไม่เคยให้หนูน้อยต้องพบกับความคับแค้นใจใด ๆ เลย เช่นนั้นไป๋ห

ยานจึงไม่ต้องการให้หูของบุตรชายนางต้องแปดเปื้อนไปด้วย
ถ้อยคำสกปรกจากคนเหล่านั้น

“เช่นนั้น หม่ามี้ต้องสัญญาว่า จะพาท่านน้ำมาพบข้า อย่าหลอกข้า
เพราะเห็นว่าข้ายังเป็นเด็ก” เขาทำปากจู๋พลางยื่นนิ้วก้อยเล็ก ๆ ของ
ตนออกมาตรงหน้า

ไป๋หยานหน้าเครียด ยังเป็นเด็กกระนั้นรี ? อย่างเขาน่ะนะ ? นี่เขาคิด
ว่าตนเองเป็นเพียงเด็กห่าขวบกระนั้นรี ? คนอย่างเขามีแต่จะหลอก
คนอื่น ไม่มีใครหลอกเขาได้แน่

“เออล่ะ เช่นนั้นเรามาทำสัญญากัน” ไม่ว่าในใจของนางจะคิดสิ่งใด
ไป๋หยานก็ทำได้เพียงทำตามคำร้องขอของไป๋เสี่ยวฉิน นางเกี่ยวก้อย
กับไป๋เสี่ยวฉิน “ตอนนี้ เจ้าเชื่อแม่หรือยัง ?”

ไปเสียวเงินยิ้มอย่างไรเดียงสา “หม่ามี บ้านที่ท่านเตรียมไว้ให้ลูกอยู่ที่ใด ? ยังไงก็ตามแต่ ลูกขอบอกไว้ก่อนนะว่า หากสภาพแวดล้อมไม่ดีเท่าที่เกาะศักดิ์สิทธิ์ของเรา ลูกก็ไม่ยอมอยู่ที่นี่”

ไปหยานกล่าวพึมพำ “เมื่อออกมานอกเกาะเช่นนี้ เจ้าไม่ควรคาดหวังให้สูงจนเกินไป หาไม่แล้วแม่จำต้องส่งเจ้ากลับเกาะทันที”

แม้แต่วังหลวงเองก็ยังไม่อาจเทียบเกาะศักดิ์สิทธิ์ได้ มาตอนนี้ลูกน้อยของนางยังต้องการบ้านที่มีสภาพแวดล้อมเหมือนกับบ้านน้อยบนเกาะอย่างนั้นหรือ ? บุตรชายของนางกำลังฝันกลางวันอยู่รึ ?

“หม่ามี...ลูกผิดไปแล้ว ได้โปรดอย่าส่งลูกกลับไปนะ หากไม่มีหม่ามีที่แสนสวยอย่างท่านอยู่บนเกาะแล้ว ลูกคงจะบ้าตายที่ต้องเห็นแต่หน้าเหี่ยว ๆ ของอาจารย์ตาทั้งสามทุกวี่ทุกวัน แต่ยังไงก็ตาม

หม่ามี้ต้องห้ามกลับมาปรุงอาหารให้ลูกกิน หาไม้แล้วลูกคงต้อง
อดตายแน่ ๆ”

ภายในอ้อมแขนของเด็กชาย เสี่ยวมี๋เหงนงเขยหน้าขึ้น พร้อมกับส่ง
เสียงคำรามเบา ๆ รวากับสั่นสนุนข้อเรียกร้องของไป่เสี่ยวจิน

เนื่องจากไป่หยานสั่งเสี่ยวมี๋ไว้ว่า ห้ามพูดภาษามนุษย์ต่อหน้า
สาธารณชน เสี่ยวจินจึงใช้วิธีดั้งเดิมเช่นนี้ เพื่อบอกกล่าวความ
ต้องการของตน

“แล้วแม่จะมาทำอาหารให้เจ้าเอง” นางลู่บิษยะของเด็กชาย “แต่เจ้า
ห้ามจู้จุกจิกเรื่องอาหารล่ะ”

ไป่เสี่ยวจินทำหน้าเศร้า เขาก้มหน้าลง พร้อมกล่าวพึมพำว่าอาหาร
จากฝีมือพ่อครัวแม่ครัวพวกนั้นจะอร่อยได้อย่างไร หากเทียบกับ

อาหารที่หมามีปรุงเอง ? แต่เพราะไม่อยากถูกส่งตัวกลับ เด็กน้อยก็
ฉลาดพอที่จะไม่สร้างปัญหา !

ภายในอาณาจักรหลิวฮั่ว บ้านของบ้านสกุลไ้ไปนั้นตั้งอยู่บนถนนทาง
ทิศตะวันออก สถานที่ซึ่งเจริญรุ่งเรืองที่สุดของเมือง เนื่องจาก
พวกเขา นับได้ว่าเป็นคนจากสกุลชั้นนำหนึ่งในสี่ของเมืองนี้

และบังเอิญว่า บ้านที่ไปหยานส่งคนไปหา เพื่อให้บุตรชายของนาง
ได้พักอาศัยนั้นก็อยู่ไม่ไกลจากบ้านสกุลไ้สักเท่าใดนัก ทั้งยังเงียบ
สงบ และร่มรื่น ประตูป้านก็ยิ่งใหญ่อลังการ เมื่อมองจากภายนอก

“หมามี แม้ว่าบ้านหลังนี้จะดีกว่าบ้านบนเกาะศักดิ์สิทธิ์ของเรา
หากแต่ก็ดูดีกว่าบ้านสกุลไ้ไปนะ”

เนื่องจากระหว่างทางมาที่นี่ ผ่านบ้านสกุลไป ไปหยานจึงใช้โอกาสนั้นชี้ให้บุตรชายของนางดูบ้านสกุลไป นี่จึงเป็นเหตุที่เด็กน้อยมีความสุขมาก เมื่อเขารู้ว่าบ้านของเขานั้นดูดีกว่าบ้านสกุลไปมาก

ฮิ คุติผู้ใดจะกล้ากลั่นแกล้งหม่ามี้ของข้าอีก !

“ลูกรัก ที่นี้มีไข่เคาะศักดิ์สิทธิ์ของเรา เช่นนั้นยามที่แม่ไม่อยู่ เจ้าต้องไม่สร้างปัญหาใด เจ้าเข้าใจที่แม่พูดหรือไม่ ?” ไปหยานตอบไหล่บุตรชาย พร้อมกับเอ่ยถามอย่างจริงจัง

ไปเสี่ยวเงินกระพริบตาปริบ ๆ พลังเอ่ยถามว่า “แล้วหากมีผู้ใดมารังแกข้าล่ะ ?”

บทที่ 16 : ข้าคือคุณหนูใหญ่ของบ้านสกุลไป๋ (2)

“หากเป็นเช่นนั้น เจ้าก็ตีพวกเขาให้ตายไปเลย !” ไป๋หยานเล็กคิ้ว ดูเหมือนนางจะลืมคำสั่งของตนเองที่กล่าวไว้เมื่อครู่เสียสนิท “เจ้าสั่งหารพวกเขาได้เลย อย่างไรก็ตามเสียแม่ก็จะรับผิดชอบเรื่องนี้แทนตัวเอง ส่วนเจ้าก็ยังมีอาจารย์ตา เจ้าจึงกลับไปทีเกาะศักดิ์สิทธิ์ พวกท่านจะเป็นที่พึงพาให้เจ้าได้ !”

ผู้ใดกล้าที่จะรังแกบุตรชายของไป๋หยาน ?

ประกายแสงวาววับปรากฏขึ้นในดวงตาของเด็กน้อย ครันได้ยืนหมำมืกล่าวเช่นนี้ เขาก็รู้สึกโล่งใจ

หมำมืเพียงจะบอกว่าเขาไม่ควรให้คนสกุลไป๋พบเห็น หากแต่ไม่ได้บอกนี่ว่า ห้ามมิให้เขาสร้างปัญหาให้กับคนเหล่านั้น

หากข้าไม่ได้ให้บทเรียนที่ดีแก่คนชั่วพวกนั้น ก็อย่ามาเรียกข้าว่าไป
เสียเงิน !

“หม่ามี้... ข้าจะรอท่านอยู่ที่บ้าน ทว่าท่านต้องไม่ลืมข้านะ อย่าลืม
พาน้ำชาจะมาพบข้าด้วยล่ะ” ไป่เสี่ยวเงินดึงแขนเสื้อของไป่หยาน
พร้อมกับมองนางด้วยท่าทางอดอ้อน

ไป่หยานหน้าจ้ำ พลังคิดในใจว่า นี่เจ้าคิดว่าความทรงจำของแม่แยม
มากนักรหรือ แม่ถึงจะลืมได้แม้กระทั่งลูกของตนเอง ?

“หม่ามี้ ความจำของท่านแยมมาก ทุกคนต่างก็ยอมรับในข้อนี้” ไป่
เสี่ยวเงินเหลือบตามอง เขาสามารถคาดเดาได้ว่า มารดาของเขา
กำลังคิดสิ่งใดอยู่ในใจ “ท่านสามารถลืมได้แม้กระทั่งปีะป่าของข้า
แล้วจะไม่ให้ข้าคิดได้ยังไงล่ะว่า สักวันท่านก็อาจจะลืมข้า“

ไปหยานยกมือขึ้นเขกหน้าผากของบุตรชายอย่างแรง “อย่าเอาแต่คิด
เรื่อยเปื่อยไร้สาระ เลี้ยวมี ! เจ้าดูแลเขาด้วย“

นี่มิใช่ครั้งแรกที่ไปหยานทิ้งบุตรชายของตนไว้เพียงลำพัง ก่อนหน้า
นี้ เมื่อครั้งที่อยู่บนเกาะศักดิ์สิทธิ์ ไปหยานก็เคยเร่ร่อนกายเข้าสันโดษ
เพื่อฝึกวิชา และเพิ่มพลังให้กับตนเอง ทว่าในดินแดนแห่งนี้
แตกต่างจากในอดีตที่สองแม่ลูกเคยอยู่อย่างเห็นได้ชัด และนี่เป็น
ครั้งแรกที่นางกับบุตรชายออกมาจากเกาะศักดิ์สิทธิ์ แน่แน่นอนว่านาง
ย่อมต้องเป็นห่วงเป็นธรรมดา

ในสายตาของไปหยาน เสือขาว เลี้ยวมีน่าไว้วางใจมากกว่าบุตรชาย
ของนางเองเสียอีก

เลี้ยวมีร้องคำราม เป็นการยืนยันว่ารับคำสั่งแล้ว จากนั้นเลี้ยวมีน้อย
ก็ตบหน้าอกที่เต็มไปด้วยขนของตน เพื่อตอกย้ำความมั่นใจ

เมื่อได้ยินเสียงคำรามของเสือว่ามี ไปหยานก็รู้สึกอุ่นใจ นางจึงจากไป
บ้านสกุลไปคนเดียว ปล่อยให้เด็กน้อยทั้งสองอยู่กันตามลำพัง

“เสือว่ามี” ไปเสือวเงินเฝ้ามองดูมารดาที่เดินลับตาไป ก่อนจะตัดใจ
เขาหม้มปาก จากนั้นก็กล่าวว่า “หากข้าคุณดีสะอาดสะอ้าน น้ำชาขมา
เห็นเข้าก็คงจะชอบใช้หรือไม่ ? เจ้าช่วยข้าคิดทีสิ หากหม้ามี่พาน้ำ
ชาขมา ข้าควรจะมีบสิ่งใดเป็นของขวัญแก่เขาดี ? หรือว่าเอายาเม็ด
ที่หม้ามี่ให้เราไว้มาแบ่งครึ่งให้น้ำชาข เจ้าว่าดีหรือไม่ ?”

ไปเสือวเงินไม่รู้หรือกว่ายาเม็ดที่เขาครอบครองเหล่านั้นมีมูลค่า
มากมายเพียงใด แต่เขารู้ดีว่า อาจารย์ตาของเขามักจะต่อสู้แย่งชิงกัน
เพื่อให้ได้ครอบครองเม็ดยาที่มารดาของเขาเป็นผู้ปรงขึ้นพวกนี้

เลี้ยวมี กลอกตาไปมา ก่อนจะกระโดดลงมาจากอ้อมแขนของ
เด็กชาย มันไปหาสถานที่อื่น ๆ สำหรับตัวเองเพื่ออาบแดด

หลังจากผ่านมานานหลายปี บ้านสกุลไปที่นางหนีจากไปก็ยังคงไม่
เปลี่ยนแปลง

ไปหยานยืนนิ่งอยู่กับที่ ความทรงจำในครั้งก่อนทวนย้อนกลับมาหา
นางราวคลื่นซัด “หกปีแล้วสินะ ที่สุดข้าก็กลับมาที่นี่อีก
ครั้ง ... ” ไปหยานพึมพำ

สิ่งที่พวกเขาเป็นหนี้ข้า ข้าจะให้พวกเขาชดใช้อย่างสาสม !

“เจ้าเป็นใคร ?” ยามที่ยืนอยู่หน้าประตูแสดงที่ทำประหลาดใจ ก่อน
จะเปลี่ยนท่าที่เป็นดูถูกเหยียดหยาม “ที่นี่คือบ้านสกุลไป๋ หาใช่
สถานที่ซึ่งทุกคนจะเข้าไปได้ โดยเฉพาะผู้หญิงสกปรกเยี่ยงเจ้าที่คิด
แต่จะมาจับผู้ชายในบ้านสกุลไป๋ของเรา ข้าเห็นมานานักต่อนักแล้ว !”

ต้องมาได้ยินถ้อยคำพวกนี้อีกแล้ว ถ้อยคำที่เอาแต่ดูถูกผู้อื่น !

วิธีการพูดเช่นนี้ช่างสมกับเป็นยามของบ้านนี้จริง ๆ

อย่างที่คนเขาว่า สุนัขรับใช้ ย่อมไม่ต่างจากนายของมัน

“ข้าเป็นคุณหนูใหญ่ของบ้านสกุลไป๋” น้ำเสียงของนางเย็นชาลง
เล็กน้อย “ไหนเจ้าบอกสิว่า ข้ามีคุณสมบัติพอที่จะเข้าไปได้
หรือไม่ ?”

คุณหนูใหญ่บ้านสกุลไปกระนั้นรี ? หมายความว่าหญิงชดขาวผู้นี้
เป็นผู้หญิงคนเดียวกับที่ตั้งครรภ์แล้วหนีไปกับผู้ชายคนอื่น
กระนั้นลี ?

“เจ้าคิดว่า เพียงแค่เจ้าบอกว่า เจ้าเป็นคุณหนูใหญ่บ้านสกุลไป ข้าก็
ต้องเชื่อเจ้ากระนั้นรี ?” ยามกลับมาารู้สึกตัวอย่างรวดเร็ว มันเริ่ม
หัวเราะเยาะเย้ย “หากเจ้าไม่มีหลักฐานมาพิสูจน์ ก็จงไปจากที่นี่
ซะ !”

บทที่ 17 : เนียนะผู้ที่เรียกตนเองว่า...พ่อ (1)

ครั้นถูกยามที่เฝ้าประตูขัดขวางไม่ให้เข้าบ้าน ไปหยานก็ไม่ได้รู้สึก
โกรธแต่อย่างใด นางเพียงก้าวไปข้างหน้าสองก้าว สร้างแรงกดดัน
ให้แก่เขามากขึ้น

“จางเหยา...ลูกเขยของพ่อบ้านสกุลไป๋ เข้าได้เข้ามาทำงานในบ้าน
หลังนี้ก็ด้วยการชักนำจากพ่อตาของเจ้า เช่นนั้นเจ้าจึงเชื่อฟังเพียงห
ยอุหยินมารดาของหยูหรงเท่านั้น หากข้าเดาไม่ผิด สาเหตุที่เจ้า
ขัดขวางข้าก็คงเป็นเพราะคำสั่งจากยายแก่ผู้นั้น“

ถ้อยคำที่ออกมาจากปากของไป๋หยาน ทำเอายามหน้าเสีย เพราะสิ่งที่
หญิงสาวกล่าวมาทั้งหมดล้วนเป็นความจริง เรื่องที่เขาเป็นลูกเขย
ของพ่อบ้านสกุลไป๋นั้นก็มิใช่ความลับ คนในบ้านสกุลไป๋ต่างก็รู้
เรื่องนี้ดี

แต่เรื่องที่เขาเชื่อฟังเพียงคำสั่งของหยาฮุฮินผู้เฒ่า นั้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้
แม้แต่ประมุขของบ้านสกุลไปเองก็ยังไม่รู้ !

“นั่นเป็นเพราะหยาฮุฮินเกรงว่าจะมีสตรีอื่นล่อลวงไปเจิงเซียง
เพราะยามนี้บ้านสกุลไปกำลังรุ่งโรจน์ เช่นนี้นางจึงสั่งให้เจ้ามา
ประจำการที่นี่ เพื่อหยุดยั้งสตรีทุกคนที่จะก้าวเข้าบ้านสกุลไป ที่ข้า
กล่าวมาถูกต้องหรือไม่” ไปหยานยิ้มตลอดเวลาขณะกล่าวคำ

ก่อนนางจะมาที่นี่ในวันนี้ นั้น นางได้สืบเสาะค้นคว้าหารายละเอียด
ต่าง ๆ เกี่ยวกับภูมิหลังของสมาชิกทุกคนในบ้านสกุลไป รวมถึงบ่าว
รับใช้ที่นี่ด้วย

หากมิใช่เป็นเพราะมีคนคอยให้การหนุนหลัง ไหนเลยยามผู้นี้จะกล้า
โอ้อวดถึงเพียงนี้

“เอ๊ะ...นั่น ?” น้ำเสียงที่ฟังดูเหมือนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้เห็น
ดั่งขั้วจิ้งหะขึ้น ทำลายบรรยากาศเงียบงันในทันที

ครั้นไปหยานหันไปตามเสียงนั้น หญิงสาวผู้ส่งเสียงเมื่อครู่ก็รีบมา
ยืนตรงหน้า นัยน์ตาของนางเต็มไปด้วยความตื่นตกใจ

“ท่านคือ ... พี่ใหญ่ใช่หรือไม่ ?”

ไปหยานมองหญิงสาวผู้มีใบหน้านางดงามอ่อนหวานเบื่องหน้า แล้วก็
ต้องถอนหายใจลึก

โลกนี้ช่างแคบเสียจริง กลับมาถึงบ้านไม่ทันไร ก็ต้องมาเจอบุตรสาว
ของหยุหร่งแล้วหรือนี่ ?

“เป็นพี่ใหญ่จริง ๆ” สีหน้าของหญิงสาวแลดูมีความสุข

“พี่รู้หรือไม่ หลังจากพี่หายตัวไป หลายปีที่ผ่านมา พี่ท่านยายของข้าก็เป็นห่วงพี่จนล้มป่วย ในขณะที่ท่านแม่ของข้าก็เฝ้าคิดถึงแต่พี่ทุกวันทุกคืน เป็นเรื่องดีจริง ๆ ที่พี่กลับมาได้อย่างปลอดภัย”

“ไปจื่อ...นี่คือคุณหนูใหญ่ของบ้านสกุลไปของเจ้าไช่หรือไม่ ? ผู้ที่ตั้งครรภ์ก่อนแต่งงานแล้วหนีไปกับผู้ชายไช่หรือเปล่า ? อี...ข้าไม่คิดเลยว่าผู้หญิงที่สูญเสียพรหมจรรย์คนนั้นยังจะมีหน้ากลับมาที่นี่อีก ! “

กลุ่มหญิงสาวที่ติดตามหลังไปจื่อมา แสดงที่ท่าเหยียดหยาม ขณะกวาดตามองไปหานางอย่างรวดเร็ว สายตาของพวกนางเต็มไปด้วยความรังเกียจอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้าไม่ควรกล่าวเช่นนั้นกับพี่ใหญ่ของข้า!” ใบหน้าของไปจื่อเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงด้วยความโกรธ “แม้ว่าพี่ใหญ่ของข้าจะผิด ทว่านางก็เป็นญาติของข้า! ยิ่งไปกว่านั้นท่านแม่ก็รักนางมาก! แม้แต่ข้าและไปร่ว พี่สาวของข้า ก็ยังไม่เคยตำหนิพี่สาวของเราเลย! หากเจ้ากล้าดูถูกนาง เจ้าก็ออกไปจากบ้านสกุลไปของเราซะ!”

ไปหยานหรีตาลงเล็กน้อย ถ้อยคำของไปจื่อช่างน่าประทับใจ หญิงผู้นี้แลดูเป็นคนจิตใจดี ไม่ก็ไร้เดียงสายิ่งนัก

ทว่าเมื่อมองย้อนกลับไป ก็มีไข่พวกนางสองคนพี่น้องนี้หรือที่มักคอยรวมหัวกันกลั่นแกล้งไปหยาน!

เช่นนั้นไปหยานจึงสงสัยว่าเหตุใด จู่ ๆ ไปจื่อถึงออกหน้าปกป้องนาง

แต่แล้วนางก็ได้รู้ว่า สุนัขอย่างไรก็ต้องกินจี้ !

“มารดาของเจ้าทำข้าเจ็บปวดมาก...” ไป่หยานกล่าว พลังกวาด
สายตาไปที่ไป่จื่อ “นางคงกลัวว่าข้าจะอ้วน เช่นนั้นนางจึงไม่ให้ข้า
ได้กินคืออยู่ดี ปล่อยให้ข้าต้องอด ๆ อยาก ๆ นอกจากนี้นางยังกลัวว่า
ข้าจะทำสินสอดทองหมั้นของมารดาข้าสูญหาย นางเลยต้องเอาไป
จัดการดูแลแทนข้า ! โอ้ ! ไซ้แล้วนางยังคิดว่าเมื่ออยู่ท่ามกลางที่
ชุมชนข้าอาจจะมีหน้ามีตาเกินไป เช่นนั้นนางจึงไม่เคยให้ข้าได้ใส่
เครื่องประดับใด ๆ ภายหลังจากที่มารดาของข้าสิ้นลมเลยแม้แต่ชิ้น
เดียว“

หลังจากเปิดเผยความลับเหล่านี้ต่อหน้ากลุ่มหญิงสาวเหล่านั้น ความ
พยายามของไป่หยานก็ประสบความสำเร็จ เห็นได้จากใบหน้าที่บิด
เบี้ยวเหยเกνάเกลียดของไป่จื่อ รอยยิ้มที่เคยมีของไป่จื่อพลันหุบลง
ทันที

“ใช่แล้ว...ข้าต้องขอบใจท่านแม่ของเจ้าเป็นอย่างมาก สำหรับความรักที่นางมอบให้ข้าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา !” ริมฝีปากของไป๋หยานโค้งเป็นรอยยิ้ม

ทันทีที่กล่าวจบไป๋หยานก็เชิดหน้าขึ้น ก่อนจะเดินยืดอกเข้าไปในบ้านสกุลไป๋อย่างสมภาคภูมิ หลังจากที่นี่ไปนานถึงหกปี

ในขณะที่ด้านหลังนั้น กลุ่มสาว ๆ ต่างก็มองตามนางพร้อมกับ
ซุบซิบกันไม่ขาดปาก

หลายปีที่ผ่านมา แม้ว่าไป๋หยานจะเป็นหญิงงามที่มีชื่อเสียงอันดับ
หนึ่งของอาณาจักรหลิวฮั่ว ทว่านางก็มีรูปร่างผ่ายผอม กระทั่งแทบ
ไม่มีหน้าอกเลยด้วยซ้ำ นอกจากนี้หากไม่พูดถึงเครื่องหน้าทั้งดงาม

ตามธรรมชาติของนางแล้ว จะว่าไปไปหยานก็ไม่สวมใส่

เครื่องประดับใด ๆ เลยในที่ชุมชน ไม่แม้แต่จะประพินโฉมด้วยซ้ำ

บทที่ 18 : เนียนะผู้ที่เรียกตนเองว่า...พ่อ (2)

คนทั่วไปที่ได้พบเห็นต่างคิดไปว่า ไปหยานเพียงแค่สมณะชั้น
เนื่องจากการตายของมารดา หากแต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าความจริงที่
ซ่อนอยู่นั้นจะล้าลึกกว่าที่คิดกันมากนัก

“พวกเจ้าอย่าได้ฟังถ้อยคำไร้สาระของนาง !” ไปจื่อไม่เสแสร้งแสดง
ตัวเป็นคนดีอีกต่อไป นางเท้าสะเอวพลาংกล่าวออกมาด้วยความ
โกรธ “เสียแรงที่ข้าเมตตาช่วยปกป้องนาง นางยังกล้ากล่าววาจาใส่
ร้ายท่านแม่ของข้า ไม่แปลกใจเลยที่ครานี้้นนางกล้ากระทำเรื่องผิด
ศีลธรรม !” ไปจื่อกำหมัดแน่น ขณะส่งสายตาจ้องมองไปในทิศทาง
ที่ไปหยานเดินจากไป

เจ้ากลับมาด้วยเหตุใด ? ยามนี้พี่สาวของข้าเป็นถึงพระชายาเอก อีก
ทั้งองค์รัชทายาทก็ยังหลงนางมาก ที่นี้ไม่มีที่เหลื่อพอสำหรับเจ้า
แล้ว !

การกลับมาของไผ่หยานในครั้งนี้ นางมิได้มาแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ
ทว่าตรงกันข้าม นางจงใจตกเป็นเป้าสายตาผู้คนมากที่สุดเท่าที่จะทำ
ได้ เพื่อให้ทุกคนรับรู้ว่างานางกลับมาแล้ว !

ไผ่เจิงเซียงเองก็ตื่นตกใจกับเรื่องนี้ กระทั่งต้องรีบกลับบ้าน ทันทีที่
เขากลับมาถึงบ้านสกุลไผ่ เขาก็เรียกประชุมคนในบ้าน จากนั้นก็ส่ง
คนไปตามไผ่หยานมาทันที

ทว่ารอเป็นนานแสนนาน ร่างงามก็มีปรากฏตัว กระทั่งเขาเริ่มจะ
หมดความอดทน หญิงสาวในอาภรณ์แดงจึงเอื้อมกรายเข้ามาอย่างช้า ๆ
ภายใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้าที่ส่องสว่างอยู่ภายนอก ชุดสีแดงที่
สวยงามยิ่งจับแน่นให้ผู้สวมใส่งดงาม และเปี่ยมเสน่ห์มากยิ่งขึ้น หาก

เทียบกับร่างผอมแห้งก่อนหน้านี้อันแล้ว เรือนร่างของนางยามนี้แลดูสม
ส่วน ผมสลวยดุกแพร่ไหมดกระจายไปทั่วแผ่นหลัง ลำคอของนางก็
ขาวระหงราวหยกเนื้อดี เมื่อเห็นเช่นนี้ หยูหรง (แม่เลี้ยง) ที่นั่งถัด
จากสามีของตนก็อดไม่ได้ที่จะกำหัดแน่น หัวใจของหยูหรงเต็มไปด้วย
ด้วยความริษยา และยังเจ็บปวดราวโดนเข็มทิ่ม

ส่วนตัวของหยูหรงเองนั้น นางได้ให้กำเนียบบุตรสาวสองคน ทว่า
รูปลักษณะของทั้งสองก็ไม่อาจดงามเทียบเท่านางแพศยาผู้นี้ โชคดีที่
สวรรค์ยังมีเมตตา มอบเพียงรูปร่างหน้าตาที่งดงามให้ไปหยาน
หากแต่สุขภาพร่างกายกลับอ่อนแอไม่ต่างจากขยะ หาไม่แล้วริ้วเอื้อ
บุตรสาวคนโตของนางคงไม่มีทางที่จะได้อภิเษกสมรสกับองค์ชาย
รองหรือ

“หยานเอื้อ...เจ้ากลับมาแล้วหรือ ?” หากแต่ไม่ว่าภายในใจของนาง
จะคิดเช่นไร บนใบหน้าของหยูหรงก็ยังคงมีรอยยิ้มเสแสร้งอยู่
เสมอ “นับเป็นเรื่องดีที่เจ้ากลับบ้านเสียที เจ้ารู้หรือไม่ตลอดหลายปี

ที่ผ่านมา บิดาของเจ้าเป็นห่วงเจ้ามากเพียงใด เจ้าควรยอมรับผิด
เสีย และก็ขอให้ท่านพ่ออภัยให้เจ้า“

“ทรงเอ้อ...เจ้าไม่ต้องพูดถึงกับบุตรสาวอกตัญญูคนนี้หรอก” ไปเจิง
เซียงคำรามลั่นออกมาทันที “ไปหยาน คุณเข้าต่อหน้าข้าเดี๋ยวนี้ !”

คุณเข้า ?

ไปหยานยิ้มเย้ยหยันให้กับคำสั่งนั้นอย่างเย็นชา ก็ขนาดตอนที่นาง
ไปเยี่ยมท่านอาจารย์ทั้งสาม พวกเขายังไม่กล้าให้นางคุณเข้าคารวะ
แล้วคนอย่างไปเจิงเซียงมีคุณสมบัติใด ?

“ข้าไม่ผิด เช่นนั้นข้าไม่จำเป็นต้องยอมรับผิดใด ๆ ทั้งสิ้น“

นางกลับมายังบ้านสกุลไ้ปนี้ เพียงเพื่อมาพบไป่เชียว...น้องชายของ
นาง ส่วนคนอื่น ๆ ในบ้านหลังนี้นั้น นางมิได้มีความรู้สึกใดนอก
เสียจากความเกลียดชัง

“โอหัง...!” ไป่เจิงเซียงตวาด พร้อมกับตบโต๊ะเสียงดังลั่น เขาลุก
ขึ้นยืน สีหน้าของเขาแสดงออกถึงความเจ็บปวด “เจ้ารู้หรือไม่ว่า เจ้า
นำความอับอายขายหน้ามาสู่ตระกูลของเรามากเพียงใด ? หากมิใช่
เป็นเพราะหรงเอ๋อมารดาของเจ้าขอร้องไว้ ข้าคงจะตัดเจ้าออกจาก
สกุลไป่ของเราไปนานแล้ว ! “

“ท่านพี่ ท่านอย่ากล่าวอีกเลย” หยูหรงรีบดึงแขนเสื้อของสามีด้วย
ท่าทางที่ดูน่าสมเพช “ข้าเป็นเพียงแม่เลี้ยงของนางเท่านั้น ไม่ว่าข้าจะ
ทำอะไรล้วนไม่ดีพอสำหรับนาง ตรงกันข้ามข้ายังถูกตำหนิ เพราะ
เข้าไปยุ่งเรื่องของนางอีก“

ไปเจียงเชียงยิ่งโกรธเกรี้ยว เขาปิดมือหยุดออก “นางไม่สำนึกในความผิดของตนด้วยซ้ำ มีประโยชน์ใดที่เจ้าจะคอยพูดแก้ต่างให้กับนาง ? ไปหยาน... เจ้ารู้หรือไม่ว่าท่านยายของเจ้าเสียใจกระทั่งเป็นลม ส่วนท่านแม่ของเจ้าก็ร้องไห้เพราะเจ้าทุกวัน ! ทว่าเจ้ากลับไร้หัวใจเช่นนี้ ! นับแต่นี้ไปตระกูลไปไม่มีที่ว่างสำหรับคนเลือดเย็นเช่นเจ้าอีก ! “

ไปหยานเพียงหัวเราะเสียงต่ำ “ข้าไม่ทราบว่ ท่านยายที่ท่านกล่าวถึงจะหมายถึงท่านยายที่บ้านสกุลหลานหรือไม่ ? แต่หากเป็นหญิงชราที่อยู่เบื้องหน้าข้านี้ ข้าไม่ทราบว่านางเป็นยายของข้าตั้งแต่เมื่อใด ? ส่วนมารดาของข้า นางก็จากโลกนี้ไปนานแล้ว !”

บทที่ 19 : เนียนะผู้ที่เรียกตนเองว่า...พ่อ (3)

หยุฮุหยินไม่คิดเลยว่า จากกันแค่เพียงหกปี เด็กสาวผู้นี้จะกลายเป็นคนคืออื่น และน่าชิงชังได้ถึงเพียงนี้ นางรู้สึกโมโหเป็นกำลัง กระทั่งน้ำตาไหลพร่างพรูออกมา

“ข้านี้มันโง่จริง ๆ เอาแต่ช่วยโยลูกหมาป่า*เช่นเจ้ามานานหลายปีที่สุดแล้วกลับต้องมาพบกับความอกตัญญูเช่นนี้ เอาละ เจิงเซียง ในเมื่อบุตรสาวของเจ้าไม่ยอมให้ข้าอยู่บ้านสกุลไป เช่นนั้นข้าก็จะไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ !”

*ลูกหมาป่า หมายถึงคนเนรคุณ

นับแต่อดีตถึงปัจจุบัน ไปเจิงเซียง กตัญญูต่อป้าของเขาไม่ต่างจากมารดาผู้ให้กำเนิด ครั้นได้ยินเสียงร้องไห้ของหญิงชรา เขาก็ยกเท้าเตะเข้าของไปหยานทันที

“คุณเขาคำนับขอโทษท่านยายของเจ้าเดี๋ยวนี !” ไป๋หยานปราชตามอง
การกระทำนั้นอย่างเย็นชา ก่อนจะเบี่ยงตัวหลบปลายเท้าของไป๋เจิง
เซียง

ไป๋เจิงเซียงจึงเตะเพียงอากาศที่ว่างเปล่า นั้นทำให้ความโมโหของ
เขาเพิ่มทวีคูณขึ้นเป็นสองเท่า “ไป๋หยาน วันนี้หากเจ้าไม่ต้องการขอ
โทษข้าก็ไม่เป็นไร ทว่าอย่างไรเสียเจ้าก็ต้องขอโทษท่านแม่ และ
ท่านยายของเจ้า เจ้าต้องคุกเข่าบนพื้น จนกว่าพวกเขาจะยกโทษให้
เจ้า ! “

“ไป๋เจิงเซียง หากข้าบอกว่าเมื่อหกปีก่อน ไป๋ร่ววางแผนทำร้ายข้า
ส่วนมารดา และยายของนางก็ขายข้าให้ไปเป็นอนุภรรยาของเจ้า
บ้านสกุลเฉียน นั่นคือเหตุที่ว่าไยข้าต้องหนีจากไป เช่นนี้แล้วท่านยัง
บังคับให้ข้าขอโทษพวกนางอีกกระนั้นหรือ ?”

ไปหยานกล่าวเช่นนี้ เจตนาเพื่อให้ไปเจียงเซียงรู้ว่าเขาโหดร้ายกับ
นางมากเพียงใด

ทว่าถ้อยคำถัดมาของไปเจียงเซียงก็ทำให้นางเข้าใจลึกซึ้งถึงคำกล่าว
ที่ว่า “ทันทีที่มีแม่เลี้ยงก็จะมีพ่อเลี้ยงตามมาด้วย”

“ไปหยาน โอ...ไปหยาน ข้าผิดหวังในตัวเจ้าจริง ๆ เหตุใดเจ้าจึง
กลายเป็นคนเลวเช่นนี้ไปได้ ? รั่วเออดีกับเจ้ามากเพียงใด เหตุใดเจ้า
ยังบอกว่านางวางแผนให้ร้ายเจ้า ? หรงเอ้อกับท่านยายรัก และเอ็นดู
เจ้าราวกับลูก ราวกับหลานแท้ ๆ ทว่าเจ้ากลับตอบแทนพวกนางด้วย
การเนรคุณ”

แววตาของไปเจียงเซียงเต็มไปด้วยความผิดหวัง แท้ที่จริง ทันทีที่เขา
ได้ยินว่าไปหยานกลับมาในวันนี้ จิตใจของเขาก็ปรากฏประกายแห่ง
ความหวังขึ้นทันที

หากเพียงนางคุกเข่า ขอมรับผิดต่อหน้าเขา เขาก็จะอภัยให้นาง

คาดไม่ถึงว่า หญิงสาวคนนี้ไม่เพียงแต่จะไม่รับผิด นางยังใส่ร้ายคนอื่นเป็นการแก้ตัวอีกด้วย !

“ใครก็ได้ เอาไม้พลองวินัยประจำตระกูลมาให้ข้าที !” ใบหน้าของไป๋เหิงเซียงแลดูเข้มขึ้น ขณะกล่าวคำอย่างเคร่งขรึม “ไป๋หยาน ที่ข้าตีเจ้า ก็เพื่อตัวเจ้าเอง หาไม่แล้วเจ้าก็จะไม่รู้จักกลับตัวกลับใจ !”

แววตาของไป๋หยานเปลี่ยนเป็นเย็นชา “ข้าจะรอคูหาผู้ใดกล้าแตะต้องข้า”

ถ้อยคำของนางแผ่กลิ่นอายที่ทรงพลังอย่างยิ่ง กระทั่งทำให้ยามผู้
กำลังเดินเข้าประตูมาถึงกับตัวแข็งทื่อขึ้นนั่ง ณ บริเวณทางเข้า ทิ้งไป
เจิงเซียงให้ยืนโกล้งกับจุดศูนย์กลางของความกดดันนั้นแต่เพียงลำพัง
จนแทบจะหายใจไม่ออกชั่วครู่หนึ่ง !

“เจ้ามัวทำสิ่งใดอยู่ เอาไม้พลองวินัยมาให้ข้า ข้าจะสอนบทเรียนให้
เด็กเนรคุณคนนี้ !” เพียงไม่นานไปเจิงเซียงก็กักฟัน ก่อนจะตวาด
ออกมาด้วยความโกรธ

ขณะที่ยามกำลังจะดำเนินการตามคำสั่ง เด็กหนุ่มในอาภรณ์ขาวก็เข้า
มาขวางทางของยามไว้

“เซียวเอ้อ... เจ้ามาที่นี่ทำไม ?” ครั้นไปเจิงเซียงเห็นเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่
หน้าประตู ที่ทำของชายวัยกลางคนก็ดูดีขึ้นกว่าตอนแรกเล็กน้อย
หากแต่ก็ยังหน้านี้วคือขมวดขณะเอ่ยถาม

เด็กหนุ่มไม่ตอบ เพียงแต่เดินเงียบ ๆ เข้าไปด้านใน เขาเดินเข้าไปหา
ไปหยาน ท่าทางของเขาแลดูเย็นชา เย็นชาไม่ต่างกับก้อนน้ำแข็งที่ไร้
ความรู้สึก กระทั่งเสื้อผ้าของเขาก็คล้ายจะมีไอเย็นแผ่ปกคลุมอยู่

“ท่านเคยกล่าวว่า ท่านได้ขับไล่นางออกจากบ้านสกุลไปแล้ว นั้น
ย่อมหมายความว่า ท่านไม่อาจใช้ไม้พลองวินัยประจำตระกูลเรา
ลงโทษนางได้อีก” น้ำเสียงของเด็กหนุ่มเย็นยะเยือก นับแต่เขาเดิน
เข้ามา เขาไม่มองหน้าไปหยานเลยแม้แต่บ่อย

ขณะที่ไปหยานเองก็เฝ้าแต่มองตามเขาทันทีที่เขาปรากฏตัวขึ้น ใน
สายตาของนาง เด็กหนุ่มไร้เดียงสาคนเดิมได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง
ยามนี้เขากลายเป็นคนเฉยเมยอีกทั้งเย็นชาอย่างมาก นั้นยังทำให้นาง
รู้สึกสะเทือนใจ...

หลายปีที่ผ่านมา ข้าไม่รู้ว่าน้องชายของข้าต้องพบเจอสิ่งใดบ้าง ไย
เด็กที่แสนใจดี และอ่อนโยนเช่นนั้น จึงกลับกลายเป็นคนเย็นชาไร้
หัวใจเช่นนี้ไปได้

บทที่ 20 : เหตุใดพี่ไม่พาข้าไปด้วย ? (1)

ไปเจียงเชียงมวดก็แกล้งน้อยพลางกล่าวว่า “อย่างไรเสียนางก็ยังเป็นบุตรสาวของข้า ที่ข้าพุดออกมานั้นก็ด้วยความโกรธ หากนางคิดกลับใจ ข้าก็ยินดีให้อภัยนางสำหรับความผิดพลาดในอดีต“

มิใช่ว่า ไปเจียงเชียง จะไม่มีความรู้สึกผูกพันกับลูก ๆ ทว่าสิ่งที่ไปหยานกระทำในเวลานั้น ทำให้เขาไม่สามารถพุดอะไรได้มากนัก

“ข้าจำได้เพียง ประโยคที่ท่านกล่าวว่า นางมิได้เป็นคนในสกุลไปอีกต่อไปแล้วเท่านั้น” สายตาของไปเจียงยังคงเย็นชา เขาค่อย ๆ หันไปทางไปหยานช้า ๆ “ไปกับข้า“

ครั้นเห็นเด็กหนุ่มที่แลดูโดดเด่นกว่ามาดมันแล้ว ไปหยานก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกห่อเหี่ยวใจ นางไม่ปฏิเสธถ้อยคำของเขา ทั้งยังเดินตามเขาไปอย่างช้า ๆ

เมื่อเห็นท่าทีของบุตรชายไม่สนใจคำพูดของเขาแม้แต่บ่อย ไปเจียง
เซียงก็มีสีหน้าเขียวคล้ำ “คนที่แสนอ่อนโยน และจิตใจดีอย่างหลาน
เยี่ย เหตุใดถึงได้ให้กำเนิดลูกคือด้านทั้งสองคนนี้ออกมาได้ล่ะ ? “

“พี่เซียง... เป็นความผิดของข้าเองที่อบรมเลี้ยงดูพวกเขาได้ไม่ดี
พอ” หยูหรงแสรังปาดน้ำตา “ข้าไม่เพียงแต่ไม่สามารถให้กำเนิด
บุตรชายแก่ท่านเท่านั้น ทว่ายังไม่กล้าแม้แต่จะสั่งสอนเซียวเอ๋อ ด้วย
เกรงว่าเขาจะไปเล่าให้บ้านสกุลหลานฟังว่าแม่เลี้ยงคนนี่ของเขา
ปฏิบัติต่อเขาไม่ดี นั่นจึงเป็นเหตุให้เซียวเอ๋อ ไม่เห็นข้าอยู่ในสายตา”

น้ำเสียงของหยูหรงเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ ทำให้สีหน้าที่เต็มไปด้วย
ความโกรธของไปเจียงเซียงคลายลงเล็กน้อย “เรื่องนี้ไม่ควร
โทษเจ้า หากจะโทษก็ต้องโทษตาเฒ่าจอมคือของบ้านสกุลหลาน
นิสัยของไปเซียวเองก็รู้ไม่ต่างกับตาของเขา ! “

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ไปเจียงเชียงไม่เพียงแต่ไม่เคยแสดงให้ใครเห็นว่าเขาได้รับการสนับสนุนใดบ้างจากบ้านสกุลหลาน ทั้งเขายังเอาแต่ตำหนิพ่อตาของตนว่าทุกอย่างเป็นความผิดของผู้อาวุโสแห่งสกุลหลานที่ไม่สนับสนุนการแต่งงานของเขาตั้งแต่แรก

เพราะหากชายชราไม่ขัดขวางเส้นทางความรักของเขาและหลานเยี่ย เขาและหลานเยี่ยก็คงเป็นคู่กึ่งทองใบหยกของสกุลหลานไปแล้ว ! ไม่ต้องเสียเวลามากมายถึงเพียงนี้ แต่นี้เป็นเพราะท่านผู้เฒ่าสกุลหลานขัดขวางการแต่งงาน จนทำให้หลานเยี่ยซึ่งรักเขามากต้องเลือก และแน่นอนว่านางเลือกเขา นางรักเขามาก กระทั่งไม่มีวันพรากจากเขาได้ !

“สำหรับเชียวเอ๋อนั้น เราต้องอบรมเขาให้มากกว่านี้ หากเชียวเอ๋อกระทำความผิด ข้าให้สิทธิ์เจ้าในการอบรมสั่งสอนรวมถึงลงโทษเขา และ

หากบ้านสกุลหลานคิดจะยื่นมือเข้าเกี่ยวข้อง ข้าจะเป็นผู้ขัดขวาง
พวกเขาเอง”

ในฐานะที่ไปเซียวเป็นบุตรชายเพียงผู้เดียวของเขา บุตรชายซึ่งจะ
เป็นผู้สืบทอดสกุลไปในอนาคต ไปเจียงเซียงจึงไม่เคยเข้าไปวุ่นวาย
กับเด็กหนุ่มไม่ว่าเรื่องใด ๆ ทว่าหลังจากเหตุการณ์ในวันนี้ เขาได้ข้อ
สรุปว่า เป็นเพราะเขาตามใจบุตรชายมากเกินไป จึงทำหนุ่มน้อย
เอาแต่ใจตนเองมาก และหากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปบุตรชายเพียง
ผู้เดียวของเขาอาจจะเสียคนได้

และผู้ใดจะให้การอบรมสั่งสอนบุตรชายของเขาได้ดีไปกว่าหยูหรง
ภรรยาของเขา ในเมื่อนางมีบุตรสาวที่แสนฉลาดเฉลียวถึงสองคน
เช่นนั้นนางย่อมต้องเป็นแม่ที่ดีอย่างแน่นอน

“ท่านพ่อย่าได้เป็นกังวล มั่นใจเถิดว่าข้าจะอบรมสั่งสอนเขาให้
เหมือนกับที่อบรมสั่งสอนบุตรชายของตนเอง” อยุธยาทิ่มหน้า ทว่า
แววตาของนางกลับส่องประกายน่ากลัว

หลานเี่ย ในครั้งนั้นเจ้าแย่งตำแหน่งสวามีใหญ่ของข้าไป หากแต่
ตอนนี้เจ้าก็ตายไปแล้ว บุตรสาวของเจ้าก็ถูกข้าทำลายจนป่นปี้ ทั้ง
บุตรชายของเจ้าก็ยังตกอยู่ในเงื้อมมือของข้า ต่อให้เจ้าได้รับการ
สนับสนุนจากตระกูลใหญ่โตของเจ้าแล้วยังไง หรือเจ้าจะคงามเป็น
หนึ่งในไต่ห้ำแล้วยังไง ? สุดท้ายข้าก็ชนะเจ้าอยู่ดี !

คำขอของไป๋เฉิงเฉิงที่ให้อุ๋ยหงช่วยอบรมไป๋เซียวนั้น ไป๋หยานยัง
ไม่ได้ยินแต่อย่างใด

เวลาเดียวกันนั้นไปหยานเพียงเดินตามหลังเด็กหนุ่มที่เฉยชาไปอย่าง
เงียบ ๆ

“เซียวเอ๋อ ...” หลังจากนั้นเพียงไม่นาน ไปหยานก็หยุดเดิน บริเวณ
ลานบ้านอบอุ่นไปด้วยแสงแห่งดวงตะวัน น้ำเสียงที่นางเอ๋อเรียกเขา
เต็มไปด้วยความอาวรณ

ครั้งนี้ได้ยินเสียงเรียก เด็กหนุ่มก็ยืนนิ่งงัน ภายใตแสงอาทิตย์ยามบ่าย
เขาไม่หันกลับมาเผชิญหน้ากับสตรีที่อยู่ข้างหลัง

“ช่วงหลายปีที่ผ่านมา เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ?”

เป็นอย่างไรบ้างในช่วงหลายปีที่ผ่านมา กระนั้นรึ ? ไปเซียวกำมือ
ทั้งสองข้างแน่นก่อนจะหันกลับมาอย่างช้า ๆ

บทที่ 21 : เหตุใดพี่ไม่พาข้าไปด้วย ? (2)

“ที่จริง...ข้าควรจะเกลียดพี่ เกลียดพี่ที่จากข้าไปโดยไม่แม้แต่กล่าวคำรำลา เกลียดพี่ที่ทิ้งข้าไว้เพียงลำพังในบ้านสกุลไป ! แต่ทันทีที่ข้าพบพี่อีกครั้ง ข้าก็รู้ว่าข้าไม่สามารถเกลียดพี่ได้เลย“

ไปเซียว ค่อย ๆ คลายกำปั้นที่กำแน่นของตนออก พร้อมกับเดินเข้าไปหาไปหยาน

“ก่อนหน้านี้ เหตุใดพี่ไม่พาข้าไปกับพี่... ? ขอเพียงได้อยู่กับพี่ ต่อให้ข้าต้องร้อนรุ่ม ไร้ที่ซุกหัวนอน อดมือกินมือ ข้าก็ยังยินดีที่จะไปกับพี่มากกว่าอยู่ที่นี้เพียงลำพัง !”

เด็กหนุ่มน้ำตาเอ่อคลอ กระทั่งไหลรินลงมาตามร่องแก้ม “เหตุใดพี่ถึงทิ้งข้าไป ในบ้านหลังนี้ ข้ามีเพียงพี่คนเดียวเท่านั้นที่เป็นครอบครัวของข้า ทว่าท้ายที่สุดแม้แต่พี่ก็ทิ้งข้าไป ! “

“เซียวเอ้อ ... ” ไปหยานเปิดปาก นางอยากจะกล่าวคำแก้ตัว ทว่า
ที่สุดแล้ว นางกลับกล่าวคำใดไม่ออกนอกจาก “พี่...ขอโทษ“

ช่วงเวลาหกปีที่ผ่านมา นางยังมีบุตรชาย นางยังมีอาจารย์อีกสามคน
คอยอยู่เคียงข้าง ทว่าไปเซียวกลับต้องอยู่เพียงลำพังภายในบ้านหลัง
นี้ บ้านซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนคอยจ้องประทุษร้ายเขา... นางเคาไม่ออก
เลยว่าหากนางเป็นเด็กน้อยผู้นี้ นางจะผ่านช่วงเวลาที่เราร้ายนี้ไปได้
อย่างไร ?

หนี่ซึ่งนางคิดค้างเด็กหนุ่มผู้นี้ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ตลอดชีวิตของนาง
จะชดเชยได้หมด

“ข้าไม่ต้องการความเสียใจของพี่!” เด็กหนุ่มคว้าไหล่ของนาง
น้ำเสียงของเขาสั้นเครือ ราวกับควบคุมตนเองไม่อยู่ “ข้าเพียง ข้า
เพียง ... อยากให้พี่สัญญากับข้า ว่าจะไม่ทิ้งข้าไปอีก ... “

ชั่วจิตใจถัดมา ไปเชียวก็กดนางแน่น ราวกับเกรงว่านางจะหายตัว
ไปอีกครั้ง

“ตกลง... พี่จะไม่ทิ้งเจ้าไปไหนอีกแล้ว” ไปหยานรับรู้ถึงร่างที่สั่น
เทาของน้องชาย นางยกมือขึ้นลูบไหล่เขาเพื่อปลอบโยน พร้อมทั้ง
กล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

ไปเชียวค่อย ๆ คลายอ้อมกอดของตน น้ำตายังคงเปียกแฉะ ทว่าเขา
กลับเผยรอยยิ้มที่ไม่เคยปรากฏมาตลอดหกปี “หากพี่จะไปที่ใด ต้อง
พาข้าไปกับพี่ด้วย ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด ขอเพียงมีพี่อยู่เคียง

ข้าง ข้าก็ไม่กลัว ! ข้าเพียงต้องการพี่ ซึ่งเป็นครอบครัวของข้าอยู่ข้าง ๆ ข้าเท่านั้น นั่นก็เพียงพอแล้ว”

“ข้าจะไม่ไปไหนอีก...”

นางมาที่นี่ก็เพื่อแก้แค้น เช่นนั้นแล้วจะให้นางจากไปง่าย ๆ ได้อย่างไร ?

“พี่ใหญ่...” ไปเชียวมีสีหน้าลังเล “แท้จริงแล้ว.. ในคืนที่พี่หายตัวไปนั้น ท่านยายส่งคนมารับตัวพี่ นางตั้งใจจะพาพี่กลับบ้านสกุลหลาน ทว่ากลับถูกคนของหยูหรงขัดขวางไว้ ข้าต้องการจะแจ้งข่าวนี้กับพี่ หากแต่ข้าก็ไม่สามารถบอกพี่ได้ เพราะพวกเขาไม่ยอมให้ข้าได้พบพี่ แต่แล้ววันถัดมาทุกคนต่างก็โจษจันกันว่าพี่หนีตามผู้ชายไป“

ในใจของไป่หยานปรากฏใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความเอ็นดูของชาย และหญิงชราคู่หนึ่ง มิใช่ว่าเจ้าของร่างคนก่อนนี้จะเกลียดท่านตา ท่านยายของนาง หากแต่เป็นเพราะความรู้สึกผิด ใจ...เป็นตราบาป ที่มีต่อบ้านสกุลหลาน ความผิดในสิ่งที่หลานเยี่ยงมารดาของนางเคย ก่อไว้ นั่นทำให้นางไม่มีหน้าจะกลับไปยังตระกูลหลานอีก

“ท่านตา ท่านยายเป็นอย่างไบบ้าง ?”

ถึงอย่างไรบ้านสกุลหลานก็ยังเป็นบ้านท่านตาท่านยายของนาง ไม่ ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาคะห่างเหินสักเพียงไร หากแต่นางก็ยัง รู้สึกเสมอว่าท่านทั้งสองทั้งรักทั้งห่วงใยนาง และน้องชายอย่าง จริงใจ

หลายปีที่ผ่านมาท่านยายต้องการรับตัวไป่หยาน และไป่เซียว กลับไปอยู่กับนาง ทว่าสองคนพี่น้องกลับยื่นกรานปฏิเสธ

เมื่อคิดมาถึงจุดนี้ ไปหยานก็อดไม่ได้ที่จะถอนใจให้กับความดีอัน
ในอดีตของนางกับน้องชาย

“ตอนนี้สุขภาพของท่านตาอ่อนแอลงมาก บ้านสกุลหลานต้องอาศัย
ท่านลุงคอยดูแล ยามนี้ที่นั่นไม่รุ่งเรืองเช่นในอดีตอีกแล้ว” ไป่เซียว
กล่าวขณะมองพี่สาว “นอกจากนี้ อย่างที่พี่รู้ เมื่อหลายปีก่อนท่านตา
ของเราใช้เงินเก็บที่มีซื้อยาเม็ดจิตวิญญาณให้ท่านลุงว่าสุดท้ายกลับ
มอบให้ท่านแม่เป็นสินสอดทองหมั้น และในเวลานั้นบ้านสกุลไป่ก็
ปฏิเสธที่จะย้ายเข้าเมืองหลวง“

เหตุผลง่าย ๆ ที่ไป่เจิงเซียงปฏิเสธการย้ายเข้าเมืองหลวง นั่นก็คือเขา
เกรงว่าหลานเยี่ยจะได้รับการสนับสนุนจากตระกูลหลาน หากเป็น
เช่นนั้นเขาย่อมไม่อาจต่อรอง หรืออาศัยข้อเรียกร้องใด ๆ จากภรรยา

ได้ หาไม่แล้ว เขาคงจะไม่รับย้ายเข้าเมืองหลวงทันทีที่ได้ขึ้นเป็น
ตระกูลชั้นนำระดับต้น ๆ ของอาณาจักรหรอก

บทที่ 22 : เยี่ยมบ้านสกุลหลาน

“แล้ว...” สายตาของไป่เซียวค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา “ความ
ห่วงใยของท่านตา และท่านลุงกลับไร้ค่า ท่านทั้งสองมอบยาเม็ดจิต
วิญญาณอันล้ำค่าทั้งหมดให้กับท่านแม่ ! ทว่าท่านแม่ ... กลับไม่
คำนึงถึงสิ่งใด นางส่งมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ท่านพ่อจนหมดสิ้น !
“

เพื่อที่จะซื้อยาเม็ดจิตวิญญาณเหล่านั้น บ้านสกุลหลานไม่เพียงแต่จะ
ใช้เงินเก็บทั้งหมด ทว่าพวกเขายังนำสมบัติหลายชิ้นไปเป็น
หลักประกันในการกู้เงิน หากหลายปีก่อนท่านลุงสามารถใช้
ประโยชน์จากเม็ดยาพวกนั้น กระทั่งบรรลุนิติกรรมขั้นสูงได้สำเร็จ
บ้านสกุลหลานคงไม่ตกต่ำเช่นในขณะนี้ !

ที่สุดแล้วคนสกุลหลานต้องสูญเสียมากมาย เพียงเพื่อผลประโยชน์
ของไป่เจิงเซียงคนไร้หัวใจ ...

“ท่านตาของเราป่วยได้อย่างไรกัน ?” ไปหยานหน้านิ้วเล็กน้อย ยาม
เอ่ยถามเรื่องนี้

ครั้นถามถึงเรื่องนี้ ใบหน้าของไป่เซียวกลับเย็นชาลง กระทั่ง
กลายเป็นความแค้นเคือง

“แน่นอนว่าเกิดจากไป่เจิงเซียง !”

ครั้งนี้เด็กหนุ่มมิได้ใช้คำว่า “ท่านพ่อ” ทว่ากลับเอ่ยเรียกนามออกมา
ตรง ๆ แสดงให้เห็นว่าเขาโกรธมากเพียงใด

“นับแต่ ท่านแม่ของเราจากโลกนี้ไป สุขภาพของท่านตาก็แยลงเรื่อย ๆ
เมื่อหกปีก่อน พี่ยังมาหายตัวไปอีก ด้วยความกังวล และความเป็น

ห้วง ยิ่งทำให้อาการของท่านตาทรุดหนักลงกว่าเดิม ล่าสุด ลูกพี่ลูกน้องของเราก็ไปมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับไปจื้อ ทั้งๆ ที่ พวกนางต่างก็ได้รับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ทว่าไปเจิงเซียงกลับรีบรุด ไปที่บ้านสกุลหลาน เขาต้องการให้ท่านตาธิบดีชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านตาโกธรจนสุดทน กระทั่งหมดสติไป“

ในความทรงจำของไปหยาน นางจำได้ว่าท่านตาของนางสุขภาพไม่ค่อยดีนัก ยิ่งนางหายตัวไปเช่นนั้น ย่อมทำให้อาการของท่านตาทรุดลงหาไม่แล้ว หากท่านตายยังมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ ไปเจิงเซียง ก็คงไม่กล้าพอที่จะสร้างปัญหาให้กับบ้านสกุลหลาน

“พิจารณาจากความมั่งคั่งของบ้านสกุลหลานแล้ว การหาซื้อยาดี ๆ ก็ไม่น่าจะเป็นปัญหา เช่นนั้นเหตุใดท่านตาถึงได้ล้มป่วย อีกทั้งยังไม่ทุเลาเป็นเวลานานเช่นนี้” ไปหยานลอบกางพลาเงี่ยมถามข้อสงสัยในใจ

ไปเที่ยวทำได้เพียงส่ายหัวให้กับคำถามนั้น “ข้าเองก็ 모르 รายละเอียดย
เหตุใดพวกเราไม่ไปเยี่ยมท่านตากันล่ะ ? เพื่อเราจะได้อำตอบ ?”

หกปีที่ผ่านมา ไปเที่ยวผู้ไม่เคยกล้าเข้าบ้านสกุลหลานกลับกลายเป็น
ว่า เขาได้ไปเยี่ยมเยียนท่านตาท่านยายของเขาอยู่เนือง ๆ เวลาไปเ
ียนเองก็กลับมาแล้ว เขาจึงอยากพานางไปที่บ้านสกุลหลานบ้าง

“เช่นนั้นก็ดี เราไปเยี่ยมท่านทั้งสองกันเถอะ” ไปหยานพยักหน้า

ดูเหมือนเป็นเหตุบังเอิญ ครั้นพวกเขาจะไปเยือนบ้านสกุลหลาน
สุหรินชราแห่งบ้านสกุลหลานก็ส่งคนมาที่บ้านสกุลไป ทันทิที่ได้
ข่าวการกลับมาของไปหยาน

ในขณะนี้ มีหญิงชราผู้หนึ่งนั่งอยู่ในห้องโถงใหญ่ของบ้านสกุลไป
นางค่อย ๆ วางถ้วยน้ำชาลง พลางกล่าวว่า “นายหญิงของข้า ทราบ
ข่าวว่าหลานสาวของท่าน คุณหนูไปหยานได้กลับมาแล้ว นางคิดถึง
หลานสาวมาก กระทั่งล้มป่วย เช่นนี้แล้วท่านยังจะขัดขวางการพบ
กันของยายหลานอีกกระนั้นหรือ ?”

น้ำเสียงของหญิงชราเข้มงวด อีกทั้งถ้อยคำที่ใช้ก็รุนแรง นั้นทำให้
ไปเฉิงเซียงถึงกับขมวดคิ้วเล็กน้อย

แท้ที่จริง เขาไม่ต้องการให้ลูก ๆ ของตนไปคลุกคลีกับคนบ้านสกุล
หลานมากนัก แม้แต่ไปเซียวที่เคยไปเยี่ยมเยียนฝ่ายนั้นอยู่เนือง ๆ ก็
ยังโดนเขาตีเพราะเหตุนี้ !

“หยานเอ้อ เพิ่งกลับมาถึง ข้าเกรงว่านางคงไม่สามารถไปกับเจ้า
ได้ ... ” ก่อนที่ไปเฉิงเซียงจะทันได้กล่าวจบประโยค เขาก็เห็นไปห

ยานเดินเข้ามาด้วยท่วงท่าที่สง่างามพร้อมด้วยไป๋เซียว เวลานั้นคำพูด
ที่เขาอยากจะพูดก็ได้แต่ถูกกลืนกลับลงลำคอ เห็นได้ชัดว่า เขามีสี
หน้าลำบากใจ

“ท่านยายส่งเจ้ามารับข้าใช่หรือไม่ ? หากเป็นเช่นนั้น พวกเราก็ไป
กันเถอะ ข้าไม่อยากให้ท่านยายต้องรอ“

ไป๋หยานทำราวกับว่าไม่เห็นบิดาของตนอยู่ในสายตา นางเดินผ่าน
ชายผู้นั้นไปหยุดข้างกายหญิงชราขณะเอ๋ยปาก

นั่นทำให้หญิงชราตกใจไม่น้อย นางรับตัวไป๋หยานหลายต่อหลาย
ครั้งแล้ว ทว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ไป๋หยานมักปฏิเสธที่จะไปด้วย ทว่า
วันนี้เหตุใดคุณหนูถึงเปลี่ยนใจ ?

“ไปหยาน !” ไปเจิงเซียงตะคอกด้วยความโกรธ “อย่าลืมสิว่ามารดา
ของเจ้าแต่งงานกับข้า อีกทั้งนางยังเป็นภรรยาของข้า ส่วนเจ้าและ
เซียวเอ๋อต่างก็เป็นสายเลือดของข้า สายเลือดสกุลไป๋ สำหรับเจ้า คน
ในบ้านสกุลหลานเป็นเพียงคนนอก ! หากข้าไม่อนุญาต ! เจ้าก็ไม่มี
สิทธิ์ไปบ้านสกุลหลาน“

บทที่ 23 : อุหยินผู้เฒ่าแห่งบ้านสกุลหลาน (1)

ไปหยานอยากจะหัวเราะให้กับถ้อยคำที่ไร้ยางพวงนี้ “ข้าเองก็เพิ่งจะ
รู้ในวันนี้ว่า ข้าเป็นสายเลือดสกุลไป ที่ผ่านมาข้านี้กว่าท่านเป็น
พ่อเลี้ยงของข้าเสียอีก“

“โอหัง !” ไปเฉิงเซียงตบโต๊ะด้วยความโกรธ “นางเด็กเนรคุณ เจ้า
กล้าบอกว่าข้าเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้าได้อย่างไร ? วันนี้ข้าจะสั่งสอนเจ้า
เอง เจ้ามันเด็กไม่มีสัมมาคารวะ ! ใครก็ได้เอาไม้พลองประจำตระกูล
มาให้ข้า เร็ว วันนี้ ไม่มีผู้ใดช่วยเจ้าได้อีกแล้ว !“

ไปหยานหรีดตาลงเล็กน้อย ขณะเดียวกันก็รวบรวมพลังไปไว้ที่ฝ่ามือ
เตรียมพร้อมรับมือ ทว่าราวกับสายฟ้าฟาด เมื่อเสียงอันเด็ดขาดของ
หญิงชราที่ยืนถัดจากนางดังขึ้น

“หยุดนะ !” หญิงชราลุกขึ้นจากเก้าอี้ พร้อมกับวางถ้วยน้ำชาลงบนโต๊ะอย่างแรง “ท่านเจ้าบ้านไป บ้านสกุลไปเป็นพวกออกตัญญูเช่นนี้เองหรือ ! นอกจากกล้าดูหมิ่นบ้านสกุลหลานของเราแล้ว ตอนนี้ท่านยังคิดทุบตีคุณหนูไปอีกด้วย เห็นทีว่า ถึงเวลาแล้วที่นายหญิงของเราควรจะเข้าวังหลวง เพื่อกราบทูตไทเฮาปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องนี้”

เมื่อครั้งที่หลานเยี่ยยังมีชีวิตอยู่นั้น ไทเฮาทิ้งรัก ทั้งเอ็นดูนางมาก ในครั้งนั้น พระองค์หมายใจจะให้นางได้อภิเษกสมรสกับองค์ชายเสียด้วยซ้ำ หากแต่หลานเยี่ยมีความตั้งใจแน่วแน่ นางไม่ยินยอมเข้าวัง ไทเฮาก็เลยล้มเลิกความตั้งใจ

หากมิใช่เพราะไปรั่วได้ขึ้นเป็นพระชายา ส่วนไทเฮาเองก็แก่ชราลงมาก วัน ๆ เอาแต่สวดมนต์ในห้องพระ ไปเจิงเซียงคงจะไม่กล้ากระทำเรื่องเช่นนี้เป็นแน่

“ไปหยาน... หากวันนี้เจ้ากล้าไปกับคนของบ้านสกุลหลานแล้วละก็
เจ้าก็ไม่ใช่สายเลือดสกุลไปของข้าอีกต่อไป ! ข้าหวังว่าเจ้าจะคิด
ใคร่ครวญให้ดี !” ไปเจิงเซียงทำหน้าหยิ่งผยอง ขณะตะคอกทำทนาย

ไปหยานกล่าวตอบเบา ๆ ว่า “ด้วยความยินดี...”

ด้วยความยินดีกระนั้นรึ ?

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้น ไปเจิงเซียงถึงกับเบิกตากว้าง ทุกถ้อยคำ
ชัดเจนมาก กระทั่งทำให้เขาแทบลืมหายใจ

นางเด็กสาวเลวนี้พูดอะไรออกมา นางเลือกบ้านสกุลหลานที่กำลัง
ล่มสลาย มากกว่าบ้านสกุลไปที่เจริญรุ่งเรืองกระนั้นรึ ?

“นางเด็กชั่ว !” ไปเจิงเซียงคำราม “ออกไปจากบ้านของข้าเดี๋ยวนี้
นับแต่นี้เป็นต้นไป ข้าไม่มีบุตรสาวเช่นเจ้าอีก !”

“ส่วนเจ้า !” สายตาของไปเจิงเซียงหันไปทางไปเซียวผู้ยืนอยู่ใกล้ ๆ
ใบหน้าโกรธ ๆ ของเขาเปียวจนคล้ำ “เจ้าเองก็ห้ามติดต่อกับหญิงผู้นี้
อีก อย่างไรก็ตามเจ้าก็ยังมีพี่สาวดี ๆ เช่นร่วเอ้ออยู่ เจ้าไม่จำเป็นต้องไป
ข้องเกี่ยวกับนางอีก เพราะนางอาจจะเปลี่ยนเจ้าให้กลายเป็นคนชั่ว
ซ้ำเช่นที่นางเป็น ! คนอย่างนางไม่ควรจะมีผู้ใดคบค้าสมาคมด้วย”

ไปเซียวซึ่งกำลังจะเดินจากไปถึงกับหยุดชะงักทันที เมื่อได้ยิน
ถ้อยคำเหล่านี้ เขาก็ตอบบิดาของเขาโดยไม่แม้แต่จะหันหน้า
กลับไปมองว่า “ในโลกนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเทียบพี่ใหญ่ของข้าได้
โดยเฉพาะไปร่วนั้น...นางมีค่าสักแค่ไหนกัน ?”

“ไปเซียว !” ไปเจียงเซียงลุกขึ้นจากเก้าอี้ เขากำหมัดแน่น ทั้งร่างสั่น
เทาด้วยความโกรธ “หากเจ้ากล้าก้าวออกจากบ้านหลังนี้ ก็ลองดู !”

เห็นได้ชัดว่าไปเซียวไม่คิดไว้หน้าไปเจียงเซียงเลยแม้แต่น้อย
หลังจากเขากล่าวจบ เด็กหนุ่มในอาภรณ์ขาวผู้แสนหล่อเหลาก็
เดินออกจากห้องโถงไปตามทิศทางเดียวกับพี่สาวของเขา

ใบหน้าของไปเจียงเซียงยามนี้ดูไม่ได้เอาเสียเลย สำหรับเขาแล้ว ไป
เซียวไม่เหมือนกับไปหยาน เขาสามารถจับไล่ไปหยานโดยไม่รู้สึก
อะไรเลยแม้แต่น้อย ทว่ากับไปเซียวนั้นไม่ใช่ อย่างไรก็ตามเสียเด็กหนุ่มผู้
นี้ก็เป็นบุตรชายเพียงผู้เดียวของเขา เช่นนี้แล้วสกุลไปของเขาก็ไร้ผู้
สืบทอด !

ส่วนหญิงชราเดินตามออกไปเวลาใดไม่ทราบได้ ขณะเดียวกันนั้นห
ยูหรงก็กำลังมองกลุ่มคนทั้งสามที่จากไป นัยน์ตาของนาง

เปลี่ยนเป็นพร้ามั่ว นางเริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้นทันทีที่ที่เหลือนางกับ
สามีอยู่เพียงลำพัง “ท่านพี่ ข้ารู้ ในใจของไป่เซียว ข้ากับลูกเป็นเพียง
คนนอกเสมอมา เพื่อให้หยานเอ้อ และเซียวเอ้อกลับมา ท่านควรหย่า
กับข้า และให้ข้าออกจากบ้านนี้ไปพร้อมกับจื่อเอ้อ“

ไป่เจิงเซียง ที่กำลังเดือดปุด ๆ ครั้นได้ยินเสียงคร่ำครวญของหยูหรง
เขาก็ยังมีโมโห

“นี่เป็นเพราะไป่เซียวยังดูคนไม่ออก ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า ! ไป่หยาน
นางเด็กที่มีแต่เจตนาชั่วนั้นจะเทียบเจ้ากับรื้อเอ้อที่รัก และดูแลเขา
ด้วยความจริงใจได้อย่างไร ? สักวันหนึ่งเถอะ เซียวเอ้อก็จะรู้ว่า สิ่ง
ที่ท่านนั้นผิดมากเพียงใด !“

บทที่ 24 : อุทัยนผู้เฒ่าแห่งบ้านสกุลหลาน (2)

หรือเหตุที่ไปหยานพยายามใกล้ชิดเชียวเอ้อ เป็นเพราะต้องการใช้ประโยชน์จากเชียวเอ้อ เพื่อให้บ้านสกุลไปยอมรับนาง ?

สตรีตั้งครรภ์ทั้งที่ยังมิได้แต่งงานสร้างความต่างปร้อยให้กับบ้านสกุลไป เขาเพียงต้องการลงโทษนาง ทว่านางกลับไม่ยอมสำนึกผิด แม้แต่น้อย ทั้งยังกล้าใส่ร้ายหยูหรง และบุตรสาวของหยูหรงอีกด้วย เพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวเขาก็ไม่อาจอนุญาตให้นางเป็นส่วนหนึ่งของบ้านสกุลไปได้แล้ว

หลังจากไปหยานออกจากห้องโถงใหญ่ นางก็หยุดเดิน นางปล่อยให้สายลมเย็นพัดชายผ้าของอาภรณ์ที่นางสวมใส่จนปลิวไสว

“เซียวเอ้อ เจ้าจะอยู่ที่บ้านสกุลไปหรือไปกับข้า ?”

ไปเซียวเจียบชั่วครู่หนึ่ง และแล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นมองไปหยานด้วย
สายตาที่มั่นคงและแน่วแน่

“พี่ใหญ่ แต่แรก เป็นเพราะข้าไม่แข็งแกร่งพอ ทำให้พี่ต้องถูกข่มเหง
รังแก ต้องพบเจอกับเรื่องอัปยศเช่นนั้น ทว่าที่สุดแล้ว หลังจากผ่าน
มาหกปี ข้าก็สามารถยืนหยัดอยู่ในบ้านสกุลไปด้วยตนเอง
ได้” ใบหน้าที่หล่อเหลาของไปเซียวแลดูสว่างไสว เขากล่าวต่อ
ว่า “ข้าต้องการทวงคืนทุกสิ่งที่เป็นของเรา ! ข้าไม่มีวันปล่อยให้บ้าน
สกุลไปที่รู้เรื่องจากความเสียสละของท่านแม่ ต้องมาพินาศย่อยยับ
ด้วยน้ำมือของหยูหรง และลูก ๆ ของนาง“

“ยิ่งไปกว่านั้น ข้าต้องการปกป้องพี่ ข้าจะไม่ให้ใครรังแกพี่ได้อีก !“

แววตาของเด็กหนุ่มทำให้ไป๋หยานหายใจไม่ทั่วท้อง หัวใจของนางรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาเล็กน้อย นัยน์ตาของนางเต็มไปด้วยความขมขื่น

ไป๋เซียวมิได้เอ่ยถามถึงเด็กน้อยในครรภ์ของไป๋หยาน เพราะเมื่อเขาเห็นว่านางกลับมาเพียงลำพัง มิได้พาเด็กคนใดมาด้วย เขาก็คิดไปเองว่านางอาจจะประสบอุบัติเหตุกระทั่งแท้งลูก

ในครานั้น ไป๋หยานอ่อนแอมาก เป็นเรื่องยากที่จะเอาตัวรอดในโลกเพียงลำพัง เช่นนี้นางจะปกป้องลูกของตนเองได้อย่างไร ?

“เซียวเอ๋อ...” ไป๋หยานหันกลับมา พร้อมกับดึงเด็กหนุ่มเข้าสู่อ้อมกอด “เจ้าไม่จำเป็นต้องพยายามมากมายถึงเพียงนั้นหรอก หากเป็นความต้องการของเจ้าแล้วละก็ ข้าสามารถทำบดขยี้อาณาจักรแห่งนี้เพื่อเจ้าได้”

ไปเซียวอี้ม เขาไม่นำคำพูดของพี่สาวมาเป็นสาระ เขาคิดเพียงว่า
ไปหยานพยายามทำให้เขามีความสุขก็เท่านั้น

หกปีที่ผ่านมา แม่ว่านางจะแข็งแกร่งขึ้นมาก ทว่ายอมเป็นไปไม่ได้ที่
จะบดขยี้อาณาจักรนี้ทั้งอาณาจักร

“พี่ใหญ่ ข้าตัดสินใจแล้วว่า ข้าจะปกป้องพี่ด้วยความแข็งแกร่งของ
ข้าเอง ในเมื่อท่านยายส่งคนมารับพี่ถึงที่นี่ เช่นนั้นในวันนี้ข้าก็จะยัง
ไม่ไปบ้านท่านตาทำยายพร้อมกับพี่”

“อืม...” ไปหยานเลิกคิ้ว พร้อมกับเอียงตัวไปข้าง ๆ เด็กหนุ่ม นาง
กระซิบข้างหูเขาให้ได้ยินเพียงสองคนว่า “หากเจ้าตัดสินใจแล้ว พี่ก็
จะไม่ขวางเจ้า ทว่าก่อนอื่นเจ้าต้องหาโอกาสสละตนเองให้พ้นหูพ้น
ตาคนบ้านสกุลไปเสียก่อน ข้าจะเผยตัวคนพวกนั้นให้เจ้ารู้เอง”

หุตาคนสกุลไปรี ?

นี่ ! ไปเจิงเชียงส่งคนลอบติดตามเขากระนั้นหรือ ?

ขณะที่เด็กหนุ่มกำลังงว่หาเหตุใดพี่สาวถึงรู้เรื่องนี้ ทั้งที่เขาเองยังไม่เคยสังเกตเห็น ไปหยานก็จากไปพร้อมกับหญิงชราแล้ว

หากแต่ก่อนที่นางจะก้าวออกพ้นประตู นางแน่ใจว่าเห็นต้นไม้ไหวอยู่ใกล้ ๆ ขณะเดียวกันก็มีดวงตาที่แสนเย็นชาซ่อนอยู่ ณ ที่นั้น

ดูเหมือนว่าข้าจะต้องช่วยน้องชายกำจัดผู้ติดตามเหล่านี้เสียก่อน ...

ชายผู้ที่ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ กำลังจ้องมาที่ไปเสียอย่าง
หวาดหวั่น เหตุใดนางขยะคนนั้นถึงสังเกตเห็นเขาได้ ทั้งที่เขาก็ซ่อน
ตัวเป็นอย่างดี ?

คงเป็นเรื่องบังเอิญเสียมากกว่า !

ชายหนุ่มคิดปลอบใจตนเอง เขาคิดว่าการที่ไปหยานหันมามองจุดที่
เขาซ่อนตัวอยู่นั้นเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ทั้งที่แท้จริงแล้ว ความตาย
กำลังรออยู่เบื้องหน้าเขาแล้ว

เมื่อหกปีที่แล้ว ครั้งที่ไปรั้วยังมีได้อภิเษกสมรสกับองค์รัชทายาท
องค์ปัจจุบัน ช่วงเวลานั้นแม้ผู้นำตระกูลหลานจะมีสุขภาพย่ำแย่ ทว่า
บ้านสกุลหลานก็ยังคราคร่ำไปด้วยผู้คน อย่างไรก็ตามในช่วงไม่กี่ปี

ที่ผ่านมา สถานที่แห่งนี้กลับถูกลืมจากคนภายนอก แม้จะมี
หลายคนต้องเดินผ่านบ้านสกุลหลาน ทว่าคนเหล่านั้นส่วนใหญ่จะ
ยอมเดินอ้อม เพราะเกรงว่าจะผิดใจกับบ้านสกุลไป

ยามนี้ ไป่หยานยืนอยู่หน้าประตูบ้านสกุลหลาน มองดูสภาพที่น่าหด
หู่ของตระกูลมารดาของตน นางพยายามซ่อนความรู้สึกที่ธาโถมมา
ไม่ขาดสาย ภายใต้อิเหน่ที่ยังคงสงบเรียบเฉย

“คุณหนูไป่ เชิญ... นายหญิงรอท่านมานานแล้ว” หญิงชราเชื้อเชิญ
อย่างให้เกียรติ การแสดงออกของนางเต็มไปด้วยความอบอุ่น

บทที่ 25 : อุทัยนผู้เฒ่าแห่งบ้านสกุลหลาน (3)

“นำทางเข้าไปเถอะ” ไป่หยานพยักหน้าให้หญิงชรา ภายใต้การนำของหญิงชรา ไป่หยานได้เดินผ่านประตูบ้านสกุลหลานเป็นครั้งแรกในรอบหกปี

หลานบ้านสกุลหลานแตกต่างจากหลานบ้านอันธพาลของสกุลไป่ ทว่ากลับให้ความรู้สึกสง่างาม เจียบสงบราวกับอยู่ท่ามกลางขุนเขาและสายธาร

ไป่หยานเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว นางก็เห็นผู้ที่กำลังรอนางอยู่ หญิงชราที่มีเรือนผม และขนคิ้วสีขาว รีบเดินตรงเข้ามาหานางโดยไม่มีเท้า และคนคอยช่วยพยุง

“หยานเอ้อ เจ้าคือหยานเอ้อใช่หรือไม่?” น้ำตาไหลพรากออกมาจาก ดวงตาของหญิงชรา นางมาหยุดยืนตรงหน้าไปหยานพร้อมกับยกมือ ที่หยาบกร้านประคองใบหน้าไปหยานไว้ “หลานรักของยาย เจ้าต้อง ทนทุกข์ทรมานมานานหลายปีเลยสินะ” มือของหญิงสูงอายุลั่นเทา

คำว่า “ทนทุกข์ทรมาน” ทำให้หัวใจของไปหยานอบอุ่น นางยกแขน ขึ้นกอดร่างลั่นเทาของหญิงชรา “ท่านยาย ข้ามาที่นี่ก็เพื่อพบท่าน“

“เจ้ากลับมาก็ดีแล้ว เจ้ากลับมาก็ดีแล้ว” น้ำเสียงของท่านผู้เฒ่าลั่น เกรือ ขณะที่กล่าวถ้อยคำเหล่านั้นซ้ำไปซ้ำมา “เมื่อเจ้ากลับมาแล้ว เจ้าก็ควรพักอยู่ที่บ้านสกุลหลานสักสองสามวัน แม่เฒ่าซุน เจ้าไป เตรียมห้องให้หยานเอ้อ หลานข้าหน่อย“

“เจ้าค่ะ” หญิงชราโน้มตัวลงรับคำสั่ง “หากแต่หลานฮูหยิน ข้าเชื่อว่า
คุณหนูไปคงต้องอยู่ที่นี้อีกนานเลย“

หลานฮูหยินนั่งอิงไป แต่แล้วเพียวเสียวจิตใจใบหน้าของหญิงชราก็
พลันเปลี่ยนเป็นแจ่มกร้าว “มันเกิดอะไรขึ้น ?“

อย่างไรเสียไปหยานก็เป็นบุตรสาวของบ้านสกุลไป การที่แม่เฒ่าซุน
กล่าวว่านางอาจต้องอยู่ที่บ้านสกุลหลานนี้อีกนาน แสดงว่าต้องเกิด
อะไรขึ้นที่บ้านสกุลไปเป็นแน่

“ฮูหยิน ตอนที่เข้าไปรับคุณหนูมานั้น นายท่านบ้านสกุลไปกล่าวว่า
คุณหนูใหญ่แต่งงานกับเขา และกลายเป็นภรรยาของเขาไปแล้ว
เช่นนั้นบ้านสกุลหลาน ก็นับเป็นคนนอกไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับ
คุณหนูไปอีก หากคุณหนูยังยืนกรานจะมาที่นี่ นายท่านสกุลไปกล่าว
ว่า คุณหนูไปจะถูกขับออกจากสกุล !”

คุณหนูใหญ่ที่แม่เฒ่าซุนเอ๋ยถึงแน่นอนว่าต้องเป็นหลานเยี่ย ก่อนที่นางจะแต่งงาน แม่เฒ่าเรียกนางเช่นนั้น และแม่หลังจากผ่านมาหลายปี แม่เฒ่าก็ไม่อาจเปลี่ยนคำเรียกขานนี้ได้ ทั้งที่นางก็เสียชีวิตไปนานแล้ว

“ไปเจียงเซียง !” หลานฮูหยินโกรธมาก นางกระแทกไม้เท้าลงกับพื้นดิน “ในตอนนั้น หากมิใช่เป็นเพราะการสนับสนุนจากบ้านสกุลหลานของเรา เขาย่อมไม่มีวันประสบความสำเร็จเช่นนี้ มาวันนี้กลับมองว่าบ้านสกุลหลานของเราเป็นคนนอก คนเนรคุณเช่นนี้ ไม่ควรแม้แต่จะปรายตามอง“

หลังจากกล่าวจบ หลานฮูหยินก็คว้ามือของไป๋หยานจิ้นมาเอ่ยกล่าวด้วยความรัก “หลานรัก...ตราบใดที่ยายยังมีชีวิตอยู่ บ้านสกุลหลาน

จะปกป้องเจ้าให้ปลอดภัยจากคนเหล่านั้น ยายรับรองว่าจะไม่ปล่อย
ให้เจ้าต้องอดอยากอย่างแน่นอน !“

“ท่านยาย ... ข้าจะอยู่ที่นี่เพียงสองสามวัน ทว่าข้าไม่อาจจะอยู่ที่นี่
ตลอดไป” ครั้นเห็นผู้อาวุโสต้องการจะพูดอะไรมากมายไปกว่านี้
ไปหยานก็รีบตัดบท “ไม่ต้องห่วง ข้ามีที่พักของตนเองในเมืองหลิว
ฮั่ว หากข้าต้องการความช่วยเหลือ ข้าจะมาหาท่านที่บ้านสกุลหลาน
“

หลานฮูหยินลูบหลังหลานสาวพร้อมกับถอนหายใจ “นิสัยของเจ้า
ช่างคือร้อนไม่ต่างกับท่านตาของเจ้าเลย ทั้งปากแข็งทั้งไม่ยอมแพ้สิ่ง
ใดง่าย ๆ ยายจะไม่บังคับเจ้า ขอเพียงเจ้ากลับมาเยี่ยมยายแก่คนนีบ้าง
เป็นครั้งคราวก็พอ“

ไปหยานที่เคยเป็นกังวลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของญาติฝ่ายมารดา
ทว่าหลังจากได้สัมผัสกับถ้อยคำที่ห้วงใยของยายในวันนี้ นางก็
เข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่า ที่ผ่านมานั้นนางเข้าใจทุกอย่างผิดไปหมด

“ข้าได้ยินมาว่าท่านตาล้มป่วย ตอนนี้ท่านดีขึ้นแล้วหรือยัง ?” ไปห
ยานขมวดคิ้วพร้อมกับเอ่ยถาม

“ก็ยังเหมือนเดิม” นัยน์ตาของหลานฮูหยินแลดูหม่นหมองลง เมื่อ
เอ่ยถึงสามี “หยานเอ๋อ ข้าจะพาเจ้าไปพบท่านตา หลายปีที่ผ่านมา
ท่านตาของเจ้าก็มักพูดถึงเจ้าเสมอ เขากลัวว่าเจ้าอาจกำลังทุกข์
ทรมานอยู่ข้างนอกนั้น“

แม้ว่าเจ้าบ้านตระกูลหลานจะมีนิสัยคือร้อนมาก แต่นั่นก็ไม่ได้
หมายความว่าเขาไม่สนใจเรื่องของหลานเยี่ย และลูก ๆ ของนาง แท้
ที่จริงในช่วงหกปีที่ผ่านมา นับแต่วันที่ไปหยานจากไปโดยไม่รู้ว่าลา

ก็ไม่มีวันไหนที่ท่านตาของนางจะไม่คิดถึงนาง อย่างเช่นในวันนี้
เมื่อมีข่าวว่าหลานสาวกลับมา เจ้าบ้านผู้ชราก็รีบส่งคนไปรับตัว
หลานสาวทันที

บทที่ 26 : ยามืดจิตวิญญาณชั้นสี่ (1)

“ท่านแม่”

สตรีที่ยืนอยู่ข้าง ๆ หลานฮูหยินผู้เฒ่ากล่าวขึ้น พร้อมกับรอยยิ้มอ่อนโยนและใจดี “หยานเอ๋อ เพิ่งกลับมา ข้าเกรงว่าพวกบ่าวรับใช้จะเตรียมห้องได้ไม่ดีพอ ข้าว่าข้าควรจะไปจัดห้องให้นางด้วยตนเองจะดีกว่า”

“อืม ร้วหลาน ต้องรบกวนเจ้าแล้วนะ” หญิงชราหันกลับมาอีกครั้ง “หยานเอ๋อ นี่คือป่าสะใภ้ของเจ้า เจ้าเองก็ไม่ได้มาเยี่ยมเยียนเรานานหลายปี ข้าคิดว่าเจ้าคงจะไม่คุ้นเคยกับนาง อย่างไรก็ตามเจ้าก็ยังมีญาติอีกสามคน ทันทีที่พวกเขามาถึง ข้าจะแนะนำพวกเขาให้เจ้าได้รู้จัก”

ครั้นได้ยินเช่นนั้น ไปหยาน ก็หันไปส่งยิ้มที่แสดงออกถึงความเป็นมิตรให้กับตงร้วหลาน

“หยานเอ้อ ท่านตาของเจ้าคงจะรอไม่ไหวแล้ว เช่นนั้นข้าจะพาเจ้าไปพบเขาก่อน” หญิงชราตบหลังมือของไปหยานเบา ๆ อีกครั้ง พร้อมด้วยรอยยิ้ม

ไปหยานไม่ได้กล่าวคำใดอีก นางพยุງร่างที่สันเทาของท่านยาย จากนั้นก็เดินไปยังห้องที่อยู่ทางปีกซ้าย ภายใต้การนำทางของสาวใช้ ...

บนเตียงสี่เสาภายในห้อง ยามนี้มีชายชราผู้ซึ่งกำลังป่วยนั่งพิงพนักหัวเตียง เขากวาดตามองไปที่ประตูแล้วก็หันมาจ้องชายหนุ่มรูปงามที่กำลังยืนตัวลีบอยู่ข้าง ๆ “อะไรกัน ? นี่เจ้าอยากจะไปดูนั่งเด็กหน้าเหม็น คนนั้นนักหรือ ? เช่นนั้นพวกเจ้าก็พากันยกโขยงไปให้หมดเลย ไม่ต้องมาสนใจโยคีตาแก่หน้างั้นยวอย่างข้าก็ได้ ฮี ! ”

ชายหนุ่มแลดูขัดใจ เพราะเสียงตะโกนลั่นของชายชรา “ก็ข้าเป็นลุง
ของนาง ทั้งนางก็เป็นหลานสาวของข้า หลังจากไม่ได้เจอหน้ากัน
เสียนาน ตอนนี้หลานสาวของข้ากลับมาแล้ว ย่อมเป็นธรรมดาที่ข้า
อยากจะพบนาง ว่าแต่ใครกันนะ พอแม่เฒ่าชวนกันไป ประตูปะตูไป ก็คอย
ชะเง้อมองประตูเสียนคอยาว ?”

“เฮอะ ! ผู้ใดว่าข้าอยากจะพบเด็กคนนั้นกันเล่า ? เจ้าอยากจะพบเด็ก
นั้นทั้ง ๆ ที่นางไม่เคยมาหาข้าตั้งหลายปีกระนั้นหรือ อีกทั้งนางยังตั้ง
ท้องทั้งที่ยังไม่แต่งงานอีก ! ขนาดบ้านสกุลไปเองก็ยังไม่ต้องการ
นาง บ้านสกุลหลานของเราก็ไม่อยากดูแลเด็กกำพร้ากับหญิงม่าย
หรอก แล้วเจ้าเห็นสิ่งที่นางทำหรือไม่ ? จู๋ ๆ นางก็หนีหายไปโดยไม่
พูดไม่จาสักคำ ไม่มีแม้แต่คำรำลาคด้วยซ้ำ !”

ยิ่งชายชราพูดมากเท่าไร เขาก็ยิ่งแลดูตื่นเต้นมากขึ้นเท่านั้น ยามนี้
ใบหน้าเหี่ยวแห้งของเขาเริ่มแดงขึ้นเรื่อย ๆ ขณะเดียวกันชายหนุ่มผู้
ซึ่งอยู่ข้าง ๆ ก็รีบใช้มือลูบอกของท่านผู้เฒ่าอย่างตื่นตระหนก

“หยุดเอ้อ บอกข้าสิ ข้าทำผิดอะไร ? เหตุใดทั้งแม่ทั้งลูกคุณนั้นถึงได้ทำกับข้าเช่นนี้ ? หรือพวกนางต้องการให้ข้าโมโหจนตาย ?”

“ท่านพ่อ ใจเย็น ๆ” หลานหยุดกังวลว่าบิดาของตนจะไม่สามารถรักษาลมหายใจไว้ได้อีกต่อไป เขาจึงพยายามที่จะปลอบประโลมชายชรา “ครานั้นพี่สาวเป็นคนอ่อนต่อโลก จึงทำให้นางถูกหลอก ส่วนหยานเอ้อ แม้ว่าข้าจะไม่ได้สนิทชิดเชื้อกับนางมากนัก หากแต่ข้าก็พอรู้มาว่า นางเป็นคนวางตัวดีมาตลอด ข้าเชื่อว่านางจะต้องถูกกับดักบางอย่าง !”

“เจ้าพยายามแก้ต่างให้นาง !” เจ้าบ้านอาวุโสสกุลหลานทำเสียงฮึดฮัด ทว่าสายตาของเขากียังกวาดมองไปที่ประตูอีกครั้งโดยไม่ตั้งใจ “แม่เฒ่าซุน ออกไปบ้านสกุลไปตั้งนานแล้ว เหตุใดตอนนี้เด็ก

เหม็นนั่นยังมาไม่ถึงอีก หยุเอ้อ ออกไปดูให้แน่ใจสิว่า คนบ้านสกุล
ไปไม่ได้กลิ่นแก๊สรั่วแกคนบ้านสกุลหลานของเรา ! “

หลานหยุหันหลังกลับ ในใจเริ่มนึกเป็นห่วงไปหยาน เพราะขนาด
เขาเองบางครั้งยังเหนื่อยใจกับบิดาของเขาเลย ไม่รู้ว่าหยานเอ้อจะ
ทนผู้เฒ่าเจ้าอารมณ์จอมดื้อนั่นได้หรือไม่นะ

ทันใดนั้นเองหูของหลานหยุพลันได้ยินเสียงการสนทนาอย่างมี
ความสุขระหว่างหลานฮุฮินผู้เฒ่ากับหญิงสาวดังลอยมาจากนอก
ประตู “ท่านพ่อ ท่านแม่กับหยานเอ้อมาถึงที่นี่แล้ว” นัยน์ตาของชาย
หนุ่มเต็มไปด้วยความสุขขณะกล่าวคำ

นิ้วมือของเจ้าบ้านผู้เฒ่าสั่นเทา ทว่าใบหน้าของเขายังคงสงบนิ่ง เขา
ปรายตามองประตูพร้อมกับแสดงทีท่าฮึดฮัด “ฮี ! เจ้าจะตื่นเต็น
กระไรนักหนา ? “

“แน่ะ ! ยังเล่นละครไม่หยุด” หลานหยูคิดเรื่องของบิดาในใจ
จากนั้นเขาก็เลิกสนใจชายชรา ผละออกจากเตียง เดินไปยังประตูเพื่อ
ต้อนรับหลานสาว และมารดาของตน

ทันทีที่เขามาถึงประตู ประตูพลันเปิดออก สาวใช้เดินนำเข้ามาก่อน
พร้อมกล่าวอย่างนอบน้อม “เรียนนายผู้เฒ่า ฮุหยินผู้เฒ่า และคุณหนู
ไปมาถึงแล้วเจ้าค่ะ”

บทที่ 27 : ยามืดจิตวิญญานชั้นสี่ (2)

นายท่านอาวุโสบ้านสกุลหลานยังคงนั่งไม่ไหวติง เขาทำราวกับ
ไม่ได้ยินคำรายงานของสาวใช้ ทว่าอย่างไรก็ตามปลายหางตาของ
เขากลับเหลือบแลมองประตูทางเข้าอย่างเห็นได้ชัด

ภายใต้แสงเจิดจ้าของดวงตะวัน ร่างอันงดงามของไ้ป่หยานพลัน
ปรากฏต่อสายตาของพวกเขา

หลายปีที่ผ่านมา แม้ว่าไ้ป่หยานจะไม่เคยย่างก้าวเข้ามาในบ้านสกุล
หลานเลย ทว่าหลานหยูก็เคยมีโอกาสดูได้เห็นหลานสาวของตนอยู่
หลายครั้ง

ครานั้น ไ้ป่หยานรูปร่างผอมบาง ตัวเล็ก ทั้งคู่เป็นเด็กจี๊ซลาด นาง
มักจะหลบอยู่ข้างหลังไ้ป่เซียวซึ่งตัวเตี้ยกว่านางเสมอ นางไม่กล้า
แสดงตัวเท่าใดนัก

ทว่าหญิงสาวที่กำลังยืนอยู่เบื้องหน้าเขายามนี้ แม้รูปร่างของนางจะ
ยังคงผอมบาง หากแต่เขาก็ไม่พบความขลาดกลัวในตัวของนางเลย
แม้แต่เน้อย

หลานหยูทอดถอนใจ คิดว่าหลานสาวของเขาจะเปลี่ยนไปมาก นับ
แต่ออกจากบ้านสกุลไป เขาไม่เคยคิดเลยว่าช่วงเวลาแค่ 6 ปีจะทำให้
คนเปลี่ยนแปลงไปได้มากมายถึงเพียงนี้

“อี !” ท่านผู้เฒ่าหลานกวาดสายตาไปทางไป๋หยาน พลังกล้าอย่าง
เย็นชาขึ้นว่า “ผู้ใดบอกให้เจ้าพาหญิงผู้นี้มาหาข้า ข้าไม่อยากเห็น
หน้านาง !”

หลานฮูหยินผู้เฒ่ามองสามีด้วยแววตาคุดันก่อนจะกล่าวว่า “หากเป็น
เช่นนั้น ข้าก็จะออกไปพร้อมกับหยานเอ๋อเสียตอนนี้เลย ! ข้าไม่

อยากให้หลานสาวของข้าต้องมาฟังเสียงโวยวายของเจ้าตันที่ที่นางมาถึง !

กล่าวจบ หลานฮูหยินผู้เฒ่าก็หันหลังกลับ มือของนางโอบไปหยานให้เดินไปกับนาง “หยานเอ้อ ไปกันเถอะ อย่าไปสนใจตาแก่คนนี้เลย !”

“เจ้า ... ” ท่านผู้เฒ่าอ้าปากค้าง พร้อมกับไอแ่ก ๆ หอบตัวโยน และเช่นเคย หลานหยูรีบวิ่งไปลูบหลังของชายชราอย่างว่องไว

ชายชราค่อยๆ เลาความโมโห ใบหน้าของเขาแดงก่ำขณะกล่าวว่า “เฮอะ เอาเถอะ ! ไหน ๆ นางก็กลับมาแล้ว หากข้าไ่ลงานไป ชาวบ้านจะว่าเอาได้ ว่าข้าใจดำ ! ข้าจะฝืนใจให้นางอยู่ที่นี่ต่อไปก็แล้วกัน”

เหตุใดหลานฮูหยินผู้เฒ่าจะไม่รู้จักนิสัยของสามีตนเอง นางเพียงแค่
แสดงละครว่าจะออกไปก็เท่านั้น หากไม่ทำเช่นนี้ ตาเฒ่าจอมร้นของ
นางก็ไม่ยอมเลิกใส่หน้ากากตีหน้ายักษ์เสียที

“หยานเอ้อ ท่านตาของเจ้าน่ะ ปากอย่างใจอย่าง เมื่อครู่ตอนที่รู้ว่าเจ้า
กลับมา เขาก็รีบเรียกยายเฒ่าชวนให้ไปรับเจ้าทันที ทว่าตอนนี้พอเจ้า
มาถึงที่นี่ เขากลับแสวงตีหน้าดุ อีกทั้งยังขับไล่ไสส่งเจ้า”

หญิงชราอธิบายให้ไปหยานรับรู้ พร้อมรอยยิ้มที่ระบายเต็มใบหน้า
นางไม่ยอมให้หลานสาวเข้าใจผิด และหนีออกจากบ้านสกุลหลาน
ไปเผชิญความยากลำบากอีก เพียงหลานสาวของนางกลับมา นางก็
สบายใจขึ้นมากแล้ว

“ท่านลุง ขำขอคู่อการป่วยของท่านตาน้อยจะได้หรือไม่?” ไปห
ยานหันไปหาหลานหญิง พร้อมเอ่ยถาม

หลานหยูนิ่งอึ้ง ทว่าเขาก็ไม่เสียเวลาคิดมากนัก เขาพยักหน้า พร้อม
กล่าวว่า “เจ้าเข้ามาดูได้ตามสบาย ท่านพ่อล้มป่วย เราเองก็พยายาม
รักษากระทั่งจนปัญญาแล้ว ... “

ครั้นหลานหยูกล่าวจบ ไปหยานเองก็ไม่รอช้า นางรีบเดินเข้าไปหา
ท่านผู้เฒ่าที่เตียง ภายหลังจากตรวจอาการคร่าว ๆ นางก็วิเคราะห์ได้
ว่า

“ร่างกายของท่านตาทรุดโทรมมาก อวัยวะภายในของท่านกำลังจะ
หมดสภาพลงอย่างช้า ๆ หากมิได้รับการรักษาอย่างทันที่ท่วงที ท่าน
อาจจะอยู่ได้ไม่เกินสองถึงสามปี“

หลานหยูใจเต็นแรง เขากล่าวพร้อมรอยยิ้มระคนแปลกใจ “เป็นเช่น
ที่เจ้าว่ามาจริง ๆ ข้าเคยพาซินแสมาตรวจอาการท่านพ่อ พวกเขาล้วน

กล่าวเป็นเสียงเดียวกันไม่ต่างกับเจ้า ทั้งยังบอกว่ามีเพียงยาเม็ดจิต
วิญญาณชั้นสี่เท่านั้นที่สามารถช่วยท่านพ่อได้ ทว่าเราจะหายาที่มี
มูลค่าสูงเช่นนั้นได้อย่างไร ? ต่อให้เป็นคลังหลวงก็ยังมีเพียงไม่กี่
เม็ด... “

เมื่อหลายปีก่อน บ้านสกุลหลานอาจสามารถซื้อยาเม็ดจิตวิญญาณ
อันล้ำค่า กระทั่งส่งให้เป็นของหมั้นหมายของหลานเยี่ย ทว่ายานั้นก็
เป็นเพียงยาเม็ดจิตวิญญาณชั้นสาม แม้ว่ายาเม็ดจิตวิญญาณ
ชั้น 3 และชั้น 4 จะต่างกันเพียง 1 ชั้น หากแต่ราคานั้นกลับต่างกัน
ราวฟ้ากับเหว

นอกจากนี้ หมอยาที่สามารถปรุงยาเม็ดจิตวิญญาณชั้น 4 ได้ ทั่วเมือง
หลิวฮ้วนนี้ก็มีเพียงไม่กี่คน

ไปหยานมองหลานหยู ก่อนจะหันไปมองท่านผู้เฒ่า และสหายผู้เฒ่า
นางขี้จุ่มตนเองอย่างเงิน ๆ ก่อนจะกล่าวว่า

“โชคไม่ดีเลย ถึงข้าจะมียาเม็คจิตวิญญาณชั้นสี่อยู่ก็จริง ทว่ามันเป็น
ยาที่อาจารย์ของข้าเป็นผู้ปรุงกลั่นขึ้นในระหว่างการฝึกฝน เช่นนั้น
ประสิทธิภาพของยาก็คงจะธรรมดา ๆ ไม่นับว่าดีเลิศนัก หากแต่ก็
น่าจะสามารช่วยรักษาอาการท่านตาได้”

บทที่ 28 : ยาเม็คจิตวิญญาณชั้นสี่ (3)

ยาเม็คนี้ คือการบ้านแรกที่น่างมบให้อาจารย์ทั้งสามของนางฝึกฝน
ตอนที่นางเริ่มต้นสอนพวกเขากลับยา

แม้จะเป็นเพียงการฝึกฝน หากแต่ก็นับได้ว่าประสบความสำเร็จ ผล
ที่ได้เป็นเม็คยาที่คุณภาพดี อีกทั้งล้ำค่า เพื่อไม่ให้เสียเปล่า นางจึง
เก็บเม็คยาเหล่านั้นไว้ และตั้งใจจะนำออกขาย หากกลับคืนสู่โลก
ภายนอก

หลานหยูอ้าปากค้าง เขาหายใจแรง รีบเข้ามาคว้าไหล่ของไป๋ห
ยาน “เจ้าพูดจริงกระนั้นหรือ ?”

หลานฮูหยินเองก็มีอาการตกตะลึงมากไม่ต่างจากบุตรชาย ทว่า
ถ้อยคำของนางแตกต่างไปจากเขา

“หยานเอ้อ เจ้าหมายความว่า เจ้าเป็นศิษย์ของหมอปรงยาระดับสี่ใช่หรือไม่ ?”

หมอปรงยาระดับสี่ ที่แม่กระทั้งคนในราชสำนักก็ยังต้องให้เกียรติ !

ไปหยาน ลูบคางของนางเบา ๆ พร้อมกับทำเสียงเล็กเสียงน้อยขณะ
ยืนยันคำตอบ “น่าจะเป็นเช่นนั้น”

อาจารย์ของข้าंनाที่จะเป็นหมอปรงยาระดับสูงกว่าระดับสี่ละ
นะ ? หากทว่า มีความแตกต่างเล็กน้อยระหว่างโลกที่ข้าเคยอยู่กับ
อาณาจักรแห่งนี้

ปฏิเสธไม่ได้ว่ายาเมื่อดิจิตวิญญูณจากโลกก่อนหน้าของนางนั้น
บริสุทธิ์กว่ามาก

เช่นนั้นนางจึงให้อาจารย์ทั้งสามของนางเริ่มฝึกกลั่นยาใหม่นับแต่ยา
เม็คจิตวิญญูณขั้นหนึ่ง กระทั่งมาถึงยาเม็คจิตวิญญูณขั้นสี่นี้ เพื่อ
แก้ไขข้อบกพร่อง รวมถึงแก้ไขความเข้าใจผิด ๆ ไปพร้อมกัน !

สำหรับท่านผู้เฒ่าสกุลหลาน เขาใช้คนธรรมดาเสียเมื่อไร เช่นนั้น
ปฏิกิริยาของเขาย่อมแตกต่างจากผู้อื่น

หลังจากนั่งฟังเพียงชั่วครู่ ใบหน้าที่เหี่ยวแห้งของท่านผู้เฒ่ากลับมา
เป็นปกติในทันที เขากล่าวด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวว่า “นับเป็นเรื่อง
น่ายินดีที่เจ้าได้เป็นศิษย์ของหมอปรุงยาระดับสี่ หากแต่เจ้าก็ไม่ควร
นำยาของอาจารย์เจ้าออกมาใช้โดยพลการ ทั้งที่พวกท่านยังไม่
อนุญาตเช่นนั้น เจ้าควรรีบนำมันกลับไปคืนท่านอาจารย์เสีย อย่าฉวย
โอกาส ทำเรื่องเช่นนี้ลับหลังอาจารย์ของเจ้า”

แม้ว่าน้ำเสียงของท่านผู้เฒ่าจะฟังดูค่อนข้างเข้มงวด ทว่าเจตนาของเขาก็เต็มไปด้วยความห่วงใยในตัวไป่หยาน

หลายปีที่ผ่านมา เนื่องเพราะอาการป่วยเรื้อรังที่เป็นมานานหลายปี ทำให้เขาต้องพบปะหมอยาหลายต่อหลายคนภายในอาณาจักร แม้หมอยาเหล่านั้นจะดูใจดี ทว่าเขาก็เคยเห็นศิษย์ของหมอยาคนหนึ่ง ขโมยเม็ดยาของอาจารย์ตนไปปรนเปรอสตรี ผลก็คือ ชายผู้นั้นถูกฆ่าตาย เหตุก็มาจากยาเม็ดยานั้น

ในฐานะที่เป็นตาของนาง ท่านผู้เฒ่าหลานย๋อมไม่ต้องการให้ไป่หยานต้องมาเสียสละตนเอง เพื่อคนแก่ใกล้ตายเช่นเขา เขาไม่ต้องการให้นางกระทำผิดต่ออาจารย์ เพียงเพราะต้องการช่วยเหลือเขา

ไปหยานเล็กควั่น พร้อมกับอธิบายว่า “อาจารย์ของข้าทั้งรัก ทั้ง
เอ็นดูข้ามาก พวกท่านย่อมไม่มีปัญหาแน่นอน นอกจากนี้ แม้แต่
สัตว์เลี้ยงของข้า ก็ยังกินยาเม็ดพวกนี้ไม่ต่างกับกินขนม”

เดิมที่ท่านผู้เฒ่าอยากจะกล่าวมากกว่านี้ หากแต่หลังจากได้ยินไปห
ยานกล่าวว่า แม้แต่สัตว์เลี้ยงของนางก็ยังกินยาเม็ดที่ล้ำค่าเหล่านี้ไม่
ต่างกับขนม ใบหน้าของเขาพลันแปรเปลี่ยนเป็นฉมิงทิ้งด้วยความ
เจ็บปวด

“ช่างสุรุ่ยสุร่ายเสียจริง !”

ยาเม็ดจิตวิญญาณคืออะไร ? เรียกได้ว่าเป็นความใฝ่ฝันของทุกคน
ในโลกนี้ ทว่าศิษย์ และอาจารย์พวกนี้กลับใช้มันแทนขนมให้สัตว์
เลี้ยงของพวกเขา โอ้ ! เจ็บปวด เจ็บปวดเหลือเกิน !

ไปหยานรีบขึ้นขุดกระบือเองเคลือบบรรจุยาเม็ด ไปให้หลานหยูหลง
ของนาง “ขุดนี้มียาเม็ดจิตวิญญูณชั้น 4 ท่านนำไปให้ท่านตากิน
เถอะ เพียงช่วงเวลาไม่กี่วันร่างกายของท่านตาก็คะหายดี”

หลานหยูมือไม้สั่น ในขุดนี้บรรจุยาเม็ดจิตวิญญูณชั้น 4 เขาอด
มิได้ที่จะตื่นเต้น

ท่านผู้เฒ่ามองมือไม้ที่สั่นเทาของบุตรชาย แล้วก็ต้องรู้สึกรวณ
กระวายเป็นมาอีก เพราะเกรงว่าบุตรชายที่กำลังมือไม้สั่นคนนี้ จะทำ
ขุดขาดกแตก

โชคดีที่หลานหยูจับขุดยาไว้แน่น เขาค่อย ๆ เปิดขุดออก จากนั้น
ก็เทยาออกมาอย่างระมัดระวัง เม็ดยาสีเขียวกิ่งออกมาบนมือของ
เขา แล้วเขาก็ยื่นมันส่งให้ชายชรา

“ท่านพ่อ รับประทานเถอะ” หลานหญฺร่งเร้า

เวลานั้น ท่านผู้เฒ่าเองก็ทำอะไรไม่ถูก เขายื่นมือที่สั่นระริกออกมา
รับยาจากมือของหลานหญฺร่งด้วยพละกำลังทั้งหมดที่มี

“เด็กเหม็น ข้างบอกเจ้าไว้ก่อน อย่าคิดว่าเจ้าจะสามารถซื้อข้าได้
ด้วยยาเม็ดนี้ ! หากเจ้าไม่อธิบายถึงเหตุที่เจ้าหนีออกจากบ้านสกุลไป
มาดี ๆ แล้วละก็ ข้าก็จะไม่ยอมญาติดีกับเจ้า !”

บทที่ 29 : เผลอหน้ากันอีกครั้ง...ก็ยังไม่ดีนัก (1)

หลังจากที่เขากล่าวจบ ท่านผู้เฒ่าหลานก็รีบป้อนยาเข้าปากของตนทันทีที่เมื่อยาล่วงผ่านเข้าไปในร่างกายของเขา ชายชรารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นที่ไหลผ่านอวัยวะภายในอย่างช้า ๆ ประหนึ่งกระแสน้ำอุ่นรินไหล

ช่วงเวลานั้นเอง ท่านผู้เฒ่าหลานพลันรู้สึกได้ถึงกระแสนอบอุ่นที่ไหลวนในร่างกายของตน กระแสนอบอุ่นนั้นได้ช่วยซ่อมแซมส่วนต่าง ๆ ภายในร่างกาย ทำให้เขาารู้สึกกระชุ่มกระชวยอย่างที่ไม่เคยสัมผัสมานาน นับแต่ต้องนอนติดเตียงมาหลายปี สิ่งนี้ทำให้เขามีความสุขจนแทบจะหัวเราะออกมา

หากท้ายที่สุด เพื่อที่จะไม่เป็นการเสียหน้า ท่านผู้เฒ่าจึงตัดสินใจที่จะกลบเกลื่อนความสุขชื่นไว้เพียงในใจ

“เออละ ตอนนี้ข้าก็กินยาแล้ว ถึงเวลาที่เจ้าต้องอธิบายแล้วว่า เหตุใดเจ้าถึงหนีจากไปโดยไม่รำลา ?” เขากล่าวด้วยเสียงเข้ม ๆ พร้อมกับวาดนิ้วลูบหมวดเคราบนโอบหน้า โดยเก็บซ่อนอาการไม่แสดงออกถึงความรู้สึกใด ๆ

ครั้นหวนคิดถึงเรื่องราวเมื่อครั้งอดีตที่ผ่านมาแล้วนั้น นัยน์ตาของไป๋หยานพลันหม่นหมองลงเล็กน้อย “การตั้งครรภ์ก่อนแต่งงานมิใช่ความตั้งใจของข้า ทว่าเป็นแผนการของไป๋ร่ว นางต้องการแย่งองค์ชายรอง จึงไม่ลังเลที่จะใช้วิธีสกปรก นางใช้วิธีวางยาข้าทำให้ข้าเสื่อมเสียชื่อเสียง เพื่อที่นางจะได้แต่งเข้าวังแทน“

ท่านผู้เฒ่าหลานกำหัดแน่น แม้แต่ฮูหยินผู้เฒ่า และหลานหยูก็ยังรับรู้ได้ถึงลมหายใจที่หนักอึ้งของท่านผู้เฒ่า การเปลี่ยนแปลงของเจ้า

บ้านผู้ชราอย่างฉับพลันทันใดนี้ ทำให้บรรยากาศโดยรอบอัดอัด
กระทั่งแทบหายใจไม่ออก

“เหตุใดเจ้าถึงไม่กลับมาเล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้ข้าฟังบ้างว่ามันเกิด
อะไรขึ้นกับเจ้า ?” เจ้าบ้านหลานผู้ชราภาพทั้งโกรธทั้งเศร้าใจ เขา
ตะโกนเสียงดังลั่นด้วยความผิดหวังที่มีอาจช่วยหลานสาวได้

“ข้าไม่มีแม้แต่โอกาสจะบอกลาเชียวเออด้วยซ้ำ แล้วข้าจะมาที่นี่ได้
อย่างไร ?” ไปหยานยังคงมีสีหน้าเรียบสงบ “วันนั้นไปเจิงเซียงไม่
อยู่บ้าน เช่นนั้นหนูหญิงจึงอาศัยช่วงเวลานั้นขายข้าให้กับผู้นำตระกูล
เฒ่าเจ้าบ้านเถียน นางขายข้าให้ไปเป็นนางบำเรอ ข้าจะหนีได้ก็
ต่อเมื่อคนจากระกูลเถียนมารับตัวข้าออกจากบ้านเท่านั้น“

จังหวะหายใจของเจ้าบ้านหลานผู้ชราถี่กระชั้นอย่างรวดเร็ว กำปั้น
ของเขากำแน่นขึ้น เห็นได้ชัดว่ามือของเขาสั่นระริก

ท่านผู้เฒ่าปิดเปลือกตาที่เหี่ยวแห้งของตนลงอย่างช้า ๆ ราวกับว่าการกระทำเช่นนี้จะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดในหัวใจของเขาลงได้

“หลานรัก ข้าเข้าใจเจ้าผิดไป” หลังจากนั้นไม่นาน ท่านผู้เฒ่าหลานก็ลืมตา พร้อมกับพึมพำถ้อยคำเหล่านี้ น้ำเสียงที่ผ่านริมฝีปากของเขาออกมาเปี่ยมล้นด้วยความจริงใจ อีกทั้งอ่อนโยนอย่างที่ทำให้ทั้งชีวิตนี้เขาไม่เคยเอ่ยกล่าวมาก่อน

ลูกหลานตระกูลหลานของเขาต้องทนทุกข์ทรมานมากเพียงใดกันนี้ ตลกสิ้นดีที่เขามักจะคิดเองเออเองเสมอว่า คนสกุลไปคงไม่ทำอะไรรุนแรงกับเลือดเนื้อเชื้อไขของตน ทว่าเขาคิดผิด เขาไม่เคยรู้เลยว่า หลานสาวของตนต้องถูกทารุณกรรมย่ำยีในบ้านสกุลไปนั้น !

“หยานเอ้อ ... ” นัยน์ตาของหลานหยูเต็มไปด้วยความเจ็บปวด เขา
ทั้งรัก ทั้งเอ็นดูไปหยานนับตั้งแต่นางยังเยาว์ ไม่คิดเลยว่านางจะต้อง
ประสบกับเรื่องราวที่น่ารันทดมากมายถึงเพียงนี้ “เหตุใดเจ้าถึงไม่
มาหาเรา หากเจ้ารีบมาหาเราทันทีที่เจ้ารอดพ้นจากเงื้อมมือของบ้าน
สกุลเนียน ข้าในฐานะลุงของเจ้าย่อมต้องขอความเป็นธรรมให้เจ้า
อย่างแน่นอน ! “

ไปหยานกล่าวต่อพร้อมรอยยิ้ม “ท่านอาจจะเชื่อข้า ทว่าชาวบ้านคน
อื่น ๆ ละจะเชื่อข้าหรือ เวลานั้นฐานะของข้าคือบุตรสาวของบ้าน
สกุลไป เช่นนั้นหากหยูทรงต้องการให้ข้าไม่มีแม่ที่ยืนในโลก ที่สุด
แล้วความคิดเห็นของผู้คนย่อมจะคล้อยตามฝ่ายนั้น ขณะที่ข้าเองไม่
มีโอกาสจะแก้ต่างให้กับตนเองด้วยซ้ำ“

โชคดีที่ตอนนี้นางแข็งแกร่งขึ้นมาก มากพอที่จะทวงคืนสิ่งที่คน
เหล่านั้นทำไว้กับนางได้เป็นพัน ๆ เท่า !

“หยานเอ๋อ หลานรักของข้า” ชายชราตบหลังมือของนางเบา ๆ
พร้อมกับพ่นลมหายใจออกด้วยความเจ็บปวด “เจ้าได้บอกเล่า
เรื่องราวเหล่านี้ให้เชียวเอ๋อน้องของเจ้าฟังบ้างหรือไม่ ?”

ไปหยานสายศิระ “หากเชียวเอ๋อรู้ว่าข้าเกือบจะถูกขาย เขาจะต้อง
รีบไปหาหยุดหวังเพื่อแก้แค้น ตอนนี้ข้ามีสิ่งที่ข้าจะต้องจัดการ และ
ก่อนที่ข้าจะจัดการเรื่องเหล่านั้นเสร็จ คนบ้านสกุลไปจะต้องมีชีวิต
จนกว่าจะถึงวันนั้น”

ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านหลานยังคงมีที่ท่าโกรธแค้นอย่างเห็นได้ชัด เขา
รู้สึกโมโหจนเจ็บหน้าอกไปหมด “ต่อไปเจ้าก็อาศัยอยู่ที่นี่เถอะ ไม่
ต้องกังวลอะไรอีก นับแต่นี้ไปไอ้พวกสารเลวบ้านสกุลไปนั้นคงไม่
กล้าโผล่หน้ามาที่นี่อีก แต่หากพวกมันกล้าโผล่หน้ามา ข้าก็จะไล่ตี

พวกมันจนพวกมันต้องกระเจิดกระเจิงหนีไป ! ข้าจะไม่ยอมตกอยู่
ในสภาพที่ไม่สามารถแม้แต่จะปกป้องหลานสาวของข้าได้อีก ! “

บทที่ 30 : เพลิดเพลินน้ำกันอีกครั้ง...ก็ยังไม่ดีนัก (1)

“เช่นนั้น” ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านหันไปหาหลานหญิงบุตรชายด้วยสีหน้า
จริงจัง

“เจ้ารีบไปสั่งการเถิดว่า หลานสาวบ้านสกุลหลานกลับมาแล้ว เราจะ
จัดงานเลี้ยงต้อนรับนางในคำคืบนี้ ข้าต้องการให้หลานสาวบ้านสกุล
หลานของข้านำความรุ่งโรจน์กลับคืนมายังตระกูลของเราอีกครั้ง !
ในเมื่อไปเจียงเซียงไม่เห็นความงามของไข่มุกเม็ดนี้ ก็ไม่เป็นไร
เพราะบ้านสกุลหลานของข้าจะไม่ทำผิดพลาดเช่นนั้นเป็นแน่ !”

“ขอรับ ท่านพ่อ ข้าจะรีบออกไปจัดการทันที” น้ำเสียงของหลานหญิง
ก็ฟังดูโกรธเกรี้ยว หากเขารู้ว่าไปเจียงเซียงเป็นคนเช่นนี้ เขาจะทำทุก
วิถีทางเพื่อขัดขวางน้องสาวของตน มิให้หลานเยี่ยงเต่งเข้าบ้านสกุล
ไป กระทั่งทำให้หลานสาวของเขาต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้

“หยานเอ้อ ป้าสะใภ้ของเจ้าน่าจะจัดแจงห้องให้เจ้าเสร็จแล้ว ยายจะพาเจ้าไปพักผ่อนก่อน หลายปีที่ผ่านมาเจ้าคงเจอเรื่องหนักหนามากแล้ว” หลานสุหยินผู้เฒ่าถอนหายใจอีกครั้ง นางจินตนาการไม่ออกเลยว่าไปหยานได้รับการปฏิบัติอย่างไรในบ้านสกุลไป เพียงนึกว่าหยูหรงกล้าที่จะขายไปหยาน แม่เฒ่าก็พอจะเดาได้ว่าชีวิตหลานสาวของนางในบ้านสกุลไปนั้นต้องมีอะไรยุ่งยากทีเดียว

ทว่าหลานสาวของนางผู้นี้ก็ดูรันทดเสียเหลือเกิน หากก่อนหน้านี้ไปหยานร้องไห้ร้องไห้มาหาพวกเขา ไหนเลยคนบ้านสกุลหลานจะปล่อยให้นางต้องเจออะไรเลวร้ายมากมายถึงเพียงนี้

“ท่านยาย...ข้ายังมีเรื่องต้องออกไปจัดการ ข้าต้องขอตัวก่อน”

ถึงตอนนี้ ไปหยานก็หวนนึกถึงไปเลี้ยวเงินผู้เป็นบุตรชาย นี่ก็จะ
บ่ายแล้ว นางทิ้งเด็กน้อยมาเกือบครึ่งวัน นางเป็นกังวลว่าลูกน้อย
ของนางจะปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ได้หรือไม่ ?

เช่นนั้น นางจึงอยากไปดูให้เห็นกับตา หาไม่แล้วนางคงไม่อาจ
วางใจได้

“เออล่ะ ในเมื่อเจ้ามีเรื่องที่ต้องจัดการ ข้าก็จะไม่ห้ามเจ้า อย่างไรก็ตาม
อย่าลืมกลับมากินอาหารเย็นที่นี่ล่ะ”

สุหยินผู้เฒ่ามองหลานสาวด้วยความรัก และความเอ็นดู นางไม่เอ่ย
ถามถึงลูกของไปหยานเลย เพราะเกรงว่าจะทำให้หลานสาวของนาง
ต้องเจ็บปวด

เพราะสิ่งที่ไปหยานต้องผจญมานั้นช่างลำบากยากเย็นเสียเหลือเกิน
อาจเป็นไปได้ว่าช่วงเวลาที่ยากลำบากนั้นเด็กน้อยอาจจะแท้งไปแล้ว

ไปหยานเห็นยายของนางไม่ไถ่ถามถึงไปเสียเงิน นางก็ไม่เอ่ยถึง
เขาเช่นกัน เพราะหากคนสกุลหลานต้องการพบบุตรชายของนาง
นางก็ต้องถามบุตรชายของนางก่อนว่าต้องการจะพบคนที่นี่
หรือไม่ ?

ครั้นกล่าวคำอำลาฮูหยินผู้เฒ่าแล้ว ไปหยานก็เดินออกจากบ้านสกุล
หลานตรงไปยังถนนที่คราคร่ำไปด้วยผู้คน

บนถนนที่จอแจแจจจแจ เต็มไปด้วยผู้คนมากมาย บุรุษผู้หนึ่งใน
อารมณ์สับสน นัยน์ตาหงส์คมกริบยามนี้ส่องประกายเย็นชา ทว่า

ใบหน้าของเขากลับน่าหลงใหล เรียกได้ว่า คำว่า “หล่อสะท้านเมือง” ก็ยังไม่อาจอธิบายความหล่อเหลาของเขาได้

ยามนี้สาว ๆ สองข้างทางต่างกำลังมองชายหนุ่มผู้นี้อย่างคลั่งไคล้
ทว่าไม่มีผู้ใดกล้าสบตาเขาเลยแม้สักคน

ใคร ๆ ต่างก็รู้ว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วอาณาจักรหลิวฮั่ว เขามีนามว่า ตี้คัง ... ตี้คังผู้ที่สาว ๆ ต่างหลงใหลคลั่งไคล้
ทว่าตี้คังกลับโหดร้าย หากมีสตรีใดใจกล้าพยายามที่จะเข้าใกล้เขา
สิ่งที่เขาปฏิบัติกับสตรีผู้นั้นเรียกได้ว่า... โหดเหี้ยม !

อย่างไรก็ตาม ด้วยใบหน้าที่งดงามสมบูรณ์แบบนั้น ก็ยังทำให้สาว ๆ
หลายคนพร้อมจะเป็นแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ แม้รู้ว่าจะต้องสังเวย
ด้วยชีวิตก็ยังยินยอม บางทีพวกนางอาจจะฝันหวานว่าเขาจะมีใจให้
นางบ้างกระมัง !

จู่ๆ ...

ตึกก็หยุดเดิน เนื่องจากกลิ่นหอมจางที่ลอยผ่านจมูกเขา ทำให้เขา
หวนนึกถึงคำคั้นนั้น สตรีที่ร่วมรักกับเขาภายใต้แสงจันทร์นวลใน
คืนอันเหน็บหนาว ...

“ช้าก่อน !”

ไปหยานซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าเขา ได้ยินเสียงที่โกรธเกรี้ยว หากแต่นาง
ก็ไม่คิดว่าจะมีผู้ใดมาตะโกนไถ่นาง เช่นนี้นางจึงยังคงเดินต่อไป
โดยไม่สนใจสิ่งใด

ทว่าในไม่ช้า นางก็หยุด ...

ชายหนุ่มผู้นั้นรูปงามราวเทพบุตร ก่อนจะพบชายผู้นี้ ไปหยานไม้
เคยคิดเลยว่าจะมีชายใดหล่อเหลาไร้ที่ติเช่นนี้ เรียกได้ว่าหล่อสะท้าน
แผ่นดิน

“พ่อรูปหล่อ ท่านเรียกข้ากระนั้นหรือ ?” ไปหยานลอบกางของตน
กิริยาของนางราวกับหนุ่มเสเพล สายตาที่นางใช้มองชายหนุ่มผู้นั้น
ตรงหน้าเรียกได้ว่าจาบจ้วง

บทที่ 31 : เผลอหน้ากันอีกครั้ง...ก็ยังไม่ดีนัก (3)

แววตาของตี่คังเต็มไปด้วยเพลิงแห่งความโกรธแค้น เขาวางมือของตนแนบกับต้นไม้ที่อยู่ด้านหลังไปหยาน พร้อมกับบังคับนางไห่จนมูมอยู่กับต้นไม้ต้นนั้น

“เราเคยรู้จักกันมาก่อนหรือไม่?”

เขากัดฟันเอ่ยถาม พยายามควบคุมอารมณ์อย่างถึงที่สุด

สัมผัสรับรู้ด้านกลืนของสุนัขจิ้งจอกนั้นไวมาก เช่นนั้นเขาจึงสามารถบอกได้ว่ากลืนของสตรีผู้นี้มีความคล้ายคลึงกับนางแพศยาที่ข่มขืนเขาเป็นอย่างมาก

ไปหยานกระพริบตาอย่างสับสน “ข้ามิใช่คนจีหลงจีลี้ม หากข้าเคยพบเห็นท่านมาก่อน คงเป็นไปได้ที่ข้าจะลี้มท่าน เช่นนั้นข้าว่าข้าคงไม่รู้จักท่านหรอก ... “

“กระนั้นรี... ?” ตีคังเม้มปากจนเป็นเส้นตรง ก่อนจะลดเสียงลงจนเป็นกระซิบ “ต้องให้ข้าเตือนเจ้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหกปีก่อนบนถนนสายเก่านั้นหรือไม่ ?”

หกปีก่อน... ถนนสายเก๋ารึ ?

ไปหยานนิ่งอึ้ง หากเป็นเรื่องเมื่อหกปีก่อน นางถูกไปรวู้ใช้อุบายวางยาปลุกกำหนัด ทว่านางก็พยายามหนี กระทั่งพบกับชายผู้หนึ่งบริเวณชายป่าถนนสายเก๋ ...

ครั้นหวนนึกถึงเรื่องนี้หัวใจของนางพลันเต้นระรัว ไปหยานงยหน้า
ขึ้นแล้วก็พบกับเววตากระหายเลือดซึ่งคล้ายคลึงกับเววตาคู่
นั้น เววตาที่ติดค้างอยู่ในความทรงจำของนางตลอดมา

“นี่ ... ” ไปหยานใจสั้น ทว่าภายนอกนางกลับแลดูนิ่งสงบเฉก
เช่นเดิม “ท่านคงจะจำคนผิดแล้ว หกปีก่อน ข้าไม่เคยเหยียดเข้าใกล้
ถนนสายเก่านั้นเลย”

ชายหนุ่มยื่นมือใหญ่ของเขาออกมาบีบคางของไปหยานแน่น มืออัน
ทรงพลังของเขาบังคับให้นางต้องเผชิญหน้ากับเขา “เจ้าจะใช้นาง
หรือไม่ ? แล้วเราจะรู้กันภายหลังเจ้าขึ้นเตียงกับข้า เพราะข้าจำ
นางแพศยาคนนั้นได้ดี !

จะรู้หลังจาก...ขึ้นเตียงกับ... ?

ขึ้นเตียงกับ... ? !!

ตามคำสุดท้ายนี้ ทำให้โลหิตในกายของไป่หยานพลุ่งพล่าน ความ
โกรธพุ่งจืดขึ้นไปทีละระยะ นางสูญเสียท่าทีสงบเยือกเย็นอย่างสิ้นเชิง
นางกระตืบลงบนเท้าของชายหนุ่มอย่างแรง พร้อมกับตะโกน
ออกมาด้วยความโกรธ “ไอ้คนลามก”

ชายหนุ่มร้องโอดครวญ มือที่กำร่างไป่หยานไว้พลันคลายออก ไป่ห
ยานอาศัยโอกาสนี้มุดรอดวงแขนของชายหนุ่ม ผ่านหนีจากไปอย่าง
รวดเร็ว โดยไม่แม้จะหันหลังกลับไปมอง

“ท่านอ๋อง”

ช่วงเวลานั้นเอง ทหารองครักษ์ผู้หนึ่งก็เพิ่งเหินลงมาจากฟ้า ใบหน้า
ของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ ในใจของเขารู้สึกชื่นชมไป่หยานเป็นอย่าง

มาก เขาไม่คิดว่าจะมีผู้ใดในโลกนี้ที่กล้าทำร้ายท่านเองของเขาได้
ทว่านางกลับกล้า !

“ท่านเอง จะให้เข้าไปนำตัวสตรีผู้นั้นกลับมาหรือไม่พะย่ะค่ะ ?” เขา
รีบเหวี่ยงมือขึ้น ๆ บนหน้าผาก พร้อมกับเอ่ยถามอย่างอ่อนล้า

“ไม่ต้อง” ตี๋กังก่อแวเสียงต่ำ ๆ ขณะเดียวกันสายตาของเขาก็ยังคงจับ
จ้องทางทิศที่ไปหยานหนีจากไป “ไปสืบภูมิหลังของนางแล้วรีบ
กลับมารายงานข้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าอยากรู้ว่าเมื่อหกปีที่แล้ว นาง
เคยพักอาศัยแถวถนนสายเก่านั้นหรือไม่?”

“พะย่ะค่ะ ท่านเอง”

ทหารองครักษ์โค้งตัวลงน้อมรับคำสั่ง จากนั้นก็สวดภาวนาให้ไปห
ยานอยู่ในใจ หากสตรีผู้นั้นเป็นผู้ที่ท่านต้องตามหาอยู่จริง ๆ นาง
จะต้องพบเจอสิ่งใดบ้างจากบุรุษที่มีนิสัยโหดร้ายเยี่ยงท่านต้องผู้นี้ ?

“เอ่อ เรียนท่านต้อง...” ทหารองครักษ์ก้มหัวลงด้วยความ
หวาดกลัว”องค์หญิงไม่ยอมออกจากตำแหน่งของท่าน ทั้งยังคงรออยู่
ที่นั่น เพื่อที่จะพบท่านให้ได้”

ตึกังขมวดคิ้ว กล่าวเสียงเรียบเย็นว่า “ข้าไม่ได้บอกให้เจ้าโยนนาง
ออกไปหรือหรือ ?”

“แต่ว่า ...”

อย่างไรเสียนางก็เป็นถึงองค์หญิงแห่งอาณาจักรนี้ ผู้ใดจะกล้าโยน
นางออกไปเล่า !

ตึกกวาดสายตาที่เย็นชาของเขาไปยังทหารองครักษ์ผู้ซึ่งกำลัง
คุกเข่า “ไปที่ห้องลงทัณฑ์ รับโทษของเจ้าซะ !”

น้ำเสียงของอองคังช่างโหดเหี้ยม ทหารองครักษ์ขาสั่นด้วยความ
หวาดผวา กระทั่งเกือบทรุดลงกับพื้น สีหน้าของทหารองครักษ์ซีด
เผือดเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก

โดยปกติแล้วห้องลงทัณฑ์หมายถึงสถานที่สำหรับใช้ลงโทษทาง
วินัยเล็ก ๆ น้อย

ทว่ามิใช่สำหรับตำหนกอองคัง เพราะผู้ใดก็ตามที่เข้าไปในห้องลง
ทัณฑ์ของตำหนักนี้ ก็อย่าได้หวังว่าจะมีชีวิตรอดกลับออกมา !

“พะยะค่ะ ข้าน้อยยินดีรับโทษ !” ทหารองครักษ์กล่าวตอบทั้งที่ปาก
ยังสั่น ๆ

ต่อหน้าท่านอ๋อง ไร้ประโยชน์ที่จะอ่อนวอนใด ๆ เพราะแทนที่จะ
ได้รับความเมตตา กลับจะถูกลงทัณฑ์หนักยิ่งขึ้น

บทที่ 32 : องค์กรหญิงที่เพื่อฝันอยากเป็นชายาอ่องคัง (1)

ตั้งคั้งปรายตามององครักษ์เวบหนึ่ง ก่อนจะบ่ายหน้าเดินไปยัง
ทิศทางที่นำไปสู่ตำหนักของตน

ณ ตำหนักอ่องคัง

บริเวณลานภายในตำหนัก ในวันที่อากาศอบอุ่นเช่นนี้

เด็กสาวผู้หนึ่งกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้หิน นีวของนางพันเส้นผมเล่นเบา
ๆ อย่างเปื้อ ๆ

“องค์หญิง...น้ำชาเพคะ” นางกำนัลในตำหนักผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่าง
ระมัดระวังพร้อมด้วยถาดชุดน้ำชา และของขบเคี้ยว นางวางถาดไว้
ตรงหน้าเด็กสาว ก่อนจะถอยไปยืนด้านข้างอย่างสุภาพ

สายตาของเด็กสาวกราดมองไปยังชุดน้ำชา นางเลิกคิ้วขึ้นสูง “นี่คือ
ชุดน้ำชาที่ตำหนักต้องคงใช้รับรององค์หญิงแห่งอาณาจักรนี้กระนั้น
หรือ ? ข้าเห็นชุดน้ำชาหยกในห้องตำรา เหตุใดเจ้าไม่นำมันออกมา
รับรองข้า ? หรือเจ้าคิดว่าข้าไม่คู่ควรกับชุดน้ำชาชุดนั้น ? “

ปัง !

เด็กสาวตอบโต้ะหินอย่างแรง ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความโกรธ
ขณะส่งเสียงตวาดลั่น

นางกำนัลหวาดกลัวจนลนลาน นางทรุดร่างลงคุกเข่าตัวสั่นเทา

“ทูลองค์หญิง ชุบน้ำชาหยกชุนั้นเป็นชุน้ำชาส่วนตัวของท่านเอง
ท่านเองเป็นคนเจ้าระเบียบ และจะไม่พอใจหากต้องใช้สิ่งของ
ร่วมกับผู้ใด“

“บังอาจ !” ทันใดนั้นเด็กสาวก็ลุกขึ้น นางตบหน้าสาวใช้

สาวใช้ชวนเซหมอบลงกับพื้นดิน มือของนางสั่นระริกยามยกขึ้นปิด
ปากและแก้มของตนเอง สีหน้าแววตาของนางช่างน่าเวทนายิ่ง

“ไม่ช้าไม่นานข้าก็จะมาเป็นชายาแห่งตำหนักนี้ ! ของ ๆ ท่านเอง
ย่อมเปรียบเสมือนของ ๆ ข้า ! เจ้ากล้าพูดได้อย่างไรว่าท่านเองจะ
ไม่พอใจ“

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา องค์หญิงเดินทางออกนอกอาณาจักร เพื่อ
ฝึกฝนศิลปะวิทยาต่าง ๆ จากท่านอาจารย์หลายต่อหลายท่าน นั่นเป็น

เหตุให้นางไม่รู้จัก ตี๋คัง กระทั่งเมื่อไม่กี่วันก่อน ที่นางกลับถึง
อาณาจักรหลิวฮั่ว และทันทีที่มาถึง นางก็ตกหลุมรักตี๋คังตั้งแต่นั้น
พบ

ถึงแม้ว่าชื่อเสียงอันโหดร้ายของตี๋คังจะเป็นเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว
ราชอาณาจักร ทว่าองค์หญิงหกกกลับไม่คิดเช่นนั้น นางคิดว่าเขา
อาจจะโหดร้ายกับหญิงใดก็ได้ หากแต่มีไช้กับนางซึ่งเป็นถึงองค์
หญิงแห่งอาณาจักรนี้ อย่างไรก็ตามเสียตี๋คังก็ต้องไ้หน้านางบ้าง

นางกำนัลกลัวจนไม่กล้ากล่าวคำใดอีก นางทำได้เพียงก้มศีรษะจน
ชิดพื้น และหากทำได้นางก็อยากจะแทรกแผ่นดินหนีไปจากตรงนี้
เสียด้วยซ้ำ

“ชายาข้ากระนั้นหรือ ?”

ขณะที่องค์หญิงหกกำลังสะใจที่คิดว่านางกำนัลกำลังตัวสั่นเทาด้วยความกลัวนาง น้ำเสียงที่เย็นชา และเฉยเมยก็ดังขึ้นด้านหลังนาง

“เหตุใดตัวข้าเองถึงไม่รู้เรื่องนี้เลยล่ะ ?”

เสียงของชายผู้นั้นช่างเยือกเย็นสะท้านหัวใจ กระทั่งทำให้องค์หญิงตัวแข็งทื่อขึ้นมาในบัดดล ใบหน้าของนางแดงระเรื่อด้วยความเขินอาย นางหันกลับไปเผชิญหน้ากับเจ้าของเสียงนั้น “ท่านต้อง ขำรอน ท่านตั้งนานกว่าท่านจะกลับมา ท่านรู้หรือไม่ ? ”

องค์หญิงทำเสียงเล็กเสียงน้อย ราวกับนางกำลังพรั่นพรั่นกับคู่รัก

“ทว่า... ” องค์หญิงหกหยุดคำพูด ก่อนจะหันไปมองนางกำนัลยังคงคุกเข่าอยู่ที่เดิมด้วยสายตาครุ่น “นางหญิงรับใช้นี้ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ! นางกล้านำชุดน้ำชาชั้นรองนี้มารับรองข้า ! “

ตื๋กั๋งค่อย ๆ หันไปมองชุดน้ำชาบนโต๊ะหิน

เขายกมือขึ้นจับถ้วยน้ำชา และกำจนแน่น นัยน์ตาของเขาหรีดง
เล็กน้อย ประกายแสงเย็นยะเยือกส่องผ่านนัยน์ตาของเขา

“เพลั้ง...”

ชั่วขณะนั้นเอง ถ้วยชาพลันแหลกเป็นชิ้น ๆ น้ำชาร้อน ๆ รดลงบน
มือของเขา หากแต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่วู้สึกอะไรเลย รวากับว่าความ
ร้อนนั้นไม่ว่ส่งผลกระทบใด ๆ ต่อเขา “ชาของข้า เจ้าไม่ว่มีค่าพอที่จะ
คั่มชาของข้า !”

ชาของข้า เจ้าไม่ว่มีค่าพอที่จะคั่มชาของข้า !

องค์หญิงหkBีกตากว้างอย่างตื่นตะลึง ใบหน้าของนางซีด ริมฝีปาก
ของนางสั่นระริกด้วยความโกรธ พลันแวตาของนางแปรเปลี่ยน
เป็นโกรธเกรี้ยว

เขากล้าดียังไงมาหักหน้านาง ?

ตึกังวางเศษถ้วยแตก ๆ ลงบนโต๊ะก่อนจะกดเบา ๆ พร้อมเสียง
ดั่ง “ปัง” ชั่วอึดใจถัดมาโต๊ะหินทั้งโต๊ะปล้นแตกหักลงกลายเป็นเศษ
หินกองบนพื้น

“ทำความสะอาดสถานที่แห่งนี้ ใช้น้ำเกลือชะล้างทุกที่ที่นางเดินผ่าน
อีกสิบรอบเพื่อฆ่าเชื้อ” ตึกังปัดมือ น้ำเสียงที่เย็นชา และบาดลึกของ
เขาเขย่าหัวใจขององค์หญิงกระทั่งสั่นสะท้าน

บทที่ 33 : องค์หญิงที่เพ้อฝันอยากเป็นชายอองคัง (2)

“ตึกัง !” องค์หญิงกรีดร้องด้วยความโกรธา

ในฐานะที่นางเป็นถึงองค์หญิง ไม่เคยมีผู้ใด ไม่ให้การเคารพ ไม่เกรงกลัวนาง ทว่าชายผู้นี้กล้าได้อย่างไรถึงได้ทำกับนางเช่นนี้ ?

กระทั่งพื้นที่นางเดินไปเดินมา เขาก็ยังขยะแขยง !

“โยนนางออกไป !”

ครั้นตึกังหันหลังจะก้าวเดินจากไป องค์หญิงก็รีบถลันเข้าไปคว้าแขนของเขาไว้ ...

ผลก็คือ ตี๋คังหมุนตัวหลบมือขององค์หญิงหกพัน ทว่าปลายนิ้วมือ
ของนางกลับปักไปถูกแขนเสื้อของเขาเพียงเล็กน้อย

ตี๋คังยื่นหน้าผากขมวดคิ้ว

บรรดาบ่าวรับใช้ในตำหนักที่อยู่บริเวณใกล้เคียงต่างทรุดร่างลงกับ
พื้น เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว

บางทีองค์หญิงหกพันนี้อาจจะยังไม่รู้ว่าการที่ตี๋คังขมวดคิ้วจะส่งผล
อย่างไร เพราะนางยังไม่คุ้นเคยกับท่านฮ่องเต้ผู้นี้ดีพอ ทว่ากับพวกเขา
ซึ่งติดตามรับใช้ตี๋คังมานานหลายปี รู้ได้ทันที นี่คือสัญลักษณ์บ่ง
บอกว่า ต้องมีใครบางคนประสบโชคร้าย !

“ตี๋คัง” องค์หญิงหกหมองตี๋คังที่หยูชะจกนึ่ง นางจ้องมองใบหน้า
หล่อเหลาของเขา แล้วต้องตกตะลึงไปกับประกายตาที่เจิดจ้าราว

แสงฉาน “ข้าชอบเจ้าจริง ๆ นะ และข้าแน่ใจว่าเจ้าเองก็รู้เรื่องนี้
เช่นกัน เวลานี้เจ้าเป็นอ๋องแต่เพียงในนาม หาใช่ราชินิกุลไม่ หากเจ้า
มาเป็นสามีของข้า เจ้าก็จะได้เป็นหนึ่งในราชสกุลของเราอย่าง
แท้จริง !”

ตี่คังไม่ใส่ใจถ้อยคำของนางแม้น้อย เขาฉีกทิ้งแขนเสื้อที่ถูคนาง
ตะต้องกระแทกขาออกจากกัน จากนั้นก็โยนมันลงบนพื้น ผิวเนื้อ
บริเวณแขนที่ขาวกระจ่างสะท้อนแสงแดดกลายเป็นประกาย

องค์หญิงหกนึ่งงั้น นางไม่เคยคาดคิดว่าจะมีผู้ใดที่มีแขนงดงามดูดี
เช่นนี้ ...

บัดนี้หากจะพานางออกจากตำหนักอ๋องด้วยแขนข้างนั้นแล้วละก็
แม้ว่านางจะต้องขายชีวิตทั้งชีวิตนางก็ยินดี !

“เมื่อครูเจ้าใช้นิ้วไหนสัมผัสข้า?”

ในขณะที่องค์หญิงยังคงติดอยู่กับภาพฝัน น้ำเสียงเย็นชาของบุรุษผู้นั้นก็ทำให้นางกลับคืนสู่โลกแห่งความเป็นจริง น้ำเสียงนั้นเย็นยะเยือกเสียจนทำให้หัวใจของนางจับตัวเป็นน้ำแข็ง ร่างของนางพลันสั่นสะท้านด้วยความหนาวเย็น

“ดีจัง ข้า ...”

องค์หญิงหกเห็นตึกังเดินตรงเข้ามาหานาง นางก็หน้าถอดสี ถอยหลังกรูดโดยไม่ตั้งใจ แรงกดดันมหาศาลจากเขา ทำให้นางอึดอัด กระทั่งอยากจะหันหลังวิ่งหนีไปจากตรงนี้ในทันที

บุรุษผู้นี้เป็นเช่นที่เขารำลึกกัน เขาช่างน่ากลัวจริง ๆ !

เป็นครั้งแรกในชีวิตขององค์หญิงหกที่รับรู้ถึงคำว่า “ความ
หวาดกลัว !”

หากนางมีโอกาสดีกครั้ง นางจะไม่ทำให้ชายผู้นี้โมโหเลย !

“นิ้วไหน ?” ตีลังก้าเข้าใกล้อีกสองก้าว ใบหน้าของเขาไร้ซึ่ง
อารมณ์ใด ๆ มีเพียงแววกระหายเลือดเปล่งออกมาจากนัยน์ตาหงส์คู่
งามเท่านั้น

ครั้นเห็นองค์หญิงหกไม่ยอมตอบคำถาม ตีลังก้าหัวเราะขึ้นอีกครั้ง
น้ำเสียงของเขาก้องกังวานน่าสยดสยอง

“เมื่อเจ้าไม่พูด ก็ตัดให้ขาดทั้งหมดแล้วกัน !”

องค์หญิงหกเข้าอ่อน กระทบเกือบจะล้มลงกับพื้นด้วยความ
หวาดกลัว “ตี่คัง อย่างน้อยข้าก็เป็นถึงองค์หญิงแห่งอาณาจักรนี้ หาก
เจ้าทำกับข้าเช่นนี้ เจ้าไม่กลัวว่าเสด็จพ่อของข้าจะทรงกริ้ว แล้วจะ
เป็นปัญหากับเจ้ากระนั้นหรือ ?”

แม้ในใจของนางจะหวาดกลัวสักเพียงไร ทว่าองค์หญิงหกก็จะไม่มี
วันเผยความอ่อนแอใด ๆ ต่อหน้าตี่คังเป็นแน่ นางกัดฟันแน่น ก่อน
จะกล่าวคำเหล่านั้นเล็ดลอดไรฟันออกมา

ตี่คังเพียงหัวเราะเยาะ “มีปัญหากับข้ากระนั้นรึ ? นั่นก็ขึ้นกับว่า เขา
กล้าพอหรือไม่ !”

“ท่านอ๋อง...” ทหารองครักษ์ที่ยืนอยู่ด้านข้างรู้นิสัยท่านอ๋องของเขา
เป็นอย่างดี ด้วยนิสัยของตี่คังแล้ว เขาจะต้องตัดมือทั้งสองข้างของ

องค์หญิง เพื่อสนองอารมณ์โกรธของตนเป็นแน่ “เมื่อครู...ข้าเห็น
องค์หญิงใช้พระดัชนีข้างขวาของนางปัดถูกชายเสื้อท่าน“

เจ้านายของเขาเป็นคนเจ้าระเบียบ ทั้งรักความสะอาด อ้องคังไม่เคย
ยอมให้ผู้ใดแตะต้องสัมผัสกาย ! องค์หญิงหกทั้งที่รู้นิสัยอ้องคัง ก็ยัง
ยั่วให้เกิดปัญหา ไม่ต่างจากฉีรุดหัวเสื้อเลย ! หาเรื่องตายชัด ๆ !

“ตัดนิ้วชี้ข้างขวาของนาง จากนั้นก็โยนนางออกไป !” ท่านอ้องกล่าว
ด้วยน้ำเสียงเย็นชาเปี่ยมด้วยความดุคั่น “หากเจ้ากล้าก้าวเข้ามาใน
ตำหนักของข้าอีก ข้าจะตัดขาเจ้าทันทีที่มันเหยียบลงบนอาณา
บริเวณของข้า“

ท่าทีขององครักษ์เต็มไปด้วยความหวาดกลัวและตื่นเต้น วันนี้เขาทำ
อะไรขัดใจท่านอ้องกระนั้นหรือ ? เหตุใดท่านอ้องจึงต้องสั่งให้เขา
กระทำเรื่องลำบากยากเย็นเช่นนี้ด้วย ?

บทที่ 34 : ไปเที่ยวเงิน เด็กน้อยตีสองหน้า (1)

องค์หญิงหกทรูร่างลงกับพื้น เนื้อตัวสั่นเทา แลดูน่าเวทนา

ใบหน้าสคลไสวกับดอกท้อเปียกชุ่มด้วยหยาดน้ำตา กระทั่ง

องครักษ์ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงยังอดมิได้ที่จะหวั่นไหว

ทว่าสำหรับตีคังแล้ว ใบหน้าของเขายังคงไร้ซึ่งอารมณ์เฉกเช่นเดิม
เขาก็มองหญิงสาวที่ถูกเขายึดอยู่เบื้องหน้า ท่าทางของเขาดูราวกับ
จักรพรรดิที่สามารถชี้เป็นชี้ตายให้ทุกคนได้

“ท่านอ๋อง...”

ครั้นเห็นใบหน้าเรียบเฉยไร้หัวใจของเจ้านายแล้ว หัวใจของทหาร
องครักษ์ก็ยิ่งหนักอึ้ง เขาลุกขึ้นจากพื้น ก่อนจะเดินด้วยขาที่สั่นเทา
ไปทางด้านข้างขององค์หญิงหก

“องค์หญิง โปรดอภัยให้ข้าหน่อยด้วย“

หลังจากกล่าวจบ ทหารองครักษ์ก็ดึงดาบออกมาทันที ความแวววาวของคมดาบ ทำให้หัวใจขององค์หญิงเต้นตุบตามด้วยความตื่นกลัว

“เจ้ากล้าแต่ต้ององค์หญิงกระนั้นรี ? เจ้าข้า !“

ต่อหน้าตีกัง องค์หญิงอาจจะกล่าวคำใดไม่ออกเพราะความหวาดกลัว ทว่าสำหรับสุนัขรับใช้แล้ว เสด็จพ่อของนางมีพระราชกระแสรับสั่งให้เขามารับใช้ตีกัง ก็แล้วเหตุใดเขาต้องทำทุกอย่างตามที่ตีกังสั่งด้วยล่ะ ?

“องค์หญิง ข้าน้อยก็ไม่ต้องการทำเช่นนี้ แต่หากไม่ทำตามคำสั่งของท่านอ๋อง ชีวิตที่เหลือของข้าน้อยนี้น่ากลัวยิ่งกว่าความตายเสียอีก“

“เจ้า ...“

องค์หญิงหกดะคอกกลับด้วยความโกรธ ทว่านางก็รับรู้ถึงแรงกดดันแสนเย็นชาที่กดทับลงบนร่างของนาง กระทั่งนางไม่สามารถขยับกายได้ ราวกับร่างกายของนางถูกผูกมัดทั้งตัวถูกกดทับ

“อ้อ !“

ช่วงเวลานั้นเองขณะคมมีดของทหารองครักษ์กำลังจะตัดลงที่พระครรภ์ข้างขวาขององค์หญิง นางพลันส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนและสิ้นสติไปในทันที

พร้อมกันนั้นนางก็ปลดปล่อยปัสสาวะออกมาจนเประอะเปื่อนซด ส่ง
กลิ่นเหม็นเปรี้ยวไปทั่ว

ทหารองครักษ์ได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ ตอนนี้อ้องคัมภีร์สิ้นพระสติไป
แล้ว เขาสงสัยเหลือเกินว่า เขาควรจะทำต่อหรือไม่ ?

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เขาก็หันไปขอความเห็นชอบจากท่านอ๋อง ทว่าเขา
กลับเห็นร่างในอาภรณ์คลุมสีม่วงที่มีเรือนผมสีเงินยวงนั้นเดินห่าง
ออกไปไกลแล้ว

สายลมพัดเย็น เส้นประสาทของเขาก็ยิ่งเย็นยะเยือก

“แล้วเราควรทำเช่นไร ?” ทหารองครักษ์อีกนายลุกขึ้นยืนพลางเอ่ย
ถามด้วยความสับสน

“โยนองค์หญิงหกออกไปจากที่นี่ก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นคงมี
ใครสักคนผ่านมา และพานางกลับวังหลวงเอง“

“เจ้าคิดว่าดีแล้วหรือ ? จะอย่างไรนางก็เป็นถึงองค์หญิง อย่างน้อยเรา
ก็ควรส่งนางกลับเอง ... “

ทหารองครักษ์ที่ดีั่งสั่งให้ตัดนิ้ว มองเพื่อนของเขาอย่างเหยียด
หยาม “เจ้าจิ้ง ! เจ้าคิดจะขัดใจท่านอ๋องกระนั้นหรือ ? แม้ฮ่องเต้จะ
เป็นผู้ส่งเรามาที่นี่ ทว่าตอนนี้เจ้านายของเราก็คือท่านอ๋อง ยิ่งไปกว่า
นั้น ภายหลังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ เจ้าคิดว่าพวกเรา仍将กลับ
วังหลวงได้อีกงั้นรึ ?”

บางทีนี่อาจเป็นเหตุที่ท่านต้องสั่งให้พวกเขาทำเรื่องเช่นนี้ก็เป็นได้

แท้ที่จริง หากทหารองครักษ์ตรึงตรองให้มากกว่านี้สักนิดก็อาจจะ
เข้าใจ เพราะในความเป็นจริงแล้ว ที่ตึกสั่งให้ทหารองครักษ์ลงมือ
แทนเขา มิใช่ว่าต้องการให้คนพวกนี้ร่วมลงเรือลำเดียวกับเขา

เพราะคนในราชสกุลนี้ไม่อยู่ในสายตาของเขาเลยแม้แต่ผู้น้อย ก็แล้ว
เหตุใดเขาจึงต้องสนใจว่าคนเหล่านั้นจะคิดกับเขาอย่างไรด้วยละ

เขาเพียงไม่ต้องการให้มือของตนเองสกปรก

ก็เท่านั้นแหละ !

บนถนนที่จอแจ

ณ มุมถนน ไปเลี้ยวเงินอุ้มเสื้อขาวน้อยไว้ในอ้อมแขน นัยน์ตากลม
โตของเขาแลดูเจ้าเล่ห์ เขาสอดสายสายตามองไปรอบ ๆ คอยเฝ้าดู
ผู้คนเดินผ่านไปผ่านมา ก่อนจะเอ่ยถามด้วยความรู้สึกไม่มั่นใจว่า

“เสื้อวมี เจ้าแน่ใจหรือว่า บุตรสาวของหญิงชั่วผู้นั้นจะมาที่นี่ ?”

แน่นอนว่า หญิงชั่วที่เด็กน้อยกล่าวถึง ย่อมต้องเป็นหญิงหร่งนายหญิง
สกุลไป และผู้ที่พวกเขารอคอยก็คือ ไปจื่อ บุตรสาวคนสุดท้ายของ
นาง

“ข้าเห็นคนพวกนั้นเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยมด้วยตาตัวเอง ข้าคิดว่าพวกเขาจะออกมาในไม่ช้า นายน้อย ท่านหาตัวนางเพื่อแก้แค้นรีไร ?”

“เจ้าไม่ต้องยุ่งเรื่องของข้า เรื่องเดียวที่เจ้าต้องทำ ก็คือทันทีที่เจ้าเห็นนาง เจ้าจงช่วนนางให้แรงที่สุด เอาให้เห็นรอยช่วนได้ยิ่งดี !”

ไปเสี้ยวเงินโบกกำปั้นน้อย ๆ ด้วยท่าทีดูคั่น ทว่ากลับแลดูน่ารักน่าเอ็นดูเสียมากกว่า ทำให้ผู้ผ่านไปผ่านมาที่ได้พบเห็นต่างก็อยากหยิกแก้มเขาด้วยความหมั่นเจี้ยว

เสี้ยวมีกลอกตา ก่อนจะพยายามกล่าวประท้วง “ข้าเป็นเสี้ยวขานะ ไม่ใช่แมว !”

บทที่ 35 : ไปเที่ยวเงิน เด็กน้อยตีสองหน้า (2)

ท่านเคยเห็นเสือขาวข่วนคนหรือ ?

เสือน่ะมีแต่ขย้ำเท่านั้นแหละ เข้าใจปะ ?

“นางมาแล้ว !”

นัยน์ตาของไปเที่ยวเงินพลันสว่างไสวขึ้นมาทันที เขาคลุ้มวน
ภาพวาดซึ่งอยู่ในมือออกดู จากนั้นก็มองเทียบกับหญิงสาวที่อยู่ใน
ชุดสีชมพูซึ่งกำลังเดินออกมาจากโรงเตี๊ยม พลังกล่าวพร้อมรอยยิ้ม
ว่า “โชคดีที่ท่านอาจารย์ตาทั้งสามรู้ว่า หม่ามี้จะต้องไม่ยอมให้ข้าเข้าไป
ยุ่งวุ่นวายในบ้านสกุลไปเป็นแน่ พวกท่านเลยมอบภาพวาดของ
คนพวกนั้นให้ข้าก่อนจากมา นั่นทำให้ข้าสามารถหาตัวคนพวกนั้น
พบได้อย่างรวดเร็ว !”

หลังจากกล่าวจบ ไปเสียเงินก็กอบกู้ได้จากพื้นขึ้นมาลูบหน้าลูบตา
ของตน ทำให้ใบหน้าที่ขาวผ่องน่าเอ็นดูพลันสกลปรกมอมแมม

“นั่นท่านคิดจะทำอะไร ?” เสี่ยวมีทำหน้าง

“ก็ทำให้พวกเขาจำหน้าข้าไม่ได้ไงล่ะ”

ไปเสียเงินปลอมตัวเสร็จ ก็รีบวิ่งไปทางไปจื่อที่เพิ่งเดินพ้นประตู
โรงเตี๊ยมออกมา

เวลานั้นที่ประตูโรงเตี๊ยม ไปจื่อกำลังก้าวลงบันไดที่ละชั้น ๆ นาง
เห็นร่างเล็ก ๆ ร่างหนึ่งพุ่งเข้ามาหานาง แล้วก็ชนนางอย่างแรง

ไปจ๊อตกตะลึง นางเปลวจะเหยียดมือออกผลักร่างของเด็กสกปรก
นั่น

ทว่า ...

ก่อนที่นิ้วมือของนางจะทันสัมผัสตัวเด็กน้อย นางก็เห็นเขาเหวี่ยงตัว
ไปทางด้านหลังอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เริ่มกลิ้งลงบันได

ไปจ๊อหนึ่งจัน

เหตุใดเด็กนั้นถึงกลิ้งตกบันไดก่อนที่จะนางจะทันแตะตัวเขาด้วยซ้ำ ?

“โธ๊ะ ! ฮือออออ ๆๆๆ”

หลังจากกลิ้งตกบันไดลงมาหลายชั้น ไปเลี้ยวเดินก็เริ่มร้องไห้จ้าขึ้นทันที เสียงร้องไห้คร่ำครวญ ฟังดูน่าเวทনারาวกับพ่อตายของเขาสามารถดึงดูดความสนใจของผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาได้เป็นอย่างดี

“เมี้ยว...”

ครั้นถึงตอนนี้ เลี้ยวไปที่ซุ้มช้อนตัวอยู่ ก็ร้อง “เมี้ยว” เพื่อแสดงให้เห็นว่ามันกำลังปกป้องนายของมัน มันกระโดดคางกรงเล็บตะปบใบหน้าของไปจื่ออย่างรวดเร็ว

ทว่าไปจื่อเองก็มีปฏิกิริยาตอบโต้ทันทีที่เห็นกรงเล็บของเสือขาวซึ่งตอนนี้มีรูปร่างคล้ายแมว กำลังไถลจะถึงใบหน้าของนาง นางก็รีบยกแขนขึ้นกั้นมันไว้

“อ้อ!”

ทรงเล็บเลี้ยวมีจุดผิคนี้อ่อน ๆ ของนาง กระทั่งเลือดไหลทะลัก
ออกมาจากบาดแผล ไปจื่อกริดร้องด้วยความเจ็บปวด น้ำตาของนาง
ไหลรินไม่หยุด

“เกิดอะไรขึ้น?”

ช่วงเวลานั้นเอง บุรุษผู้หนึ่งก็ก้าวออกมาจากโรงเตี๊ยม เขาขมวดคิ้ว
มองแขนของไปจื่อที่เปราะเปื้อนไปด้วยเลือด ก่อนจะหันกลับไป
มองไปเลี้ยวเงินที่กำลังร้องไห้พิรีพรีไร ใบหน้าของบุรุษผู้นี้แลดู
ถมึงทึงขึ้น

“องค์รัชทายาท” ไปจื่อเรียกเขา นางรำไห้อย่างน่าเวทนา

“หม่อมฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทว่าทันทีที่หม่อมฉันออกมาพ้น
ประตู เด็กผู้นี้ก็วิ่งมาชนหม่อมฉัน หม่อมฉันยังไม่ทันแตะต้องตัวเขา
ด้วยซ้ำ เขาก็ล้มหงายหลัง แล้วเจ้าเมวนั้นก็พุ่งเข้ามาข่วนหม่อมฉัน”

องค์รัชทายาท ?

นัยน์ตาของไป่เสี่ยวเจินที่กำลังจับจ้องอยู่ที่พื้น ขยับไปทางชายผู้มา
ใหม่ทันที

คนผู้นี้ก็คือคนสารเลวที่ร่วมมือกับไป่ร่ว และทอดทิ้งหม่ามี๊คนดีของ
เขาไปซะมั๊ย ?

ขณะเดียวกัน หนานกงอื่ก็กำลังจ้องมองไปเลี้ยวเงิน ด้วยนัยน์ตาดำ
กลับเฉียบคม

หากสิ่งที่ไปจื่อพูมาเป็นความจริง เด็กคนนี้ก็ล้าลึกพอตัว ...

“พวกเจ้าเป็นคนใจร้าย !”

ไปเลี้ยวเงินกระโดดลุกขึ้นจากพื้น เช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้าด้วย
นิ้วมือสกปรก ๆ ของเขาพร้อมกับแสดงสีหน้าท่าทางให้น่าสมเพช
เวทนา

“ข้าเพียงแค่นี้ หิว จึงอยากเข้าไปข้างในเพื่อหาอะไรกิน แต่เจ้าเห็นว่าข้า
สกปรกมอมแมม เจ้าก็เรียกข้าว่าขอทานน้อยแล้ว ทั้งยังหาว่าข้า
ขวางทางเจ้า ไ่ล่เข้าไปให้พ้น ๆ อีก ฮือออออออ ข้าแค่นี้หิว และข้าก็
มีเงิน ท่านพ่อของข้ามอบเงินให้ข้าตั้งเยอะก่อนท่านจะสิ้นใจ”

เขาไม่กล้าแข่งมารดาของตน เช่นนั้นเด็กน้อยจึงอ้างบิดาที่เขาไม่เคย
เห็นหน้ามาก่อนแทน

“เจ้า ... ” ร่างอันบอบบางของไปจื้อสั่นเพิ่มความโกรธ

“เจ้าโกหก ! เจ้าให้ร้ายข้า !”

แม้ว่าไปจื้อ และพี่สาวของนางจะชอบรังแกไปหยาน ยามเมื่ออยู่ใน
บ้าน ทว่าทุกครั้งที่อยู่นอกบ้านพวกนางมักจะสวมหน้ากากเสแสร้ง
เป็นสาวงามที่สนใจดีเสมอมา นี่ก็เป็นหนึ่งในหลาย ๆ เรื่องที่หู
ทรงสั่งสอนพวกนาง

บทที่ 36 : ไปเสียเงิน เด็กน้อยตีสองหน้า (3)

น่าเสียดาย ...

ที่ในช่วงเวลานั้นไม่มีใครได้สังเกตเห็นเหตุการณ์ด้านหน้าโรงเตี๊ยม
นั่นก็หมายความว่า ไม่มีพยานแม้แต่คนเดียวที่สามารถยืนยันความ
บริสุทธิ์ของไปจื่อได้

“องค์รัชทายาท อย่าทรงได้เชื่อคำพูดของเขา เขาใส่ร้ายหม่อมฉัน !”
ไปจื่อรีบหันไปอธิบายอย่างจริงจังกับหนานกงอี่

“ข้าไม่ได้ใส่ร้ายเจ้า !” ไปเสียเงินกล่าวพร้อมกับน้ำตาเอ่อคลอ แม้
ใบหน้าของเขาสงบลงจนหมดอารมณ์ ทว่ากลับทำให้ยิ่งดูน่า
สงสาร และน่าเวทนา “หากมิใช่เป็นเพราะเจ้าพลักข้า เสียขี้ของข้า
ก็คงจะไม่ชวนเจ้า”

“เมี้ยว...~”

เลี้ยวมีขีดหัว พร้อมกับโซว์กรงเล็บของมันด้วยความภาคภูมิใจ

ถึงตอนนี้ ผู้คนที่มารวมตัวกันด้านนอกโรงเตี๊ยมก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขatangซุบซิบตำหนิ พร้อมกับชี้มาทางไปจื่อ นั่นทำให้นางอับอายกระทั่งร้องไห้ออกมา

“ไปจื่อ เจ้าทำให้ข้าผิดหวังจริง ๆ !” น้ำเสียงของหนานกงอี่เย็นชา “เด็กน้อยผู้นี้ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางใดกับเจ้า แล้วเขาจะใส่ร้ายเจ้าด้วยเรื่องใด ? อีกอย่างเขายังเป็นเพียงเด็กตัวเล็ก ๆ อายุไม่เกินห้าหรือหกขวบ เขจะมีแผนการล้าลึกเช่นที่เจ้าว่าได้อย่างไร ?”

ไปจื่อหน้าซีด พลังกัศริณิ์ฟปากสั่นเทาของตนเองแน่น

“บุตรสาวของบ้านสกุลไป ไม่มีผู้ใดเทียบกับร่ำเอื้อได้เลย นับแต่
ไปหยานนางแพศยาที่หนีตามผู้ชาย ไม่รู้จักกรทรวงสงวนตัว แล้วนี่ก็
ยังเจ้าที่ไม่ยอมละเว้นแม้กระทั่งเด็ก !”

หนานกงอีตะคอกไปจื้อ หากแต่ไม่ได้ตระหนักเลยว่า ท้นที่ที่เขาเอ่ย
ถึงไปหยาน ใบหน้าของเด็กชายที่เคยแลดูน่าเวทนา กลับแปรเปลี่ยน
เป็นซึ่งโกรธขึ้นมาอย่างฉับพลัน

โชคดีที่ไปเสี้ยวเงินยังจำจุดประสงค์ในวันนี้ของตนเองได้ เขาก็ม
ศิระลงเก็บซ่อนอารมณ์โกรธในแววตา ก่อนจะยัดไหล่ร้องห่ม
ร้องให้ต่อไป

“องค์รัชทายาท ได้โปรดฟังหม่อมฉันอธิบายก่อน ... ” ไปจื้อรีบคว้า
แขนข้างหนึ่งของหนานกงอี ทว่าเขาก็ปัดมือนางออก

“พอได้แล้ว !” นานกงอีคำราม “ท่านเจ้าบ้านไป ต้องการให้ข้ารับ
เจ้าเป็นสนมอีกคน ข้าเองก็คิดว่าเจ้าคงจะฉลาดเฉลียว และมีเหตุผล
หากแต่ผู้ใดจะคิดว่าเจ้าจะลดตัวไปมีปัญหามั้กระทั่งกับเด็ก ! เสด็จ
พ่อของข้าไม่มีวันยอมให้คนไม่รู้ดีรู้ชั่วเช่นเจ้าเข้าวังหลวงไปสร้าง
ปัญหาเป็นแน่ ! “

หลังจากกล่าวจบ องค์รัชทายาทก็ไม่เสียเวลามองไปจ้ออีกต่อไป เขา
เดินลงบันไดไปทันที

ในขณะที่กำลังจะเดินผ่านหน้าไปเสี้ยวฉิน เขาพลันขมวดคิ้ว
หน้าอย่างขะเขย่ง

เด็กคนนี้ช่างสกปรก อีกทั้งน่ารังเกียจอย่างที่สุด ไม่น่าแปลกใจเลยที่
ไปจ้อจะทำเช่นนั้น ! เพียงทว่าราชินิกุลอย่างเขาต้องรักษาภาพพจน์

ที่ดีในที่ชุมนุมชน หากจะยอมรับไปจื่อเป็นพระสนมโดยไม่สนใจ
ชาวประชาเลย เสด็จพ่อของเขาคงต้องกริ้วเขาเป็นแน่

จู่ ๆ หนานกงอีพลันนึกถึงโอรสของตนกับไปรั่วขึ้นมา ใบหน้า
เคร่งเครียดของเขาก็ผ่อนคลายลง

ไม่มีเด็กคนไหนในโลกนี้ที่สามารถเทียบกับโอรสของเขาได้ !
ขอทานน้อยสกปรก และน่ารังเกียจคนนี้แตกต่างจากโอรสของเขา
ราวฟ้ากับเหว

ไปจื่อมองตามหลังหนานกงอี ในสมองของนางเหลือเพียงความว่าง
เปล่า มีคำสามคำปรากฏขึ้นในหัวของนาง นั่นก็คือ “จบสิ้นแล้ว !”

เพราะไ้เด็กเหลือขอคนเดียว !

อาจเป็นเพราะความโกรธที่พุ่งปรี๊ดขึ้นสมองของนาง ทำให้แววตา
ของไปจื่อเปลี่ยนเป็นน่าหวาดหวั่น “ข้าจะบีบคอเจ้าให้ตาย !”

ครั้นเห็นไปจื่อผู้ซึ่งสติแตก วิ่งพลุนพลันเข้ามาหา นัยน์ตาของไป
เสี่ยวเงินพลันเปล่งประกาย แววตาของเขาเต็มไปด้วยไหวพริบเจิด
จ้า เขาเบี่ยงตัวหลบ ทำให้มือของไปจื่อพลาดเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด

ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ต่างคิดไปว่าไปเสี่ยวเงินโชคดีมากกว่าจะคิดเห็น
เป็นอย่างอื่น

“เมี้ยว !”

เลี้ยวมีรู้สึกโกรธมาก มันรู้ดีว่านายน้อยมีความสามารถมากเพียงใด
คนอย่างไปจื่อไม่มีทางทำร้ายนายน้อยได้หรอก

หากแต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่า เลือดขาวที่แสนภาคภูมิใจอย่างมันจะ
ยอมให้ผู้ใดมาทำร้าย ไปเลี้ยวเงิน ต่อหน้าต่อตา !

บทที่ 37 : ไปเที่ยวเงิน เด็กน้อยตีสองหน้า (4)

“อ้า !”

ทันใดนั้นเอง ลำคอของไปจื่อพลันถูกกรงเล็บของเสี้ยวมีตะปบ
ไปจื่อส่งเสียงกรี๊ดออกมาอีกครั้ง ขณะเดียวกันน้ำตาก็ไหลรินลงสอง
ข้างแก้ม นางทั้งเจ็บทั้งโกรธ “ไอ้แมวบ้า ข้าจะฆ่าเจ้า !”

นัยน์ตาของเสี้ยวมีเหยียดหยัน ครั้นไปจื่อถลาเข้ามา มันเพียงเบี่ยงตัว
หลบเล็กน้อยเท่านั้น

นางมนุษย์ตัวเล็ก ๆ นี้คิดว่าจะสามารถทำอะไรทลายแห่งเผ่าพยัคฆ์
ขาวไฉ้ันรี ? หากข้าโตเต็มวัยแล้วละก็ เหนอ ๆ แค่อ้าปากขย้ำครั้ง
เดียวนางก็ตายสนิทแล้ว !

ไปเสียเงินเห็นเสียมีกำลังเล่นอย่างสนุกสนาน แวดตาเจ้าเล่ห์ของ
เขาพลันส่องประกาย ช่วงเวลานั้นเองเขาก็สังเกตเห็นว่ามีใครบางคน
กำลังจะผ่านหน้าเขาไป หากแต่ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะเป็นผู้ใดก็ตาม เด็ก
น้อยก็ไม่ลังเลที่จะรีบคว้ากอดต้นขาของผู้มาใหม่

“ฮือ ฮือ ช่วยเงินเอ๋อด้วย หญิงผู้นั้นจะบีบคอเงินเอ๋อให้ตาย ฮือ...”

เห็นได้ชัดว่าผู้ที่อยู่ข้างหน้าไปเสียเงินหยุดชะงัก น้ำเสียงของบุรุษ
ผู้นั้นเย็นชา อีกทั้งเฉยเมย นั้นยังทำให้ไปจื่อباكลังมากกว่าเดิม

“ไปจื่อ เจ้าไม่เพียงแต่รังแกคนที่อ่อนแอกว่าเท่านั้น ตอนนี้เจ้ายัง
รังแกเด็กอีก ! เจ้าคิดว่าที่นี่คือบ้านสกุลไปที่เจ้าสามารถรังแกทุกคน
ได้กระนั้นรึ ?”

ไปจื่อกริดเสียงด้วยความโกรธ “ไปเซียว เจ้าตาบอดหรือไร ? ! ตาข้างใดของเจ้าที่เห็นว่าข้างรังแกเด็กคนนี้ ? เด็กนี้กับแมวของมันต่างหากที่รังแกข้า !”

ไปเซียว ...

ชื่อนี้ทำให้ไปเสียวเงินซึ่งกำลังกอดต้นขาของชายหนุ่มไว้ตัวแข็งทื่อ เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นช้า ๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เขามองเห็นใบหน้าของหนุ่มน้อยที่เขาอดทน

ชายหนุ่มในชุดคลุมยาวสีขาวราวหิมะ แลดูหล่อเหลา ทว่าเฉยเมย นัยน์ตาของเขาเย็นชา ขณะมองไปจื่อ ลมหายใจของเขาเย็นยะเยือก จนทำให้ผู้คนรอบข้างต่างรู้สึกสั่นสะท้าน

“ท่านน้ำ...” ไปเสียวเงินเปลือยเรียกพลันน้ำตาก็หยาดหยดลงมา

ชายผู้^{นี้}คือท่านน้ำ ! น้ำชายของเขา !

“เอ๊ะ !” ไปเที่ยวชมวัดคือน้อย ๆ พร้อมกับหันไปมองเด็กชายตัวน้อย
ที่ยังคงกอดต้นขาของเขาแน่น นัยน์ตาของเขาเต็มไปด้วยความสงสัย

ไปเสียวเงินกลับมารู้สึกตัว เขาริบเช็ดน้ำตา “ท่านเหมือนน้ำชายของ
เงินเอ๋อมากเลย ทำเอาเงินเอ๋อเพลอตัวไปชั่วขณะ เช่นนั้นเงินเอ๋อเลย
... “

ครั้นเห็นเด็กชายตัวน้อยที่แสนน่าสงสารเบื่องหน้า หัวใจของไป
เสียวพลันรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาอย่างกระทันหัน หากลูกของพี่สาวเขา
ยังมีชีวิตอยู่ เด็กคนนั้นก็คงจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเด็กชายน้อย
ๆ คนนี้

หากแต่ไปจื่อ...ขนาดเด็กตัวน้อยเพียงแค่นี้ นางก็ยังไม่ยอมละเว้น !

“ข้าเห็นแต่เจ้ารังแกเด็กคนนี้” ไปเชียวกล่าวขณะเหยียดปากยิ้มอย่าง
เย้ยหยัน “หากมิใช่เป็นเพราะเจ้าแมวนี่ เจ้าก็คงทำร้ายเด็กคนนี้จน
ได้รับบาดเจ็บไปแล้ว เจ้าชอบรังแกคนในบ้านสกุลไปเสมอ นั่นก็
เรียกได้ว่าแ่่มากแล้ว แล้วนี่เจ้ายังไม่ยอมละเว้นแม้แต่เด็กตัวเล็ก ๆ
คนหนึ่ง”

ทันทีที่เขากล่าวจบประโยค ไปเชียวก็รีบดึงตัวเด็กชายตัวน้อยไปไว้
ข้างหลัง เขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่ากำลังปกป้องเด็ก

“วันนี้ ข้าไปเชียวอยู่ที่นี้แล้ว เจ้าไม่มีวันได้แตะต้องเด็กคนนี้ แม้แต่
ปลายเส้นผม !”

“ไปเสีย !” ไปจื้อจัดผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงของตน จากนั้นก็จ้องมอง
น้องชายของนางอย่างคุณ “เจ้าช่วยคนนอกโรงแก้า ข้าจะฟ้องท่าน
พ่อ คอยดูเถอะ ฮึ่ม !”

ไปจื้อรู้ว่า หากนางยังอยู่ที่นี้ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ เช่นนั้นนางจึงรีบ
ผละจากอย่างรวดเร็ว หลังจากฝากคำอำมาตไ้

คาดไม่ถึงเลยว่า แผนการใส่ร้ายป้ายสีของไปเสียเงิน จะสามารถ
ทำลายภาพลักษณ์ที่ดี ภาพลักษณ์ที่ไปจื้อเพียรสร้างสมมานานหลาย
ปีจนย่อยยับลงอย่างสิ้นเชิงในวันนี้

ส่วนไปหยานนั้นหลังจากหลบรอดจากเงื้อมมือของตี่กั้งมาได้ นางก็
ปรารถนาจะพบหน้าไปเสียเงินบุตรชายของตนขึ้นมาทันที เพราะ

ในใจของนางมีแสงสว่างอย่างแรงว่าชายผู้นั้นน่าที่จะเป็นบิดาของ
เงินเอื้อ !

เช่นนั้นนางต้องหาทางซ่อนตัวบุตรชาย ก่อนที่บุรุษผู้นั้นจะหาเด็ก
น้อยไปเสียเงินพบ !

อย่างไรก็ตาม เมื่อไปหยานมุงหน้าไปยังบ้านที่นางจัดหาไว้ได้เพียง
ครึ่งทาง นางก็สังเกตเห็นบุตรชายของตนตกอยู่ในสภาพสกปรก
มอมแมม

ทว่านั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่เท่า ยามนี้ไปเสียเงินกำลังกอดขาของไป
เซียวอยู่ ...

ไปหยานมองไปจื่อซึ่งผลุนผลันเดินจากไป แล้วก็หันกลับไปมอง
บุตรชายของตน พลันใบหน้าของนางก็ดำคล้ำ

บทที่ 38 : ไปเที่ยวตกตะลึงตาก้าง (1)

บนถนน... ไปเที่ยวเงินยังไม่ทันสังเกตเห็นการปรากฏตัวของ
มารดา มือเล็ก ๆ ของเขายังคงเกาะกุมต้นขาของไปเที่ยวไว้แน่น
ใบหน้าของเขาสว่างไสวราวกับแสงตะวัน

“ท่านนี้...เงินเอ๋ชอบท่านจริง ๆ นะท่านไปเที่ยวบ้านเงินเอ๋ดี
หรือไม่?”

ไปเที่ยว มองมือเล็ก ๆ ของไปเที่ยวเงินที่ยังคงกอดต้นขาของเขาไว้
ไม่ยอมปล่อย แวดตาของเขาพลันอบอุ่นขึ้น

เด็กน้อยคนนี้ช่างอ่อนโยน อีกทั้งน่ารัก ผิวของเขามีกลิ่นหอมฉ่ำนม
ราวกับซาลาเปานุ่ม ๆ กระจ่างนี้ก็อยากจะอุ้มขึ้นมากัด

“บ้านของเจ้าอยู่ที่ไหนล่ะ ? ให้ข้าส่งเจ้ากลับบ้านดีหรือไม่ ?” ไป่เซียว
ลูบศีรษะเล็ก ๆ ของไป่เสี่ยวจิน พยายามให้เด็กน้อยอย่างอบอุ่น

นับแต่เห็นเจ้าซาลาเปาน้อยครั้งแรก ไป่เซียวก็รู้สึกรัก และเอ็นดู
ซาลาเปาน้อยมากมายจนบอกไม่ถูกแล้ว

“ข้า ...” หัวใจของไป่เสี่ยวจินเต็มไปด้วยความสุข เขากำลังจะตอบ
ไป่เซียว ทว่าสายตาของเขาพลันเหลือบไปเห็นไป่หยานผู้ซึ่ง
เดินหน้าคำคร่ำครีดยตรงเข้ามาหา

เขานิ่งงันไปในบัดดล มือที่เกาะกุมขาไป่เซียวไว้พลันคลายออก
พร้อมกับขาที่ก้าวถอยหลังสองสามก้าวอย่างรวดเร็ว

เสร็จกัน !

เหตุใดหมามีมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ ?

“พี่ใหญ่ พี่มาทำอะไรที่นี่ ?” ไป่เซียวเอ่ยถามนางพร้อมรอยยิ้ม

ไป่หยานยังคงทำหน้าที่เข้ม นางปรายตามองเด็กน้อย ก่อนจะหันกลับมาองไป่เซียว “อุ้มเด็กน้อยคนนี้แล้วตามเข้ามา !”

“นี่ ...” ไป่เซียวนิ่งอึ้ง เขาเกาศีรษะอย่างสับสน “พี่ใหญ่ ข้าว่าการลักพาตัวเด็กไปขายไม่ใช่เรื่องดีนะ”

ไป่หยานไม่พูดไม่จา นางหันหลังกลับ จากนั้นก็ออกเดินนำหน้า

แม้ว่าไปเที่ยวจะล้งเลอยู่ชั่วครู่หนึ่ง ทว่าที่สุดแล้วเขาก็อุ้มไปเที่ยว
เงินขึ้นมา พร้อมกับหัวเราะ “หนูน้อย แม้ว่าข้าจะชอบเจ้ามาก
หากแต่พี่สาวของข้ามันสำคัญเหนืออื่นใด เช่นนั้นข้าคงต้องล้งเกิน
เจ้าแล้วละ”

ตอนแรกเขาคิดว่าไปเที่ยวเงินจะคืนรันท่อสู้ และร้องไห้ หากแต่คาด
ไม่ถึง เจ้าซาลาเปาน้อยน่ารักกลับเอนตัวซุกนึ่งสงบอย่างเชื่องฟังใน
อ้อมแขนของเขาโดยไม่ขยับตัว แม้แต่เจ้าแมวน้อยที่แลดูก้าวร้าวเมื่อ
ครู่ ก็ยังทำตัวราวกับว่ามันเพิ่งกระทำความผิดมาหมาด ๆ มันเดิน
ตามหลังมาต้อย ๆ

ภายในลานบ้านที่สะอาดเอี่ยม

ไปเที่ยวเดินตามไปหยานเข้ามา นัยน์ตาสดใสของเขาเต็มไปด้วย
ความฉงนสงสัย ทว่าขณะที่เขากำลังจะเอ่ยถามนั้น หญิงสาวที่เดิน
นำหน้าพลันหยุดเดิน นางนั่งลงบนม้าหินที่อยู่ข้าง ๆ

“เจ้ารู้ความผิดของเจ้าหรือไม่ ?”

ไปหยานนั่งไขว่ห้าง พลังใช้นิ้วมือเคาะโต๊ะ ชุติเดชเพลิงของนาง
ทำให้นางดูเปี่ยมพลังราวกับนายหญิงผู้ดูแลกฎของบ้านหลังนี้

“หือ ?”

ไปเที่ยวยังไม่เข้าใจ วันนี้เขาทำอะไรผิดกระนั้นหรือ ? ทำอะไรให้
พี่สาวเขาโกรธมากถึงเพียงนี้ ?

ขณะที่ไปเที่ยวกำลังพยายามคิดอย่างหนักว่าเขาทำอะไรผิด ไปเที่ยว
เงินที่ยังกอดคอเขาอยู่ก็ปล่อยมือ จากนั้นก็กระโดดลงจากอ้อมแขน
ของเขา

ไปเที่ยวเงินอ้อมเสียวมีซึ่งหลบอยู่ข้าง ๆ ขึ้นมา พลังเอ๋อถามด้วย
ท่าทางหงุดหงิดว่า “เสียวมี เจ้าทำอะไรผิดอีกล่ะ เจ้าทำให้หมามี
เสียใจอีกแล้วนะเห็นมั๊ย ? รีบสารภาพออกมาดี ๆ ที่หน้าจะได้เป็น
เบา ! “

เสียวมีได้แต่ทำหน้าเหลวหลา ในโลกนี้จะมีผู้ใดหน้าด้านหน้าทนยัง
ไปกว่านายน้อยของเขาอีกหรือไม่ ? แต่อย่างว่าละ ในหมู่สัตว์อสูร
ทั้งหลาย เผ่าจึงจอกนับเป็นเผ่าพันธุ์ที่เจ้าเล่ห์ และเจ้าแผนการที่สุด

“หมามี... ?”

ไปเซียวงงัน นัยน์ตาของเขาเต็มไปด้วยความตื่นตะลึง เขามองไป
เลี้ยวเงินด้วยความตกใจ จากนั้นก็หันไปมองไปหยาน

ซาลาเปาน้อยนี้เป็นหลานของเขากระนั้นหรือ ?

“เพียงจะเมื่อเช้านี้เองนะ... !” ไปหยานตอบโต้ะหिन “เจ้าลืมเรื่องที่สั่ง
แล้วกระนั้นหรือ ?”

“หม่ามี... เลี้ยวมีแหละที่ถูกลูก แล้วไปจื้อก็ถูกลีเลี้ยวมีข่วน มันไม่
เกี่ยวกับลูกเลยแม้แต่น้อยจริง ๆ นะ”

ไยถึงโยนทุกอย่างมาลงที่เลี้ยวมีละ ? อะไรไม่ดีก็มาลงที่เลี้ยวมีได้ไซ้
หรือไม่ ? อย่างขำนะเธอจะกล้ายุยงส่งเสริมคนอย่างนายน้อยได้ ?

บทที่ 39 : ไปเที่ยวตกตะลึงตาก้าง (2)

“เมียว !”

เสียวมีส่งเสียงประท้วง ในใจของมันคิดว่า เมื่อครูนี้อันไม่ควรไว้วางใจ
น้อยเลย

“บอกมา ว่าเกิดอะไรขึ้น ? ข้าอยากได้ยินแต่ความจริงเท่านั้น !”

ไปหยานขมวดคิ้ว แม้วานางจะไม่เอ่ยให้อภัยไปเสียวเงิน และเสียว
มี ทว่าน้ำเสียงของนางก็ดูอ่อนคลายลงเล็กน้อย

“ก็ผู้ใดใช้ให้คนเลวพวกนั้นรังแกหม่ามี้ของข้ามาตั้งหลายปีล่ะ ?”

ไปเสียวเงินถลาเข้าไปซุกอกของไปหยาน นัยน์ตาของเขาพราวเลื่อน

ด้วยหยาดน้ำตา “หม่ามี้ เงินเอ๋อไม่ได้ตั้งใจจะไม่เชื่อฟังท่าน แต่คนพวกนั้นทำเกินไป ลูกเลยอยากยั่วโทษะพวกเขาแทนท่านบ้าง”

ครั้งนี้ได้ยินถ้อยอธิบายนี้ ไปหยานก็ถอนหายใจ นางรู้สึกสบายใจและอุ่นใจ ชีวิตนี้นางมีบุตรชายที่ทั้งฉลาดเฉลียว ทั้งมีไหวพริบ เช่นนี้แล้วคนเป็นแม่อย่างนางจะยังต้องการสิ่งใดอีก

“แต่ว่า” ไปเสียเงินงหยหน้าจิ้นมองไปหยานอย่างรู้สึกผิด “ไปจื้อนั้นคิดจะบีบคอเงินเอ๋อให้ตาย”

“กระไรนะ ? !”

ไปหยานโกรธเกรี้ยวขึ้นมาทันที นางตบโต๊ะดัง ‘เปรี้ยง’

ไปเซียวผู้ยืนอยู่ข้าง ๆ พลันอ้าปากค้าง เมื่อเห็น โต๊ะหินเหล็กเป็น
ผุยผง เขาถึงกับกลืนน้ำลาย ขณะมองใบหน้าไปหยานซึ่งยามนี้เต็ม
ไปด้วยความโกรธ

พี่สาวแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ได้อย่างไร ?

เขาคิดในใจว่า ครั้งนี้ไปจื้อเจอศึกหนักเป็นแน่ !

“ไปจื้อเคยกลั่นแกล้งรังแกข้า ข้ายังพอจะค่อย ๆ คิดบัญชีกับนางได้
ทว่าตอนนี้ นางถึงกับกล้ำบิบบคอบุตรชายของข้า ?” ใบหน้าของไปห
ยานยังคงเกรี้ยวกราด “เซียวเอ้อ เจ้าไปที่บ้านสกุลหลาน แจ้งกับท่าน
ตาของเราว่า ให้ส่งเทียบเชิญคนบ้านสกุลไปมาร่วมงานเลี้ยงที่กำลัง
จะจัดขึ้นในอีกสองสามวันข้างหน้านี้ด้วย !”

บุตรชายของข้ามิใช่ผู้ที่ใครจะรังแกได้ง่าย ๆ !

ไปเซียวพยักหน้าด้วยความสับสน เขายังรู้สึกตกใจอย่างมากกับฝ่ามือเมื่อครูของไปหยาน

หลังจากกล่าวจบ ไปหยานก็ระงับความโกรธในใจลง นางปล่อยไปเสียวเงินออกจากอ้อมอก “ไปจื่อ ทำเจ้าเจ็บตรงไหนหรือไม่ ?”

“ไม่ต้องห่วง หม่ามี” เด็กชายตอบหน้าอกรวด “เงินเอ้อ มีความสามารถมากมาย ต่อให้สิบไปจื่อก็ไม่สามารถทำอะไรลูกได้”

ไปหยานรู้ว่าบุตรชายของนางพูดความจริง นางคาดเดาได้แล้วว่า ในเวลานั้น ไปเสียวเงินต้องเป็นผู้ช่วยขึ้นก่อน

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ไปจื่อจะมีสิทธิ์รังแกบุตรชายของนาง !

“หมามี ให้เงินเอ๋อไปบ้านท่านตาทวดได้หรือไม่ ?” ไปเสียเงินถาม
นัยน์ตาเป็นประกาย

ไปหยานมองดวงตาที่แวววาวระยิบระยับราวดวงคาราของไปเสีย
เงินแล้ว นางก็อยากจะตอบรับคำขอนั้นเหลือเกิน ทว่าใบหน้าคุณ
ราวปีศาจของบุรุษผู้นั้นพลันปรากฏขึ้นในใจ นางจึงจำต้องตัดใจ

“ยังไม่ถึงเวลา สักวันข้าต้องพาเจ้าไปพบท่านตาทวดของเจ้าแน่”

บุรุษผู้นั้นอาจจะเป็นบิดาแท้ ๆ ของเงินเอ๋อ เช่นนั้นนางจึงยังไม่
อนุญาตให้บุตรชายของนางปรากฏตัวต่อสาธารณะ

“โอ้ !” ไปเสี้ยวเงินก็ดริมฝีปากของตน ก่อนจะก้มหน้าลงด้วยความ
หงุดหงิด

ครั้นเห็นใบหน้าห่อหุ้มของบุตรชายแล้ว หัวใจของนางพลัน
เจ็บปวด กระทั่งเกือบจะโพล่งคำยินยอมออกมา ทว่าที่สุคนางก็ทำ
ใจแข็ง พลังกล่าวปลอบใจเขาว่า

“เงินเอ้อ แม่สัญญา แม่จะพาเจ้าไปพบท่านตาทวดท่านยายทวดของ
เจ้าในไม่ช้า ทว่าก่อนอื่นเจ้าไปล้างหน้าก่อนดีหรือไม่ ?”

“ก็ได้ !” ไปเสี้ยวเงินรับคำ เขาเผยรอยยิ้มเป็นมิตรที่สุดเท่าที่จะทำได้
ขณะหันไปหาเสี้ยวมี พร้อมกับจับหางมันไว้ พลังเอ่ยกล่าวว่า “ดูเจ้า
สิ เสี้ยวมี เจ้าก็สกปรกจะแย่แล้ว ข้าจะพาเจ้าไปอาบน้ำ ไม่งั้นหมามี
ต้องรังเกียจเจ้าแน่ ๆ”

“เมีย...”

ทันทีที่ได้ยินคำว่า “อาบน้ำ” ขนของเสียวมีก็ลุกตั้งชันไปทั้งตัว มัน
รีบสะบัดตัวให้เป็นอิสระจากมือของไป่เสียวเงิน จากนั้นก็กระโดด
หนีขึ้นไปบนต้นไม้ดัง ฟิ้ว

ข้าไม่อาบน้ำ ไม่อาบ !

“เสียวมี !” ไป่เสียวเงินยกมือเท้าสะเอว พร้อมกับตะโกนลั่น

เสียวมีได้แต่ร้องคราง ทว่าทำอะไรก็ไม่ยอมลงจากต้นไม้

ไปหามองเสียวมี ซึ่งซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ แวตาของนางเป็น
ประกายเล็กน้อย นางกล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า “เงินเอ้อ เจ้าไปล้างหน้า
ก่อน ข้ามีบางเรื่องที่ต้องสั่งเสียวมี...”

บทที่ 40 : งานเลี้ยงอาหารค่ำ (1)

บนต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านนอกลาน มีชายร่างผอมผู้หนึ่งซ่อนตัวอยู่
หลังกิ่งไม้ เขารู้สึกตกใจ เมื่อรับรู้ได้ถึงสายตาของไป๋หยาน หรือข้า
จะถูกนางค้นพบเข้าให้แล้ว เขารู้สึกอ่อนล้าจากก้นบึ้งของหัวใจ
ขึ้นมาทันที

นี่เขาโดนนางขยะเปียกนี้พบตัวจริง ๆ กระนั้นรี ?

“พี่ใหญ่...” ไป๋เซียวกำลังจะเอ่ยถามถึงเรื่องของไป๋เสี่ยวฉิน ทว่าเขา
ก็เห็นไป๋หยานยกนิ้วชี้ขึ้นมาวางที่ริมฝีปาก เพื่อปรางเขา นัยน์ตา
ของนางหรือลงเล็กน้อย

“เสียวมี ไปจัดการแมลงวันตัวนั้นหน่อยซิ”

“เมี้ยว...”

เสี้ยวมีร่องรับ พร้อมกับพุ่งตัวออกไปจากลานบ้าน

ไปเซียวนิ่งงันไปชั่วครู่ และทันทีที่กลับมารู้สึกตัว หัวใจของเขาก็
แทบจะทะลุออกมานอกอก

“อ้าก !”

บนต้นไม้ใหญ่ชายร่างผอม หล่นลงมากระแทกพื้นดังสนั่น

ลำคอของเขาถูกกั๊กกระทั้งเห็นรอยเขียว เลือดไหลพรั่งพรูออกจาก
บาดแผลนั้น โดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด เขาตายทั้งที่ยังลืมตาโพล่ง

“แหวะ ฤษ ฤษ ฤษ”

เสือขำน้อยเดินเข้าทางประตูหน้าบ้านอย่างภาคภูมิ เขาถูยเลือดที่
ควาเต็มปากลงกับพื้น จากนั้นก็ยกอุ้งเท้าขึ้นเช็ดมุมปาก” แล้วก็เริ่ม
บ่นว่า “เลือดของมนุษย์น่าขยะแขยงจะตาย ข้าชอบเนื้อตุ๋นของนาย
หญิงมากกว่า !”

ไปเซียวซึ่งกำลังตกตะลึงในความแข็งแกร่งของเสียวมี กระทั่งนั่งอิง
กล่าววาจาใดไม่ออก ยิ่งมาได้ยินเสียวมีซึ่งเป็นเสือขาวเจรจาภาษา
มนุษย์อีก เขาก็ยิ่งตะลึงงันจนแทบจะสิ้นสติ

“พี่ใหญ่...” ถึงตอนนี้ไปเซียวอยากจะร้องไห้ ทว่าก็ไร้ซึ่งน้ำตา “เหตุ
ใดแมวขน้อยจึงพูดได้ ?”

ไปหยานมองเสียวมี “ก็เพราะมันเป็นสัตว์อสูร”

ต่อหน้าไปเชียวผู้ซึ่งเป็นน้องชาย ไปหยานไม่บังคับให้เลี้ยวมีต้อง
ปิดบังตัวตนอีกต่อไป อย่างไรก็ตามเสียไปเชียวก็จะต้องรู้เรื่องนี้ไม่ช้าก็
เร็ว

“ทว่าในอาณาจักรนี้มีสัตว์อสูรไม่มากนักที่สามารถเจรจาภาษา
มนุษย์ได้ อีกทั้งสัตว์อสูรพวกนั้นก็ไม่ใช่ของเช่นนี้ด้วย”

แต่ที่จริง สัตว์อสูรในอาณาจักรนี้นับว่ามีเกียรติมาก เพราะพวกมัน
สามารถช่วยมนุษย์ต่อสู้ ทั้งยังช่วยงานอื่น ๆ ได้อีกมากมาย หากแต่
โชคไม่ดีที่พวกมันเลี้ยงไม่เชื่อง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัตว์อสูรที่สามารถเจรจาภาษาคนได้ยิ่งเลี้ยงไม่
เชื่องเลย

เช่นนี้จะไม่ให้ไปเชียวตกใจได้อย่างไร ?

“เจ้าไม่คิดบ้างหรือว่ามันเป็นเรื่องแปลกที่น่ายินดี ?” ไป๋หยานยก
ไห่หล่อพร้อมกับยิ้ม

เรื่องแปลกที่น่ายินดี ?

“หากหัวใจของข้าไม่แข็งแรงพอ ข้าคงตกใจตายไปแล้ว เอาละ ก่อน
อื่นบอกข้าก่อนว่าเงินเอื้อเป็นลูกของพี่จริง ๆ หรือไม่ ?”

ไป๋หยานมองจ้องตาน้องชายนาง ประกายแวววาวฉายเด่นในดวงตา
ของเขา นางพยักหน้า “อืม...เขาชื่อ...ไป๋เสี่ยวเงิน เขาเป็นบุตรชาย
ของข้า ! แต่ข้าไม่อยากให้ผู้ใดรู้เรื่องของเขา”

ถึงตอนนี้ ไป๋เสี่ยวก็เข้าใจแล้วว่า เหตุใดไป๋เสี่ยวเงินถึงเพิ่งถึงไป๋จื่อ

ก็ซาลาเปาน้อยนั่นเป็นลูกของพี่สาวเขานี่เองเล่า

“พี่ใหญ่ ข้าเข้าใจแล้ว ข้าจะปกป้องเขาเช่นเดียวกับที่พี่ปกป้อง”

บัดนี้ไปเลี้ยวเงินล้านหน้าเรียบร้อยแล้ว ใบหน้าผ่องใสราวหยกของ
เขา ครั้นเทียบกับใบหน้าที่ดูสกปรกเมื่อครู่แล้ว ยามนี้น่าพิศยิ่งขึ้นไป
อีก

ไปเซียมองท้องฟ้าที่เริ่มจะมีคลง ใบหน้าหล่อเหลาของเขา
เปลี่ยนเป็นเบือหน้าย “ข้าออกมานานมากแล้ว ควรจะกลับเสียที”

“เรื่องระหว่างเงินเอ่อกับนาง ป่านนี้ไปจื่อคงจะไปฟ้องไปแจ้งเซียง
งเรียบร้อยแล้วละ ตามความคิดข้า เจ้าไม่ควรกลับไปบ้านสกุลไป
อีก” ไป๋หยานขมวดคิ้ว พลังกล่าวด้วยน้ำเสียงห่วงใย

ไป๋เซียวสายศิระปะฏิเสธ “ข้าเป็นบุตรชายเพียงผู้เดียวของไป๋เจิง
เซียง อย่างมากเขาก็แค่ตะคอกคุด่าข้า ไม่ทำอะไรข้าหรอก พี่ใหญ่ ข้า
เคยบอกแล้วว่า ข้าจะทวงทุกสิ่งทุกอย่างของเราคืนจากหฺยูหรงและ
ลูก ๆ ของนาง !”

ไป๋หยานเปิดปาก อยากกล่าวคำโน้มน้าวให้น้องชายเปลี่ยนใจ แต่
ครั้นเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นของเขาแล้ว นางก็กล่าวคำ
ใดไม่ออก

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าสามารถมาหาข้าที่นี่ได้ ที่นี่ไม่มีผู้ใด
สามารถทำอันตรายเจ้าได้อย่างแน่นอน”

“ตกลง” ไปเที่ยวรับคำพร้อมรอยยิ้ม เขาโน้มตัวลง ขยี้ผมไปเลี้ยว
เงินอย่างเอ็นดู “เงินเอ้อ น้ำไปก่อนนะ แล้ววันหน้าน้ำจะมหาเจ้า
อีก”

บทที่ 41 : งานเลี้ยงอาหารค่ำ (2)

หลังจากกล่าวจบ ไป่เซียวก็มองสองแม่ลูกด้วยสายตาอึดอัด ก่อน
จะหันหลังเดินออกจากเรือนอย่างไม่เต็มใจ

“อ้า...”

หลังไป่เซียวจากไปแล้ว ไป่เสี่ยวเงินก็ตบหน้าผากตนเองดัง
ผลัวะ “ข้าลืมมอบของขวัญให้ท่านน้ำ ไว้ว้าค่อยให้เขาครั้งหน้าก็
แล้วกัน”

ตั้งแต่ไป่เสี่ยวเงินมาถึงอาณาจักรหลิวฮั่ว เจ้าอันธพาลตัวน้อยก็ได้
เตรียมของขวัญไว้ว้าให้ไป่เซียวแล้ว เขาตั้งใจจะมอบเป็นกำนัลสำหรับ
วันแรกพบ ทว่าเขากลับลืมเสียนี้

“เงินเอ้อ แม่จะอยู่ที่บ้านสกุลหลานอีกสองสามวัน เช่นนั้นหากป้า
ฮัวมา บอกนางให้ไปหาแม่ที่บ้านสกุลหลานด้วย”

ไป่หยานขมวดคิ้ว นางมาถึงเมืองหลิวฮั่วได้ครู่ใหญ่แล้ว ทว่าน่า
แปลกที่หอบุปผายังไม่ส่งคนมาพบนางเลย

เวลาเดียวกันนี้ ภายในห้องหนังสือของบ้านสกุลไป๋ หยูหรงกำลัง
มองไปเฉิงเซียง นางยกน้ำชาให้สามีผู้เฒ่าขริบ พร้อมกล่าวว่า “ท่าน
พี่ ท่านอย่าหักโหมนักเลย พักผ่อนบ้างเถิด”

“หรงเอ้อ เจ้าไปเตรียมของขวัญให้ข้าหน่อยสิ ข้าต้องไปเยี่ยมใคร
บางคน”

“ท่านพี่ ?” นัยน์ตาของหยูหรงเต็มไปด้วยความสับสนน้ำเสียงของ
นางเต็มไปด้วยความสงสัย

“ข้าได้ยินมาว่า เมื่อไม่นานมานี้เจ้าหอบุปผาคนใหม่ได้ซื้อคฤหาสน์
ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของสำนักเงาจันทร์”

หยูหรงตกตะลึง นางมองสามีอย่างประหลาดใจ

นางเคยได้ยินเกี่ยวกับพรรคเงาจันทร์ และหอบุปผามาก่อน

หากมองเพียงผิวเผินพรรคเงาจันทร์ และหอบุปผาอาจดูคล้ายไร้

อิทธิพล ทว่าแท้จริงแล้ว ทั้งสองล้วนมีฐานอำนาจเทียบเท่าราช

สำนัก

พรรคเงาจันทร์คือพรรคซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นองค์กรมืดที่รับงาน
ชั่วช้าทุกประเภท ทั้งไม่มีผู้ใดกล้าปฏิเสธว่าพรรคนี้คือพรรค
อันตรายที่มีชื่อเสียงเลื่องลือด้านการลอบสังหาร ขณะหอบูปผาคือ
สถานเริงรมย์ที่มากมายด้วยสตรีผู้มอบความบันเทิงให้บรรดา
แขกหรือ หากแต่สถานที่นี้คือแหล่งรวบรวมข้อมูลข่าวสารที่ยอด
เยี่ยมที่สุดจากทั่วหล้า

ส่วนเหตุที่ไปเจียงเซียงรู้ว่าคฤหาสน์หลังนี้ถูกเปลี่ยนมือ นั้นก็เป็น
เพราะตอนที่เขาซื้อบ้านสกุลไป ก็คิดว่าบ้านหลังนี้ตั้งอยู่ใกล้
กับพรรคเงาจันทร์ และเขาก็หวังที่จะใกล้ชิดสนิทสนมกับพรรคเงา
จันทร์นั่นเอง หากผู้ใดจะคิดว่านับแต่ซื้อมา คนของพรรคเงาจันทร์
กลับไม่เคยปรากฏตัวให้เห็นเลย แล้วมาวันนี้ยังเปลี่ยนมือ ไปเป็น
ของเจ้าหอบูปผาโดยไม่มีปี่มีขลุ่ยอีก

“ท่านพี่ ท่านว่าเราควรมอบสิ่งใดให้เป็นของกำนัลแก่เจ้าหอบูปผาดี
ล่ะ ? ” หยูหรงเข้าใจความสำคัญของเรื่องนี้ นางจึงเอ่ยถามอย่างเคร่ง
ขรึม

“เจ้าตัดสินใจเองเถอะ ข้าเชื่อในการตัดสินใจของเจ้า“

ไปเจียงเชียงยิ้มน้อย ๆ ทว่าทันทีที่เขากล่าวจบ ประตูห้องหนังสือ
พลันเปิดออก เด็กสาวผู้หนึ่งวิ่งเข้ามา นางถลาเข้าสู่อ้อมกอดของเขา
“จื่อเอ้อ เกิดอะไรขึ้น ?”

ไปเจียงเชียงเอ็นดูบุตรสาวผู้นี้มาก เขาไม่เพียงแต่ไม่ตำหนิที่จู่ ๆ นาง
ก็พรวดพราดเข้ามา ทั้งยังสอบถามนางอย่างอ่อนโยนอีกด้วย

“ท่านพ่อ” ไปจื่อเจยหน้าทีเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา “ไปเซียวไปติดพัน
แม่มาyslูกติด ! ทั้งวันนี้เด็กสารเลวลูกของนังผู้หญิงคนนั้นก็กลั่น
แกล้งข้าด้วย ทั้ง ๆ ที่ไปเซียวเองก็รู้ หากแต่เขาก็ยังเข้าข้างเด็ก
เหลือขอนั้น ! เห็นหน้าข้าหรือไม่ ? ที่บาดเจ็บนี้ ก็เป็นเพราะพวกเขา
นั้นแหละ !”

ครั้นไปเจียงเชียงเห็นรอยข่วนบนใบหน้าของบุตรสาวสุดที่รัก เขาก็
โมโหอย่างที่สุด เขากล่าวว่า เซียวเอ้อ ! กล้าทำเช่นนั้นได้อย่างไร
เขากลับมาถึงเมื่อใด ให้มาพบข้าทันที !”

นัยน์ตาของไปจื่อวาววับอย่างเหี้ยมโหด เพียงคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นใน
วันนี้ นางก็อยากจะฉีกเด็กสารเลวนั้นออกเป็นชิ้น ๆ แล้ว

“ส่วนเด็กสารเลวนั้น ! ท่านพ่อ ท่านต้องจับมันมาให้ข้า ข้าจะตอบ
แทนมันอย่างสาสมเลย !”

“ไม่ต้องกังวล พ่อจะจัดการเรื่องนี้ให้เจ้าเอง” ใบหน้าของไป่เฉิงเฉิง
เขียวคล้ำ เขากำหมัดแน่นด้วยความโกรธ

เขาเองก็ไม่ได้ชอบใจไป่เฉียวมานานแล้ว หากมิใช่เป็นเพราะเด็ก
เนรคุณนั้นเป็นบุตรชายเพียงผู้เดียวของเขาแล้วละก็ เขาก็คงจะไม่
ตามใจบุตรชายคนนี้มานานหลายปีหรอก

ทว่าตอนนี้เด็กนั้นกลับเข้าข้างคนนอก ช่วยกันรังแกน้องสาวของตน
หากเขาไม่ไ้หับทเรียนที่รุนแรงกับเด็กนั้นเสียบ้าง เขาก็ไม่ควรเป็น
คนสกุลไป่ !

“ท่านพี่ ใจเย็น ๆ ก่อน” หยูหรงลูปอกสามิ เพื่อให้เขาผ่อนคลาย

“เฉียวเอ้อ อย่างไรก็ตามเสียก็เป็นบุตรชายของท่าน ตอนนี้ไป่หยานกลับ
มาแล้ว ทั้งบ้านสกุลหลานก็กำลังจะจัดงานเลี้ยงในอีกไม่กี่วัน

ข้างหน้า นอกจากนี้ไป่เฉียวก็คงต้องไปร่วมงานด้วย หากมีคนเห็น
เขาได้รับบาดเจ็บ คนอื่นจะไม่เข้าใจท่านผิดกระนั้นหรือ ?”

บทที่ 42 : งานเลี้ยงอาหารค่ำ (3)

ไปเจียงเซียงคลายคิ้วที่ขมวด ทว่าความโกรธของเขายังยากที่จะจัดให้หายไปได้

“ฮึ ก็ได้ หากแต่ไปเซียวต้องไปนั่งสำนักพิศที่หอบรรพชน หลังจบงานเลี้ยงแล้ว ข้าค่อยจัดการกับเด็กเหลือขोनั่นอีกที”

สิ่งที่หยูหรงกล่าวมานั้นถูกต้อง หากไปเจียงเซียงกระทำรุนแรงกับเด็กหนุ่มในตอนนี้ ผู้อื่นจะต้องมองว่าเขาเป็นบิดาใจร้ายที่ทำร้ายบุตรของตนเอง

หากทว่าเมื่องานเลี้ยงเลิกไปแล้ว เขาก็ไม่จำเป็นต้องเกรงอกเกรงใจผู้ใดอีกต่อไป

ทางด้านไปเซียว ภายหลังออกมาจากบ้านของไปหยาน เขาก็ยังมิได้กลับบ้านของตนเองในทันที ไปเซียวไปเยี่ยมบ้านสกุลหลาน เพื่อแจ้งท่านยายให้ทราบถึงความต้องการของไปหยาน เมื่อเสร็จภารกิจ เขาก็กลับบ้านสกุลไป

แน่นอนว่า ทันทีที่เขาก้าวผ่านประตูบ้าน ไปเชียวก็ได้รับแจ้งจาก บ่าวรับใช้ว่า เขาต้องไปคุกเข่าสำนักผิดที่หอบรรพชน หากเป็น เมื่อก่อนแล้ว เขาจะต้องต่อต้านคำสั่งนี้ ทว่าด้วยอารมณ์ในตอนนั้น ของเขา เขาเพียงยิ้มเยาะ ไม่กล่าวคำใด จากนั้นเขาก็เดินไปที่หอ บรรพชน

ในความคิดของเขา การไปนั่งคุกเข่าในหอบรรพชนยังจะดีเสียกว่า การต้องเผชิญหน้ากับคนบ้านสกุลไป

เพียงผ่านมาได้ไม่กี่วัน ข่าวการจัดงานเลี้ยงต้อนรับไปหยานของ บ้านสกุลหลานก็แพร่สะพัดอย่างกว้างขวาง ตระกูลผู้มีอำนาจ ทั้งหลายต่างก็ได้รับเชิญเข้าร่วมงานเลี้ยงครั้งนี้

แน่นอนว่า ในฐานะอดีตคู่หมั้น นานกงเองก็ได้รับทราบข่าวนี้ เขาคิดว่าอย่างไรเสียบ้านสกุลหลานจะต้องส่งเทียบเชิญให้เขาเป็น แน่ ทว่ากระทั่งถึงคืนวันงาน เขาก็ยังไม่ได้รับเทียบเชิญ

“องค์รัชทายาท...”

น้ำเสียงอ่อนหวานบาดใจดังขึ้นจากด้านหลัง ครั้นหันมองอีกกลับมา
รู้สึกตัว และรู้ว่านางเป็นใคร เขาก็ดึงหญิงสาวเข้าสู่อ้อมกอดอย่าง
นุ่มนวล “ที่รักของข้า เจ้ารู้หรือไม่ว่าไปหยานกลับมาแล้ว ?”

หนานกงอี้สัมผัสได้ทันทีว่าร่างของภรรยาแข็งทื่อขึ้นทันใด หัวใจ
ของเขาพลันเคียดแค้นด้วยความเจ็บปวด “ข้ารู้ว่ายามที่เจ้าอาศัยอยู่
ในบ้านสกุลไป เจ้าเต็มไปด้วยความคับข้องใจมากมาย ทว่าไม่ต้อง
กลัวสิ่งใดแล้ว หากข้ายังอยู่ ก็จะไม่มีผู้ใดสามารถทำร้ายเจ้าได้อีก”

“ฝ่าบาท” ไป่ร่วก้มหน้าลง จากนั้นก็เริ่มรำไห้ “นิสย์ของไป่หยานทั้ง
คู่ร้าย ทั้งเหี้ยมโหด และยิ่งนางทั้งรักทั้งหลงในตัวฝ่าบาท ไม่มีทางที่
นางจะให้ภัยหม่อมฉัน ที่หม่อมฉันแย่งพระองค์มาจากนาง”

“ร่วเอ้อ เจ้ากล่าวอันใดไร้สาระ เจ้าจะแย่งข้ามาจากนางได้อย่างไร ?
เราต่างก็รักกัน ไป่หยานไม่มีสิทธิ์กล่าวเช่นนั้น” หนานกงอินว่หน้า
เห็นได้ชัดว่า เขาไม่ได้มีความรู้สึกที่ดีนักต่ออดีตคู่หมั้น “ยิ่งไปกว่า
นั้น ยามนี้สถานะของเจ้าก็คือพระชายาเอกขององค์รัชทายาท ทั้งยัง
เป็นพระมารดาของลูกข้า เว้นแต่สองเฮาท่านแม่ของข้าแล้ว ก็ไม่มี

สตรีใดเหนือไปกว่าเจ้า อีกทั้งหลินเอ้อลูกของเราก็ว่าสนาสูงส่ง เหตุใดเจ้าต้องกลัวเกรงนาง ? “

“หาใช่เช่นนั้นไม่ว่าง” ไป่ร่วเสริมยิ้มอย่างขมขื่น พร้อมกับสายศีรษะอย่างแรง

“หม่อมฉันรู้จักนิสัยของไป่หยานดีที่สุดในฐานะเมียเปรียบ นางมักจะชอบกล่าววาจาบิดเบือนความจริง อีกทั้งนางไม่เคยลังเลเลยที่จะกล่าวโทษคนในตระกูลหม่อมฉัน เช่น เมื่อนางเสียความบริสุทธิ์ นางก็พยายามใส่ร้ายหม่อมฉัน หว่าหม่อมฉันเป็นต้นเหตุของเรื่องนี้ ยังมีอีกเรื่อง ครั้งที่นางหนีออกจากบ้านเมื่อหกปีก่อน นางก็บอกว่า เป็นเพราะมารดาของหม่อมฉัน พยายามจะขายนาง ตั้งแต่เล็กจนโตนางมักจะโยนความผิดให้ผู้อื่นเสมอ”

ครั้นหนานกงอี้ได้ยินถ้อยคำไป่ปดหลอกลวงเหล่านี้ ใบหน้าของเขาก็ค่อย ๆ คล้ำลง นัยน์ตาของเขาพลันร้อนแรงด้วยความโกรธ

“ที่รักของหม่อมฉัน ... ” เมื่อก้าวถึงตรงนี้ ไป่ร่วก็กุมมือของชายหนุ่มอย่างรักใคร่ “หม่อมฉันไม่สนใจหรอกว่าโลกจะกล่าวถึงหม่อมฉัน เช่นไร หม่อมฉัน สนใจเพียงฝ่าบาทคิดกับหม่อมฉัน และโอรส

ของเราเช่นไรเท่านั้น ตราบใดที่ฝ่าบาทยังเชื่อมั่นในตัวหม่อมฉัน
นั้นก็เพียงพอแล้ว”

ด้วยแววตาที่เต็มเปี่ยมด้วยความรัก ทำให้ใบหน้าอันมีคมของ
หนานกงอี๋ค่อย ๆ คลี่คลายลง “รู้แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเจ้าได้อย่างไร ?
และจะไม่เชื่อบ้านสกุลไป๋ได้เช่นกัน ? ไป๋หยานเป็นคนเลวทราม
ต่ำช้า เจ้านั้นทั้งอ่อนโยนทั้งแสนใจดี แน่่อนว่าทุกคนในอาณาจักร
ย่อมต้องเชื่อเจ้า ผู้ใดจะเชื่อว่าบ้านสกุลไป๋จะขายลูกของตนเอง ไร
สาระ ... “

หนานกงอี๋ยิ้มเหี้ยมหยัน ก่อนจะเอ่ยวาจาต่อเสียดประชดประชัน
“บ้านสกุลไป๋ออกจะร่ำรวย จะขาดเงินทองกระทั่งต้องขายนางเชียว
หรือ ? ทั้งนางก็มีไซ้สาวพรหมจรรย์ ข้าคิดว่า ไม่น่าจะมีผู้ใดยอมเสีย
เงินแม้จะเพียงแค่สองสามเหรียญ เพื่อแลกกับตัวนาง”

“สวามี ...”

เสียงของไป๋รู้ว่ละลายหัวใจของหนานกงอี๋กระทั่งอ่อนระทวย เขา
มองหญิงสาวที่ซุกหน้าแนบอกตน เอ่ยกล่าวเบา ๆ อย่างอ่อนโยน
ว่า “รู้แล้ว อีกไม่นานข้าจะต้องไปเยือนบ้านสกุลหลาน”

บทที่ 43 : งานเลี้ยงอาหารค่ำ (4)

ไปร่วมเฝ้าหน้าจั่วมองหนานกงอี แวตาของนางแลดูตึงเครียดเล็กน้อย หลังจากได้ยินประโยคดังกล่าว“หม่อมฉันคิดว่า พระองค์คงมีพระประสงค์จะพบไปหยานไช่หรือไม่เพคะ ? อย่างไรเสียไปหยานก็เป็นสตรีที่งดงามที่สุดในอาณาจักรของเรา หากพระองค์มีพระประสงค์จะรับนางเป็นสนม หม่อมฉันก็ไม่คัดค้านเพคะ”

“เร็วเอ้อ เข้าใจดีเกินไป” หนานกงอีจูบหน้าผากนาง แม้ในใจของเขายังรู้สึกเจ็บปวดอยู่บ้างก็ตามที่ “อย่าห่วงเลย ข้าไม่มีวันขายตามองหญิงที่สูญเสียพรหมจารีไปแล้วเช่นนั้นหรอก และข้าไม่มีวันปล่อยให้นางมาทำให้เจ้าเสียใจอีก ข้าเพียงอยากเห็นสภาพอันน่าหดหู่ของนาง หลังจากไม่ได้พบกันนานหลายปีมากกว่า ! เวลาที่ผ่านไปนานนี้คงทำให้นางทรุดโทรมลงไปไม่น้อย

ในครานั้นแม้ไปหยานจะแลดูผอมบาง ทว่าก็มีได้ผอมแห่งชีวิตเดียวในทางกลับกัน นางกลับงามมาก ผิวของนางแวววาว ขาวกระจ่าง เปรียบเหมือนผิวที่มีสุขภาพดีมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเนื้ นางต้องดูแลลูกแต่เพียง
ลำพัง ต้องมีสภาพความเป็นอยู่ที่น่าสังเวช ความงามของนางย่อมจะ
มลายหายไปไม่เหมือนไข่มุกที่เปล่งประกายงดงามเฉกเช่นเคย
ครั้นได้ยินคำปลอบประโลม ไป่รู้ก็ตอบกลับพร้อมยิ้มรับ “เช่นนั้น
หม่อมฉันจะรอพระองค์กลับมา ... “

หนานกงอี่จุ่มพิตแก้มไป่รู้ว่ ก่อนจะลงจากเตียง ขณะที่ไป่รู้ว่เองก็
ซม้ายชายตาใให้อย่างมีเสน่ห์

หนานกงอี่ตะโกนสั่งออกไปว่ “พวกเจ้า ไปเตรียมรถม้าให้ข้า ข้าจะ
ไปเยี่ยมบ้านสกุลหลาน !”

การที่บ้านสกุลหลานไม่ส่งเทียบเชิญข้า คงเป็นเพราะไม่ยอกให้
ไป่หยานต้องรื้อฟื้นความเจ็บปวดกับรักครั้งเก่า หากเป็นเช่นนั้น ข้า
ยังต้องไปเยี่ยมบ้านสกุลหลาน !

ข้าจะทำให้ไป่หยานเข้าใจถึงผลของการทรยศข้า !

บ้านสกุลหลาน

ภายนอกประตูใหญ่ มีรถม้าหรูหราจำนวนมากมายจอดเนื่องแน่น
บนท้องถนน

นับแต่ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านหลานลัมปวย นี่ก็เป็นเวลานานมากแล้วที่
บ้านสกุลหลานขาดชีวิตชีวา ทว่าแขกพวกนี้มีได้มาที่นี่เพื่อร่วมงาน
เลี้ยง พวกเขาปรารถนาจะมาเห็นบ้านสกุลหลานเป็นตัวอย่างมากกว่า
คุณหนูสกุลไปซึ่งตั้งครรภก่อนแต่งงาน แม้แต่บ้านสกุลไปเองยัง
รังเกียจนางอย่างมาก ทว่าบ้านสกุลหลานกลับยกย่องนางราวกับนาง
เป็นสมบัติอันล้ำค่า ทั้งยังจัดงานเลี้ยงต้อนรับนางอีก นี่ไม่ถือเป็น
เรื่องน่าขันครั้งใหญ่ของอาณาจักรนี้หรือ ?

ขณะนั้นเอง บริเวณด้านหลังของห้องโถงใหญ่แห่งบ้านสกุลหลาน
คนกลุ่มหนึ่งกำลังยืนว้าวุ่นขณะมองไปที่ประตู แวดตาของพวกเขา
เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ไม่นานหลังจากนั้น ร่างในอาภรณ์สีแดงดงามก็ก้าวออกมา ปรากฏ
สู่สายตาของทุกคนท่ามกลางแสงจันทร์กระจ่าง ความงามของนาง
ยากที่จะหาใดเปรียบ เส้นผมราวแพรไหมปล่อยระเห่นหลัง ไม่ต่าง
กับกับสายน้ำตกที่ไหลรินเอื่อย ๆ ยามเย็น

“หยานเอ้อ เจ้าออกมาแล้ว มา มา มานั่งกับยาย” ฮุหยินผู้เฒ่าตบเบา ๆ บนแก้มนุ่ม ๆ เบื้องหน้านาง เอ่ยกล่าวพร้อมรอยยิ้ม

ไปหยานไม่มีที่ท่าเคอะเขินแต่อย่างใด นางเดินอย่างสง่างามเข้าไปหา ก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ ท่านยายของนาง

“เออละ ข้าจะแนะนำให้เจ้าได้รู้จัก” หญิงชราลูบหลังมือหลานสาว

“คนนี่ ก็คือลูกพี่ลูกน้องของเจ้า เขาอายุมากกว่าเจ้า ชื่อหลานเฉาหลิง เขามีอายุยี่สิบหกปีกว่า ๆ แล้ว ส่วนน้องชายของเขาที่อยู่ตรงนั้นอายุพอ ๆ กับเจ้า มีชื่อว่าหลานเฉาหยัน ช่วงเวลาที่ผ่านมามันทั้งคู่ไม่ได้อยู่ที่บ้านสกุลหลาน นั่นจึงเป็นเหตุว่าไยเจ้าถึงไม่พบพวกเขากระทั่งถึงวันนี้ ส่วนลูกพี่ลูกน้องคนสุดท้ายของเจ้านั้นชื่อ หลานเลี้ยวหยุน ก่อนหน้านี้นางได้รับบาดเจ็บ จึงถูกส่งไปพักรักษาตัวนอกเมือง ที่นางกลับมา ก็เพราะเป็นความต้องการของยาย”

หลานเฉาหลิงยิ้มพร้อมกับแย้งว่า “ท่านย่า ท่านไม่จำเป็นต้องบรรยายละเอียดถึงเพียงนั้นก็ได้ แมื่อน้องสาวจะไม่ค่อยได้ติดต่อกับครอบครัวของเรานัก ทว่าพวกเราก็ยังคงเป็นครอบครัวเดียวกัน ไหนเลยนางจะไม่รู้จักชื่อของพวกเรา?”

“อ้ออ้อ เจ้าพุดถูก ยาก็ลืมไป” ฮุหยินผู้เฒ่าหัวเราะอย่างมีความสุข นาง
ตบหลังมือไปหยานเบา ๆ อีกครั้ง “หยานเอ้อ ยายสับสนไปหน่อย
แท้จริง ยายไม่จำเป็นต้องแนะนำพวกเขาเลย เพราะเจ้าคงจะจำพวก
เขาได้อยู่แล้ว”

ไปหยานยิ้มโดยไม่กล่าวคำใด เพราะแม้ในใจของนางจะเข้าใจ
เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ของบ้านสกุลหลานอย่างถ่องแท้ ทว่านี่เป็น
ครั้งแรกที่นางได้พบปะทุกคนด้วยตนเอง

บทที่ 44 : งานเลี้ยงอาหารค่ำ (5)

“หยานเอ๋อ” หลานเฉาหยัน (ลูกพี่ลูกน้อง) ยิ้มต้อนรับอย่างอบอุ่น
“ยินดีต้อนรับกลับบ้าน จากนั้นไปเจ้าเป็นสมาชิกของบ้านสกุลหลาน
หากผู้ใดกล้ารังแกเจ้า ก็บอกพี่ชายคนนี้ได้ ข้าจะจัดการมันเอง

“เช่นนั้น ข้าก็ต้องขอขอบใจพี่หยันมาก” ไป่หยานยิ้มอย่างแจ่มใส
ขณะกล่าว ทำเอาเด็กหนุ่มหน้าแดงด้วยความอายอย่างไม่ทราบ
สาเหตุ

“นี่...” รู่ ๆ หลานเสี่ยวหยุนก็วิ่งมาด้านหน้าไป่หยาน ท่าทางของนาง
ดูขึงขังเล็กน้อย “เจ้าเป็นพี่สาวของไป่จื่อไช่หรือไม่ ? ข้าขอบอก
เจ้าก่อนนะว่า หากวันข้างหน้าข้าต้องต่อสู้กับนางอีก เจ้าห้ามเข้าข้าง
นางนะ”

หลานเสี่ยวหยุนอาจจะแลดูขึงขังไปบ้าง ทว่านางก็มีไช่คนนิสัย
เลวร้ายอะไร นางมิได้ดูถูกดูหมิ่นไป่หยานด้วยเหตุที่ไป่หยาน
ตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน หากแต่เป็นเพราะนางไม่ชอบไป่จื่อจึงชอบทำ
อวดรู้ก็เท่านั้น

“เหตุใดข้าต้องเข้าข้างนางด้วยละ ?” ไป๋หยานเบะปากพร้อมกับเอ่ยถามด้วยความสับสน

ครานี้กลายเป็นหลานเลี้ยวหยุนที่ต้องตกตะลึง “ก็เจ้าเป็นพี่สาวของนางมิใช่หรือ ?”

หากไป๋หยานและน้องชายของนางไม่บอกความจริง คงไม่มีผู้ใดในโลกนี้รู้ว่าชีวิตของคนทั้งคู่ในบ้านสกุลไป๋นั้นทุกข์ทรมานมากเพียงใด ? เช่นนั้นจึงไม่แปลกเลยที่หลานเลี้ยวหยุนจะกล่าวเช่นนั้น หลานฮูหยินตบหน้าตักของตนเองเหมือนนี่กะไรบางอย่างขึ้นได้ แล้วนางก็กล่าวเสียงดังว่า “ข้าลืมเล่าให้ทุกคนฟัง”

หลังจากนั้น หลิงชราาก็เริ่มบรรยายรายละเอียดว่า ไป๋หยานอยู่ในบ้านสกุลไป๋อย่างทุกข์ระทมเพียงไร และหยูหรงก็เล่าขานเด็กสาวที่น่าเวทนาคนนี้เช่นไร ?

ครั้นได้ยินเรื่องราวที่เจ็บปวดเหล่านี้ เด็กทั้งสามของบ้านสกุลหลานต่างตกตะลึง พวกเขาไม่อยากจะเชื่อ ทั้งไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่าจะมีใครที่ชั่วร้ายและอำมหิตถึงเพียงนี้

หลานเลี้ยวหยุนกับคนอื่น ๆ ถึงกับนั่งอึ้ง พวกเขาไม่เคยคิดว่าจะมี
ผู้หญิงชั่วช้าเช่นนี้ในโลก

“หลานสาวที่น่าสงสาร” ตงร่วหลาน (ป้าสะใภ้) พยายามเช็ดน้ำตา
ตนเอง “เหตุใดหลานไม่เคยเล่าให้พวกเราฟังบ้างเลย ว่าเจ้าถูกคน
บ้านสกุลไปกลั่นแกล้งรังแกอย่างไร ? เซียวเอ้อเอง ก็เหลือเกินจริง ๆ
ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยเอ่ยอะไรเกี่ยวกับความทุกข์ทน
ของพวกเจ้าสองคนพี่น้องเลย”

ตงร่วหลานกล่าวตำหนิ ทว่าแววตาของนางกลับแลดูปวดร้าว ด้วย
ความเอ็นดูในตัวหลานสาว “เมื่อมารดาของเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกเรา
แล้ว ก็ให้ป้าผู้นี้ดูแลเจ้าแทนเถอะนะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตราบใดที่
ยังอยู่ในบ้านสกุลหลาน เจ้าก็ไม่ต้องกังวลว่าจะถูกขายให้ผู้อื่นอีก”

ไปหยานรู้สึกเหมือนมีกระแสบอุ่นไหลเวียนอยู่ในหัวใจ นางพบว่า
การมีครอบครัวอยู่เคียงข้างนางนั้น ดีกว่าการอยู่เพียงลำพังในโลก
อ้างว้างนี้เป็นไหน ๆ

หลานเลี้ยวหยุนกลับมารู้สึกตัว ตอนนี้ท่าทีที่ยิ่งผยอง และโอหัง
ของนางเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกผิด “ข้าขอโทษจริง ๆ พี่

ไปหยาน ข้าไม่รู้มาก่อนว่าคนบ้านสกุลไปทำให้พี่ต้องทรมาณมาก
ถึงเพียงนี้ อย่ากังวลเลย หากคราวหน้าเราพบไปจ้ออีก เราจะร่วมมือ
กันจัดการนาง”

“บ้านสกุลไปทำเกินไปจริง ๆ !” น้ำเสียงของหลานเฉาหย่นบ่งบอก
ถึงความโกรธ “พวกเขาเก็บสินสอดทองหมั้นของท่านป้าไปหมด ยัง
กล้าพูดว่าพี่น้องของเรากินล้างกินผลาญอีกกระนั้นหรือ ? ทั้งยังกล้า
ขายนางอีก ! เช่นนี้แล้วตระกูลหลานของเราไม่มีวันอภัยให้เป็นแน่”

แม้แต่หลานเฉาหลิงที่สงบ และนั่งเงียบอยู่เป็นเวลานานก็ยังอดมิได้
เขาเอ่ยออกมาว่า “ท่านแม่ ท่านย่า ข้าเห็นด้วยกับน้องรอง น้องไปห
ยานต้องผ่านความเจ็บปวดร้าวร้ามมากนัก เราไม่สามารถปล่อย
เรื่องนี้ไปง่าย ๆ ทั้งเพื่อตัวนาง และเพื่อศักดิ์ศรีของคนตระกูลหลาน
เราต้องเรียกร้องความเป็นธรรม

“เออละ ในเมื่อพวกเจ้ามีมติเห็นพ้องกัน เช่นนั้นเรา ... “

หลานฮูหยินผู้ชราใช้มือตบโต๊ะพลาถกล่าวออกมา ทว่าไปหยานกลับ
กล่าวขัดจังหวะนางเสียก่อน “ท่านยาย ข้ามีแผนแก้แค้นในใจแล้ว
ลำพังข้าเองสามารถจัดการปัญหานี้ได้”

ครั้งนี้ได้ยื่นถ้อยคำดังกล่าว หญิงชราก็ถอนหายใจอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย ก่อนจะตบหลังมือหลานรักเบา ๆ นางกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่ต่างกระซิบว่า “ในเมื่อเจ้าตัดสินใจแล้ว ข้าก็เคารพการตัดสินใจของเจ้า อย่างไรก็ตามหากเจ้าประสงค์ความช่วยเหลือใด ๆ เจ้าต้องมาหาเรา ยามนี้เจ้าอยู่ในความดูแลของเราแล้ว ข้าไม่อาจทนเห็นเจ้าต้องทนทุกข์ทรมานเช่นที่เคยเป็นมาอีก”

แม้ว่าบ้านสกุลหลานของพวกเขา จะต้องมีปัญหากับราชสำนัก พวกเขาก็ออม !

“ท่านแม่” ตงรั่วหลานค่อย ๆ ลุกขึ้นอย่างช้า ๆ นางพยายามปรับอารมณ์ให้กลับคืนสู่ปกติ ก่อนจะกล่าวว่า “แขกส่วนใหญ่ได้มาถึงแล้ว เหตุใดเราไม่ออกไปต้อนรับพวกเขาก่อนล่ะ ?”

ซูหยินผู้เฒ่าพยักหน้ารับเบา ๆ นางจึงมือไปหยานให้ลุกขึ้นเดินไปพร้อมกับนาง “หยานเอ๋อ ไปกันเถอะ วันนี้บ้านสกุลหลานของเราจะแสดงให้เห็นว่าเจ้าเก่งกาจเพียงไร ?”

บทที่ 45 : งานเลี้ยงอาหารค่ำ (6)

เนื่องจากบริเวณห้องโถงชั้นในไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามา
เช่นนั้นหญิงชราจึงต้องพาไปหยานออกไปด้านนอก เพื่อพบกับ
แขก

ช่วงเวลานั้นหลานเลี้ยวหยุนก็วิ่งมาอยู่ข้าง ๆ ไปหยาน นางเอ๋ยถาม
ออกมาว่า “นี่ พี่ช่วยรักษาท่านปู่จริง ๆ กระจกนั้นหรือ ? ข้าได้ยืมมา
จากท่านพ่อว่าพี่เป็นศิษย์ของหมอปรุ้งยาระดับสี่”

“อืม...” ไปหยานยืนยัน พลันริมฝีปากของนางก็โค้งงอให้เกิด
รอยยิ้ม

เด็กสาวน้อยตาลูกวาว นางรีบเดินตามด้อย ๆ “เช่นนั้นพี่ช่วยสอนข้า
ปรุ้งยาหน่อยจะได้หรือไม่ ?”

ไปหยานหันกลับไปมองลูกพี่ลูกน้องของนาง ทันทีที่เห็นแววตาที่
เต็มไปด้วยความหวังของน้องสาว นางก็เผลอพยักหน้ารับโดยไม่
รู้ตัว “ข้าสามารถสอนเจ้าได้ หากแต่เจ้าจะเรียนรู้ได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับ
ความสามารถของเจ้าเอง”

ครั้งนี้ไปหยานรับคำ หลานเลี้ยวหยุนก็กระโดดตัวลอยอย่างตื่นเต้น
ยินดี นางเริ่มรู้สึกภูมิใจในตนเองขึ้นมาอีกครั้ง

ไปจื่อ ถึงเจ้าจะมีพี่สาวเป็นถึงชายาเอกขององค์รัชทายาทแล้ว

ยังไ้ ? ตอนนี้ข้ามีพี่ไปหยานเป็นอาจารย์ของข้า นั่นก็หมายความว่า
ตอนนี้ข้าก็มีอาจารย์ของอาจารย์เป็นหมอปรงยาระดับ 4 ! ที่นี้ข้าก็ไม่ได้
ด้อยไปกว่าเจ้าแล้ว

น่าเสียดายที่หลานเลี้ยวหยุนไม่มีพรสวรรค์ด้านนี้ นางเหมาะกับการ
รำดาบ และฟาดไม้กระบองมากกว่า มิไ้ว่านางไม่เคยมี
ประสบการณ์ด้านนี้มาก่อน หากแต่หลังจากทดลองปร่งยามาหลาย
ครั้ง นางก็รู้ตัวและยอมรับความจริง

อย่างไรก็ตาม ทุกครั้งที่ไปหยานปรากฏตัว นางก็นับเป็นลูกศิษย์คน
หนึ่งของไปหยานเช่นกัน !

การไม่มีความสามารถในด้านปร่งยามิไ้เรื่องสำคัญเลย นางเพียง
ต้องการให้มีตำแหน่งทัดเทียมกับไปจื่อได้เท่านั้น

นั่นคือวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของนาง !

ภายในห้องจัดเลี้ยงบ้านสกุลหลาน

“องค์รัชทายาทเสด็จ !” บ่าวรับใช้ประกาศเสียงดังมาจากด้านนอก
ทำให้แขกในงานที่กำลังสนทนาเฮฮาต่างเงยเสียงลง

องค์รัชทายาทกระนั้นหรือ ?

เขามาด้วยหรือนี่ ?

เป็นไปได้ที่องค์รัชทายาทจะมาที่นี่ เพื่อสร้างความสุขให้ไป๋ห
ยาน เพราะนางก็เคยอยู่ในฐานะพระคู่หมั้นของเขามาก่อน ทว่า
เพราะนางเสียความบริสุทธิ์ นางจึงถูกคนในราชสำนักตั้งแง่รังเกียจ
หากแต่องค์รัชทายาทกลับปรากฏกายขึ้นที่นี่ เป็นเรื่องลือเล่่นใช่
หรือไม่ ?

“ผู้ใดส่งเทียบเชิญให้เขา ?” หลานหยุ (ลุง) ขมวดคิ้วเล็กน้อย ขณะ
กระซิบกับชายที่อยู่ข้างกาย

ทหารยามที่อยู่ใกล้ ๆ กล่าวตอบอย่างระมัดระวังว่า “ผู้น้อยกำชับทุกคนแล้วว่า ห้ามส่งเทียบเชิญไปที่ตำหนักขององค์รัชทายาท ข้าน้อยเชื่อว่าคงไม่มีผู้ใดกล้ากระทำเช่นนั้นเป็นแน่”

ไม่มีเทียบเชิญ เช่นนั้นเขามาที่นี่ได้อย่างไร ?

สีหน้าของหลานหยูเลดูไม่ดีนัก เขาไม่เคยลืมว่าคนในราชสกุลนี้ทำสิ่งใดไว้กับไปหยานซึ่งเป็นหลานสาวของเขาบ้าง

ใคร ๆ ต่างกล่าวขานกันว่าโอรสขององค์รัชทายาทคลอดก่อนกำหนด หากแต่ไยเด็กน้อยถึงมีสุขภาพดีถึงเพียงนั้น มีเพียงคนโง่เขลาเท่านั้นที่จะเชื่อคำโป้ปดนี้

ชายหญิงแพศยาคู่นี้มีความสัมพันธ์กัน ก่อนที่หยานเอ้อจะจากไปเสียด้วยซ้ำ เมื่อเรื่องปรากฏเช่นนี้ การที่ไปรู่จะวางแผนกลั่นแกล้งหยานเอ้อ เพื่อจะได้เป็นพระชายาขององค์ชายรองก็ย่อมเป็นไปได้

ด้วยเหตุนี้ หลานหยูจึงไม่ยอมส่งเทียบเชิญของรัชทายาทมาร่วมงานเลี้ยงในคำคืนนี้ เพราะเขาเกรงว่าตนจะระงับอารมณ์ไม่อยู่ จนถึงขั้นกระโดดบิบบคองรัชทายาทเข้าให้

“เจ้าบ้านหลาน ท่านคงไม่ตำหนิข้าที่มาโดยไม่ได้รับเชิญใช่หรือไม่ ?” นานกงอีก็ลี้พัคก่อนจะเดินเข้าไปหาหลานหยูพร้อมด้วยรอยยิ้ม ท่าทางของเขาราวกับบัณฑิตหนุ่ม “ข้าได้ยินมาว่าท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านหลานบิดาของท่านป่วยหนัก ข้าจึงใช้โอกาสนี้มาเยี่ยมเยียม เพราะข้าไม่รู้ว่าเขาจะอยู่ได้อีกสักกี่วัน ?”

หลานหยูกำหมัดแน่น ริมฝีปากของเขาเผยรอยยิ้มที่ดูเหมือนแสบ “บิดาของข้าอาการดีขึ้นมาก คงไม่รบกวนให้องค์รัชทายาทต้องเป็นห่วง ! อย่างไรก็ตามข้าเกรงว่าจุดประสงค์ในการมาของท่านในวันนี้อาจจะไม่บริสุทธิ์นัก ขออภัยด้วย หากแต่ข้าคิดว่าบ้านสกุลหลานของเราไม่เหมาะที่จะรับรองท่าน”

ข่าวการฟื้นฟูตัวของชายชรา ยังคงจำกัคอยู่ภายในบ้านสกุลหลาน เช่นนั้นจึงไม่แปลกใจเลยที่องค์รัชทายาทจะไม่รู้ความจริงข้อนี้ นั่นทำให้เขาคิดว่าท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านยังคงป่วยหนัก และอาจมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน ครั้นนานกงอีได้ยืมว่าเจ้าภาพไม่ต้อนรับเขา เขาก็เลิคว้าวขึ้น ขณะที่เขาอ้าปากจะพูดนั้น ก็มีเสียงประกาศดังด้านนอก ประตูทางเข้า

“ท่านอ๋องคังเสด็จ !”

อ๋องคังกระนั้นรี ?

ครานี้ทั้งหลายหนุ ทั้งหนานกงอีถึงกับนึ่งอิง ทั้งคู่ต่างประหลาดใจ
กล่าวคำใดไม่ออก ต่างก็หันรีหันขวางเหลียวมองหาร่างของบุรุษที่
แสนอันตรายผู้นั้น

อ๋องผู้นี้หยิงยโส อีกทั้งเหยียดหยามทุกคน ไม่ว่าจะจัดงานเลี้ยงหรือ
งานพบปะสังสรรค์ใด ๆ อ๋องหนุ่มผู้นี้ก็ไม่เคยปรากฏตัว ไม่ว่าจะ
เทียบเชิญหรือไม่ก็ตาม หลานหนุจึงงงใจลึ้มไม่ส่งเทียบเชิญงานเลี้ยง
ในคำคินนี้ไปให้เขา

แต่แล้วจู่ ๆ เขากลับปรากฏตัวโดยไม่ได้รับเชิญ นี่หมายความว่า
อย่างไร ?

บทที่ 46 : ช่างนำทิ้งเลี่ยนีกระไร (1)

ทุกสายตาที่อยู่ในห้องจัดเลี้ยงต่างจับจ้องไปยังประตูทางเข้า

“เหตุใดท่านอ๋องคังถึงมาที่นี่ ? ทั้งที่นี้ก็เป็นเพียงงานเลี้ยงของคน

สกปรก” ไปจื่อซิงยืนอยู่ข้าง ๆ ไปเจิงเซียงผู้เป็นบิดากล่าวอย่าง

โมโห ใบหน้าของนางเจียวคล้ำ เมื่อได้ข่าวการมาถึงของอ๋องคัง

แม้ว่าเด็กสาวจะกระซิบกระซาบ ทว่าเนื่องจากห้องโถงทั้งห้องนั้น

เงียบมาก ถ้อยคำของนางจึงทำให้แขกที่นั่งเงียบได้ยินกันถ้วนทั่ว

หลานหยูมีสีหน้าเคร่งเครียด เขากราดตามองเด็กสาว ก่อนจะหัน

หลังเดินไปที่ประตูทางเข้า ...

ยามนี้ ไม่ว่าจะเป็นแขกหรือ หรือแม้แต่องครักษ์ทายาท ต่างก็จดจ่อ

กับสิ่งที่เห็นด้วยความประหลาดใจ

จันทราสาดแสงส่องสว่างทั่วท้องฟ้าบดบังทุกสิ่งในนภาอากาศ ภายได้

แสงจันทร์นวล ทุกคนต่างจับจ้องไปยังบางสิ่งที่แลดูสะกดตา

ตูม~ !!

พร้อมกับเสียงดังสนั่นหวั่นไหว หมาป่าสีเงินยวงหลายตัวลากเลื่อน
บัลลังก์อันสง่างามเข้ามากลางห้องโถงอย่างรวดเร็ว ทำเอาแขกหรือ
แขกตื่นตกใจ ต่างพากันถอยหนีอลหม่าน

บนบัลลังก์นั้น ชายหนุ่มวางแขนบนที่เท้าแขนอย่างสบาย ๆ ขณะ
เอนร่างลงฟังพนักงานเฝ้าอี ครั้นสายลมพัดแผ่วเบา สายเสื้อของเขาปลิ้น
สะบัดเผยออกเล็กน้อย ทำให้แผ่นอกขาว ๆ ของเขาเผยปรากฏต่อ
สายตาทุกคน สาว ๆ ที่ได้เห็นต่างก็น้ำลายไหล

เส้นผมสีเงินยวงยาวสลวยดงามราวปัสกาล ไหนจะใบหน้าที่หล่อ
เหลา และน่าหลงใหลนั้นอีกล่ะ โอ๊ย ! เคลิบเคลิ้มแทบจะคลั่ง...

ทว่าแววตาของเขากลับแลดูกระหายเลือด น่าสยดสยอง ดูราวกับว่า
ในสายตาของเขาแล้ว ทุกคนที่อยู่ในห้องโถงนี้ไม่ต่างกับมดตัวน้อย
ที่จะบดขยี้ให้แหลกราญเมื่อไหร่ก็ได้

บุรุษผู้หยิ่งยโส แลดูสูงส่ง และรักสันโดษเช่นนี้แหละ คือบุรุษที่ทำ
ให้สาวนักฝันนับพันต่างหลงใหล

ไม่ต่างกับแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ แม้รู้ว่าต้องตายหากแต่ก็ยังยินดี

“การวะ ท่านอ๋องคัง...” หลานหฺยุมิได้แสดงท่าทางเย็นชาเฉกเช่นที่ปฏิบัติกับองค์รัชทายาท น้ำเสียงของเขาให้ความเคารพ อีกทั้งพร้อมต้อนรับบุรุษผู้มาใหม่ “นับเป็นเกียรติแก่บ้านสกุลหลานของเราอย่างยิ่ง ที่ท่านให้เกียรติมาเยือน และร่วมงานเลี้ยงต้อนรับในคำคืบนี้ ขอเรียนเชิญท่านมานั่งที่นี่ก่อนเถิด”

ครั้นหนานกงอี่เห็นการปฏิบัติที่แตกต่างกันอย่างมากระนั้น เขาก็หน้าเสีย ใบหน้าของเขาบิดเบี้ยวเนื่องจากความโกรธ ข้างต่างหากราชนิกูลที่แท้จริง มิใช่อ๋องคังที่มีเพียงตำแหน่ง ! เหตุใดหลานหฺยู่ถึงเคารพอ๋องคังมากกว่าข้า

ตี่คังลุกขึ้นจากบัลลังก์ เขาค่อย ๆ ก้าวลงจากเลื่อนตามคำเชื้อเชิญ ทันทีที่เขาลุกขึ้นจากบัลลังก์ หม่าป๋าที่ลากเลื่อนมาก็เหมือนจะได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี พวกมันหลบหายออกจากห้องโถงอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า มองเห็นเพียงจุดแสงเล็ก ๆ กลางอากาศ

ฝูงชนที่เห็นเหตุการณ์ต่างปากอ้าตาค้าง ไม่สามารถถอนสายตาออกจากท้องฟ้าอยู่ครู่ใหญ่ ...

พวกมันล้วนเป็นสัตว์อสูร ! ทุกคนต่างรู้ว่าตีคังมีพลังอำนาจมาก หากแต่พวกเขาไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เห็นสัตว์อสูรลากเลื้อนให้ตีคัง !

“ข้าได้ยินมาว่าบ้านสกุลหลานเป็นเจ้าภาพจัดงานเลี้ยงต้อนรับใครบางคนจากบ้านสกุลไป” ตีคังกล่าวขณะเดียวกันสายตาเย็นชาของเขาก็กวาดมองทุกคนที่อยู่โดยรอบ “เช่นนั้นข้าจึงสงสัยว่า เหตุใดงานเลี้ยงครั้งนี้จึงถูกจัดขึ้นโดยบ้านสกุลหลาน มิใช่บ้านสกุลไป ? “

“ท่านอ๋อง...”

ครานี้ไปเจิงเซียงรีบชิงกล่าว ก่อนที่หลานหยูจะได้ทันอธิบาย “ท่านอาจจะไม่รู้เรื่องราว บ้านสกุลไปของข้าเลี้ยงดูเด็กออกตัญญูนั้นด้วยหัวใจ ภรรยาคนปัจจุบันของข้าก็ปฏิบัติต่อนางราวกับเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง ! ทว่าเพียงเพราะข้าต่อว่านางไม่กี่ประโยค เด็กเนรคุณนั้นก็กลับประกาศตัดพ้อตัดลูกกับข้า จากนั้นนางก็ประกาศว่านางจะกลับมาอยู่บ้านสกุลหลาน“

ทันทีที่ได้ยินเรื่องราวจากไปเจิงเซียง ผู้งชนก็เริ่มรวมกลุ่มซุบซิบแสดงความไม่พอใจ

“ไปหยานนี่ช่างอกตัญญูเสียจริง เมื่อครั้งที่นางหนีตามผู้ชายไปนั้น
ท่านยายของนางถึงกับเป็นลมบนท้องถนน มาตอนนี้ เพียงถูกบิดา
ตำหนินิด ๆ หน่อย ๆ นางถึงกับตัดพ่อตัดลูก หากข้ามีบุตรสาวเช่นนี้
ข้าจะบีบคือนางให้ตายคามือเลยทีเดียวน ! “

“ไปฮูหยิน นางช่างเป็นคนใจดีจริง ๆ ข้าได้ยินมาว่านางรักบุตรสาวผู้
นี้มากกว่าเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองเสียอีก ทว่าแทนที่จะได้รับ
ความกตัญญูเป็นการตอบแทน นางกลับถูกผู้หญิงที่ไร้หัวใจคนนี้ใส่
ร้ายป้ายสีเสียนี้“

บทที่ 47 : ช่างนำทิ้งเสียงนี้กระไร (2)

ครั้นได้ยินบรรดาแขกเหรื่อต่างพากันกล่าวหาหลานสาวของตนผิด ๆ อย่างไรเหตุผล สุดท้ายหลานหยูก็ไม่สามารถระงับความโกรธของตนไว้ได้ เขาระเบิดอารมณ์ออกมาทันที “พวกเจ้าทุกคนหุบปากเดี๋ยวนี้นะ !”

เมื่อบรรดาฝูงชนได้ยินเสียงคำรามลั่นอย่างฉับพลันของหลานหยู ด้วยความตกใจ พวกเขาต่างก็ปิดปากเงียบเสียงลงอีกครั้งทันที “พวกเจ้ากล่าวหาว่า หยานเอ้อ หลานสาวของข้าหนีไปกับผู้ชาย ก็ไหนล่ะหลักฐาน ?” เขาเย้ยหยันด้วยท่าทางรังเกียจคนปากมากพวกนั้น “นอกจากคำกล่าวอ้างของไป่เจิงเซียงแล้ว พวกเจ้ายังมีสิ่งใดมาพิสูจน์อีกหรือไม่ ! ไยข้าต้องเข้าใจหยานเอ้อผิด ๆ เช่นเดียวกับพวกเจ้าด้วย ? ผู้ที่บอกว่าหยานเอ้อไม่บริสุทธิ์ ก็มีเพียงไป่ร่ว หรือยังมีผู้ใดอีกที่เห็นเหตุการณ์ในครั้งนั้น ? ข้าว่าหยานเอ้อตั้งครรภัก์มาจากปากของคนสกุลไป่ สำหรับข้าแล้ว เรื่องนี้เป็นเพราะไป่ร่วต้องการแย่งองค์ชายรองซึ่งเป็นคู่หมั้นของหยานเอ้อ นางจึงวางแผน

ต่าง ๆ เพื่อให้ร้ายหยานเอ้อ สุดท้ายแล้วไปรั้วก็ได้อภิเษกสมรสกับ
องค์ชายรองสมใจ ! “

“หลานหยู !” ไปเจิงเซียงคำรามลั่นด้วยความโกรธ “ที่เจ้าพูดเช่นนี้
หมายความว่าอย่างไร ? ข้าในฐานะเจ้าบ้านสกุลไปอุตส่าห์มาร่วมงาน
เลี้ยงของเจ้าด้วยเจตนาดี ทว่าเจ้ากลับใส่ร้ายบุตรสาวของบ้านสกุล
ไปเราเช่นนี้ รั้วเอ้อทั้งใจดี ทั้งมีเมตตา ไหนเลยจะคิดวางแผนแย่ง
องค์ชายรอง จนถึงกับทำเรื่องเลวทรามเช่นนั้น ? ข้าคิดว่าเรื่องเลว
ทรามเช่นนั้นจะมีก็เพียงไปหยานเท่านั้นแหละที่ทำได้ !

บุตรสาว ?

หลานหยูยิ้มเยาะ ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่า ในสายตาของไปเจิงเซียง
บุตรสาวของเขามีเพียงไปรั้ว และไปจื่อเท่านั้น ส่วนไปหยานมิใช่ !

“เจ้าบ้านหลาน ท่านทำเกินไปจริง ๆ ” หนานกงอ้วนหน้าผาก ยามนี้
สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นเฉียวคล้ำ “ชายาของข้าเตือนข้าแล้วในเรื่อง
นี้ หากแต่ข้าไม่คิดว่าจะเป็นจริง นางบอกข้าว่าไปหยานจะต้องโยน
ความผิดของตนให้ผู้อื่น ดูเหมือนว่าทุกสิ่งจะเป็นจริงดังนางว่า มีแต่
เจ้าเท่านั้นที่เชื่อเรื่องไร้สาระของผู้หญิงอย่างไปหยาน“

หลานหยูกำหมัดแน่น เขาอยากจะโต้ตอบ ทว่าทันใดนั้นเองเขาก็ได้
ยินเสียงกระแอมไอขึ้นเบา ๆ จากด้านนอก ครั้นมองไปยังต้นเสียง
เขาก็เห็นท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านหลานค่อย ๆ เดินเข้ามาพร้อมกับคนของ
เขา

“ท่านพ่อ” หลานหยูระบับความโกรธ ขณะเดินเข้าไปคารวะบิดาของ
ตน

“อะ ฮืม ! ข้ายินดีต้อนรับทุกท่านที่มาร่วมงานเลี้ยงต้อนรับ
หลานสาวของข้าที่นี่” ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านกระแอมไอ นัยน์ตาที่ดูคัน
ของเขากวาดไปทั่วบริเวณ โดยรอบอย่างปرام ๆ พลันสายตาของเขา
ก็หยุดลงที่ตึกังด้วยความสงสัย จากนั้นจึงขยับไปมองสบตาหลาน
หยู

ราวกับกำลังพยายามไถ่ถามว่า “เหตุใดตึกังถึงมาที่นี่ได้ล่ะ ?”

หลานหยูเข้าใจความงุนงงของบิดา เขารีบส่ายศีรษะ เป็นคำตอบว่า
เขาเองก็ไม่รู้เช่นกัน

“เจ้าบ้านหลาน อาการของท่าน ... ” แววตาของหนานกงอี้เปล่ง
ประกายเต็มไปด้วยความประหลาดใจ และคาดไม่ถึง

ขณะที่อีกด้านหนึ่งนั้น ไปเจิงเซียงก็ไม่สามารถระงับอารมณ์ของตน
ได้อีกต่อไป นัยน์ตาของเขาลุกวาวด้วยความโกรธแค้น เขาพุ่งสายตา
ไปยังท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้าน

เหตุใดตาแก่นี้ถึงยังไม่ตาย ?

ไม่สิ เหตุใดตาแก่นี้ถึงลุกออกจากเตียงได้มากกว่า ? นี่แสดงว่าตาแก่
นี่คงดีขึ้นมากแล้วกระนั้นสิ ?

ภายใต้สายตาที่เต็มไปด้วยความประหลาดใจของแขกผู้มีเกียรติ ท่าน
เจ้าบ้านหลานค่อย ๆ เดินอย่างช้า ๆ เขาก้าวไปหยุดลงตรงหน้าตู้คัง
ใบหน้าเหี่ยว ๆ ของเขาเผยรอยยิ้มต้อนรับ “นับเป็นเกียรติยิ่งที่ท่าน
อ๋องคังมาเยือนสถานที่อันต่ำต้อยของเรา ทั้งยังเข้าร่วมงานเลี้ยงของ
สกุลหลานด้วยตนเอง”

สายตาของตี่คังที่ก้มลงมองชายชรายังเต็มไปด้วยความห่างเหินและ
เย็นชา “ข้าเพียงอยากรู้ว่า ไปไหนเป็นใคร แล้วนางสร้างเรื่องน่าอัป
อายใดให้กับอาณาจักรแห่งนี้ ?”

แท้ที่จริงเขาก็รู้เรื่องราวมาจากทหารองครักษ์บ้างแล้ว ครั้นหวน
คิดถึงเรื่องที่ทหารองครักษ์รายงาน นัยน์ตาของตี่คังพลันหรีดลง
เล็กน้อยแลดูน่าอันตราย

นางสูญเสียความบริสุทธิ์เมื่อหกปีก่อน ทั้งนางยังตั้งครรภ์ก่อน
แต่งงาน ?

คือ !

ดีมาก !

ข้าอยากจะเห็นนักว่สตรีผู้นั้นจะปากแข็งไปได้สักเพียงใด !

มุมปากของเขายกโค้ง รอยยิ้มของเขาแลดูกระหายเลือด ใบหน้า
หล่อเหลายังดูไร้ซึ่งอารมณ์ อารมณ์สีม่วงเข้ม ยิ่งขับเน้นให้เขาแลดู
กดดัน กระทั่งคนทั้งห้องแทบจะหายใจไม่ออก ...

ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านหัวใจเต๋นแรง ในใจรู้สึกสังหรณ์ไม่ดีเลย ชายชรา
เริ่มเป็นกังวลว่าหลานสาวของตน อาจไปยั่วยุท่านอ๋องจอมกระหาย
เลือดผู้นี้ โดยบังเอิญหรือไม่

บทที่ 48 : แบบนี้แหละที่ข้าชอบ (1)

“ท่านอ๋อง” ครั้นเห็นความโกรธที่ปิดไม่มิดในแววตาของตี้คัง ไปจื้อก็รีบลุกขึ้นจากที่นั่งของนางทันที “เมื่อหกปีก่อน ไปหยานตั้งครรรค์ก่อนแต่งงาน ทั้งยังหนีไปกับชายที่ไม่มีสกุลรุนชาติ ทำให้คนสกุลไปทุกคนต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง“

ไปจื้อ ไม่ต้องการให้ตี้คังเหมารวมว่านางเป็นเช่นเดียวกับไปหยาน ซึ่งนั่นอาจทำให้ราชสำนักไม่พึงพอใจรับนางเข้าวัง

หากแต่ที่ตกลงก็คือตี้คังไม่เคยเห็นไปจื้ออยู่ในสายตา ทั้งไม่เคยรู้จักไปจื้อเลยแม้แต่หน่อย

“ชายไร้สกุลรุนชาติ ?” ตี้คังหัวเราะอย่างเย็นชา

ไปจื้อ ไม่ทันสังเกตเห็นใบหน้าที่ค่อย ๆ ดำคล้ำ และเย็นเยือกลงเรื่อย ๆ ของอ๋องคัง นางยังคงพูดโพล่งต่อไปว่า “เมื่อหกปีก่อน บนถนนสายเก่า ไปหยานมีความสัมพันธ์กับชายไม่มีหัวหนอนปลายเท้าคนหนึ่ง บังเอิญว่า ไปรู้ว่ พี่สาวของข้าไปพบเข้าระหว่างที่คนทั้งคู่กำลังมีสัมพันธ์สวาทกัน ด้วยเหตุนี้นางจึงหนีออกจากบ้าน“

“โอ้?” ตี๋คังเลิกคิ้ว น้ำเสียงของเขายิ่งดูร้ายมากขึ้น “นั่นหมายความว่า เจ้าเคยเห็นหน้าชายไม่มีหัวนอนปลายเท้าผู้นั้นด้วยใช่ไหม?”

ยามที่พูดถึงลักษณะของชายผู้นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า “ชายไม่มีหัวนอนปลายเท้า” ตี๋คังตั้งใจเน้นเสียงเป็นพิเศษ นัยน์ตาของเขาพลันเปล่งประกายอันตรายแดงวาว

อย่าว่าแต่ไปจ๊อที่มีได้ออกไปด้วยเลย แม้แต่ไปร่วเองก็ยังไม่เคยเห็นคนผู้นั้น ทว่าในเวลานั้น เพื่อที่จะให้ร้ายไปหยาน นางจึงไม่เอ่ยความจริงเรื่องนี้ออกมา

“แน่นอนว่า ข้าเคยเห็นชายไร้สกุลผู้นั้น เขามีได้หล่อเหลา เทียบกับองค์รัชทายาทไม่ได้เลย ข้าก็ไม่ว่า ด้วยเหตุใดไปหยานถึงได้ตกหลุมรักชายนาร้างเกียจน่าขยะแขยงผู้นั้นได้”

ยามนี้ไปจ๊อตั้งใจเพียงจะใส่ร้ายพี่สาวของตน นางละเลยกลืนอายุที่แปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงรอบ ๆ ภายของตี๋คังชายในฝันของทุกคน ความกดดันเพิ่มทวีมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้แต่ฝูงชนก็ยังคงถอยกลับ ...

ทันใดนั้นเอง เสียงเยาะเย้ยก็ดังมาจากด้านนอกห้องโถง ทำให้ไปจี้
อกระโคตโหยงด้วยความตกใจ

“เมื่อครู่ ข้าถามว่า เหตุใดห้องจัดเลี้ยงจึงปิดอัดกระทั่งแทบหายใจไม่
ออก ทั้งยังเหม็นเน่าอีกต่างหาก อ้อ ! ที่แท้เป็นเพราะเจ้ามาเยือน
นี่เอง ท่านพ่อ ไยท่านจึงปล่อยให้นางโสโครกผู้นี้มาที่นี่ ปากเหม็น
ๆ ของนางทำให้บ้านของเราเหม็นเน่าไปหมดแล้ว

หลานเลี้ยวหมุนที่เพิ่งเดินเข้ามา เห็นไปจี้เอ่เล่าเรื่องราวฉอด ๆ ไม่
หยุด เมื่อพบกับศัตรูของนางอีกครั้งหลังจากไม่ได้พบกันเสียนาน มี
หรือที่นางจะทนนั่งเฉย ๆ โดยไม่ทำอะไรเลย ความเกลียดที่ลุกโชน
ดังเพลิงในใจของนาง ทำให้นางกล่าววาจาประชดประชันที่ร้ายกาจ
เหล่านั้นออกมา

ชั่วขณะนั้นเอง สายตาของผู้คนต่างก็เบนไปจับจ้องสตรีที่ยืนอยู่เคียง
ข้าง หลานเลี้ยวหมุนแทน

ช่างงามสง่าเหลือเกิน งามหาใดเปรียบ

“สายลมพัด เส้นผมเงางามสะบัดสยายปลิวตามแรงลม อารมณ์สีแดง
ช่างงามสมสวยบาดใจ จนข้าเผลอไพลมีอาจจะสายตา”

ใบหน้าอันงดงามของนางดึงดูดใจ กระทั่งไม่อาจจะสายตาได้
นัยน์ตาคู่นั้นของนางเล่าก็แวววาวสดใส ดังจะเก็บเกี่ยวหัวใจ และ
วิญญาณของทุกคน รอยยิ้มหวาน ๆ ช่างบาดจิต ราวกับต้องมนตร์
เสน่ห์ ทำเอาหัวใจทุกคนแทบจะหยุดเต้น

หนานกงอีจ้องมองเหม็ง ก่อนหน้านี้ แม่ไปหยานจะได้ชื่อว่าเป็นสาว
งามอันดับหนึ่งของอาณาจักร หากแต่นางก็ผอมบาง ทั้งยังตัวเล็ก
มาก เมื่อเทียบกับยามนี้เรียกได้ว่าแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

กล่าวได้ว่าก่อนหน้านี้ไปหยานคือสาวงามอันดับหนึ่งในอาณาจักร
ทว่าบัดนี้นางคือสาวงามอันดับหนึ่งในปฐพี

ครั้นไปจื่อเห็นสายตาของบรรดาชายหนุ่มที่ต่างจับจ้องมองไปหยาน
เป็นตาเดียว ต่อให้นางไม่ใส่ใจ นางก็คงไม่โง่ถึงขนาดไม่รู้ไม่เห็น
เช่นนั้นนางจึงกั๊กฟัน และกำหมัดแน่น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

เมื่อนางสังเกตเห็นสายตาของตี่คังที่พุ่งเป้าไปยังไป๋หยาน หัวใจของ
ไป๋จื่อพลันคันยุบยิบ รวากับมีมดหลายตัวรุมกัด นางเจ็บปวดกระทั่ง
แทบคลั่ง

“ท่านอ๋อง !” ไป๋จื่อกัดฟันกล่าว “นางคือพี่สาวคนโตของข้าที่สูญเสีย
พรหมจรรย์ไปเมื่อหกปีก่อน“

ไป๋จื่อพยายามย้าเตือนอ๋องคังว่า ไป๋หยานไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ สตรี
เช่นนางไหนดลยจะเข้าตาเขา ?

ท่านอ๋อง ?

ไป๋หยานขมวดคิ้ว พลังหันหน้าไปตามเสียงของไป๋จื่อ ทันทีที่นาง
เห็นเขา ใบหน้าที่หล่อเหลา ทว่าแลดูอันตรายนั้น นางก็ตกใจ และ
เปลือยปากออกมาว่า

“ท่านมาทำอะไรที่นี่ !

“เหตุใดข้าถึงมาที่นี่ เจ้าน่าจะรู้ดีกว่าผู้ใด” รอยยิ้มกว้างระบายเต็ม
ใบหน้าของตี่คัง

บทที่ 49 : แบบนี้แหละที่ข้าชอบ (2)

ทุกคนที่นั่นต่างก็ตกตะลึง

แม้แต่ไป๋หยานเองก็ยังตกตะลึง

บุรุษผู้นี้คือตี้คัง หรืออ๋องคังผู้มีชื่อเสียงโด่งดังขวัญใจสาว ๆ ทั่ว
ราชอาณาจักรใช่หรือไม่ ?

เพียงชั่วพริบตา ตี้คังก็ขยับเข้ามาถึงตัวนางแล้ว

ครั้นเห็นอ๋องหนุ่มเริ่มรุกเข้าหาลูกพี่ลูกน้องของตน หลานเฉาหึง
และน้องชายก็พยายามปกป้องไป๋หยาน ทั้งคู่ต้องการที่จะดึงตัวไป๋
หยานไปไว้ข้างหลัง ทว่าน่าเสียดายที่พวกเขาเข้าเกินไป

ตี้คังโอบเอวไป๋หยานแน่น ปิดโอกาสหลบหนีของไป๋หยานอย่าง
สิ้นเชิง เขากล่าวพร้อมด้วยแวตาวาววับเยียบคม “ที่สุดข้าก็หาเจ้า
พบ !” น้ำเสียงของเขาฟังดูคุกคาม ทว่าก็มีเสน่ห์ในเวลาเดียวกัน

อ๋องคังเคยพูดมาตลอดว่า เขากำลังตามหาตัวสตรีที่ “ข่มขืน” เขา
ผู้ใดจะรู้ว่าสตรีผู้นั้น จะเป็น นางสาวงามผู้ฉาวโฉ่ประจำเมืองนี้

ทว่าถ้อยคำของเขาที่ลอยไปกระทบหูของคนอีกหลายคน ย่อมแปล
ความหมายไปได้อีกร้อยแปดพันอย่าง

“คนบ้า !”

ไปหยาน โกรธ นางพยายามกระที่บหลังเท้าชายผู้นี้เหมือนครั้งที่แล้ว
ทว่าขณะที่เท้าของนางเกือบจะกระที่บลงบนเท้าของเขา ขาของนาง
ก็ถูกมือใหญ่ ๆ ของเขาจับไว้

นิ้วมือเรียวยาวของเขาสัมผัสขาอ่อนของนาง มืออันทรงพลังของเขา
จับขาของนางแน่น บังคับให้นางยืนในท่ายาก แลดูเหมือนคู่รัก
เต้นรำรู้ใจ เขายังทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลงไปอีก ด้วยการใช้นิ้วมือ
แสนซุกซนคอยไล่ไปมาที่บริเวณต้นขาของนางไม่หยุด กระทั่งนาง
ขนลุกชูไปทั้งตัว

“เท้าเล็ก ๆ ของเจ้านี้น่าอยู่ไม่สุขเสียจริง” นอกจากเวทาศระหาย
เลือนแล้ว รอยยิ้มโหดร้ายพลันปรากฏขึ้นอีก “ข้าว่า ข้าควรตัดมันทิ้ง
เลยจะดีหรือไม่ ?”

น้ำเสียงที่คุกคามของเขานั้นฟังดูอ่อนโยนมาก เช่นนั้นจึงทำให้ผู้อื่น
เข้าใจผิดไปว่า เขาพยายามจะเกี่ยวไ้หยาน

ไ้จื่อยืนจ้งจ้งมองตี่คัง พร้อมกับรอยยิ้มชั่วร้ายของเขา หยาดน้ำตา
เริ่มไหลรินออกมาจากดวงตาของนางอย่างเงียบ ๆ

“จื่อเอ้อ” ครั้นเห็นบุตรสาวสุดที่รักร้องไห้เงียบ ๆ เพียงลำพัง ไ้เจิง
เซียงก็รู้สึกเจ็บปวดหัวใจ ราวกับหัวใจกำลังถูกฉีกออกเป็นชิ้น
ๆ แต่แล้วเขาก็กลับปล้นโมโห นัยน์ตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ
เกรี้ยวของเขาหันมามองไ้หยาน “ไ้หยาน นั้นเจ้าทำอะไร ? เจ้าไม่
มีความละอายบ้างเลยหรือ ? “

ไ้หยานมีสีหน้าเครียด ครั้นนางเหลือบมองไ้เจิงเซียง และ
บุตรสาวของเขา นางก็เห็นความอิจฉาในแววตาของไ้จื่อ ปล้นแวว
ตาของนางก็เปล่งประกายเล็กน้อย ใบหน้าที่งดงามของนางระบวย
ไปด้วยรอยยิ้ม

“ยังไม่ชัดเจนพอกระนั้นหรือ ? ไม่เห็นหรือที่เราทำอะไร
กัน ?” ไ้หยานเลิกคิ้ว พลังใช้นิ้วเรียวงามเขยคางของตี่คัง ท่าทาง

ของนางเต็มไปด้วยการยั่ววน “คังคังน้อย คังคังน้อย เจ้าเห็นด้วย กับสิ่งที่ข้าพูดหรือไม่ ?”

คังคังน้อย คังคังน้อยกระนั้นรี ?

คำเรียกขานนี้ทำให้ริมฝีปากของตี่คังบิคเบี้ยว

แต่แล้วเขาก็เปลี่ยนอารมณ์อย่างรวดเร็ว

ท่าทีที่เปลี่ยนไปของไป๋หยานกระตุ้นความสนใจของเขาเป็นอย่างมาก

อ้องคังรวบมือของไป๋หยาน ก่อนจะหันไปทางไป๋เจิงเซียง ผู้ซึ่งมีสีหน้าฉงน “สงสัยบ้านสกุลไป๋คงจะลำบากเสียแล้วที่มีผู้นำตระกูล ตาบอดเช่นเจ้า เจ้าไม่เห็นหรือว่าข้ากำลังทำอะไร ?”

“ท่านพ่อ ! คุณางสิ ... ” ไป๋จื่อมีสีหน้าซีดเผือด นัยน์ตาของนางเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา ความอิจฉาแทบจะทะลุออกมาจากนัยน์ตา “นาง ตั้งใจยั่วยุเรา !”

ถูกแล้ว ไป๋หยานเจตนาทำเช่นนั้นจริง ๆ !

เพื่อที่จะทำลายหญิงไร้ยางอายเยี่ยงไป๋จื่อ นางเต็มใจยอมขายหน้า
เพียงเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย

“ท่านอ๋อง ท่าน...” ไป๋เจิงเซียงพยายามควบคุมความโกรธภายในใจ
เขามองดีคังอย่างเหยียดหยาม “อ๋องคัง ข้าแน่ใจว่าท่านต้องเคยได้ยิน
เรื่องราวเกี่ยวกับบุตรสาวคนโตของข้ามาบ้าง นางมิใช่หญิงบริสุทธิ์
ที่ยังตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน นางหนีออกจากบ้านไปนานถึงหกปี
สตรีเช่นนี้ไม่คู่ควรที่จะอยู่เคียงข้างท่าน ข้าไม่อยากให้ท่านถูกนาง
หลอก ข้าจึงต้องเรียนท่านตามตรง“

ถ้อยคำของไป๋เจิงเซียง ทำให้สมาชิกทุกคนของบ้านสกุลหลานต่าง
โกรธแค้นกันทั่ว

แค่ชายผู้นี้ยอมให้ไป๋ร่วอภิชะกัสมรสกับองค์รัชทายาทแทนไป๋หยาน
ทั้งยังขับไล่ไป๋หยานออกจากตระกูลก็รุนแรงมากพอแล้ว มาตอนนี้
เขายังกล้าให้ร้ายนางอีกกระนั้นรึ ?

คนเป็นพ่อควรทำสิ่งเหล่านี้หรือ ?

ทว่าในขณะที่ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านหลานกำลังจะออกหน้าเถียงไปเฉิง
เซียง น้ำเสียงอันเย็นชาของตี่คังพลันดังขึ้น “ก็แล้วไง ? แบบนี้แหละ
ที่ข้าชอบ”

ผู้คนในงานทั้งหมดต่างอ้าปากค้างด้วยความตื่นตกใจอย่างสุด
ประมาณ กับถ้อยแถลงที่น่าตื่นเต็นนี้

แบบนี้แหละที่ข้าชอบ ?

นี่แสดงว่าตี่คังยังมีรสนิยมชอบสตรีที่ตั้งครรภ์ก่อนแต่งงานกระนั้น
หรือ ?

โธ่สวรรค์ ! ไม่น่าแปลกใจที่สาว ๆ โสด ๆ ซิง ๆ ในอาณาจักรหลิว
ฮ้วนนี้ ไม่อยู่ในสายตาของเขาเลยสักคน นั่นเป็นเพราะตี่คังมีรสนิยม
แปลกประหลาดเช่นนี้เอง

บทที่ 50 : ทำตัวดี ๆ อย่างยับ (1)

ไปจื้อเบิกตากว้าง นางจ้องมองตี่คังอย่างไม่อยากจะเชื่อ

อ๋องคังชอบสตรีไม่บริสุทธิ์เยี่ยงไปหยานกระนั้นหรือ ? เช่นนี้หากข้า
ปรารถนาให้อ๋องคังมองข้าบ้าง ข้ามิต้องมีสัมพันธ์สวาทกับชายสัก
คนก่อนกระนั้นรี ?

“หยานเอ้อ” ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้านเป็นคนแรกที่กลับมาารู้สึกตัว หลังจาก
ที่ตกใจอย่างรุนแรง เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย “ความสัมพันธ์ของเจ้ากับ
ท่านอ๋องคือ ... “

ใคร ๆ ต่างก็กล่าวขานกันว่าตี่คังผู้นี้ไม่เคยดีกับสตรีใด ทั้งยัง
โหดร้าย และกระหายเลือด หากหลานสาวของเขาต้องเกี่ยวข้องกับ
บุรุษเช่นนี้ เขาก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้ายกันแน่

ตี่คังก็มองหญิงสาวที่เขา กำลังกอดแน่น รอยยิ้มของเขาเลดู
คลุมเครือ “ความสัมพันธ์ของเราก็ออย่างที่ท่านเห็น“

ชายชราารู้สึกว่าหัวใจของตนแทบหยุดเต้น เขาแทบจะสิ้นสติ เพราะ
ความตกใจอย่างรุนแรง

ความสัมพันธ์ของเราคืออะไรที่ท่านเห็น ?

หรือเป็นไปได้ว่าอ๋องคังคือผู้ที่ทำลายความบริสุทธิ์ของไป๋หยาน ?

ไม่ ดูจากสีหน้าท่าทางของทั้งคู่แล้ว ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นเลย !

“ไป๋หยาน มานี่ !” ไป๋เจิงเซียงเริ่มรู้สึกตัว เขาตะคอกออกมา

ไป๋หยานเลิกคิ้ว นางกล่าวพร้อมรอยยิ้ม “ท่านมีคุณสมบัติใดมาสั่ง
ข้า ?”

“เจ้า ... ” ไป๋เจิงเซียงชี้หน้าไป๋หยานพลางกล่าวว่า “เจ้าคือบุตรสาว
ข้า !”

ครั้นได้ยินเช่นนั้น ไป๋หยานก็หัวเราะ เสียงหัวเราะของนางฟังดู
ประชดประชันอย่างที่สุดเท่าที่นางจะทำได้ “บุตรสาวกระนั้น
หรือ ? ยามนี้ ท่านยอมรับว่าข้าเป็นบุตรสาวของท่านแล้วกระนั้น
หรือ ? เช่นนั้นหลายปีที่ผ่านมาเล่า ?”

นางปิดมือของตี่คังออก ก่อนจะค่อย ๆ ย่างก้าวทีละก้าว อย่างมั่นคง
ไปทางไป๋เจิงเซียง

ตึงขมวดคิ้ว พร้อมกับย่นหน้าผากเล็กน้อย ทว่าเขาก็ไม่ได้
เคลื่อนไหวใด ๆ ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจของเขาเชิด
ขึ้นเล็กน้อย นัยน์ตาวารีของเขาส่องประกายชวนขนลุก

“ไปเจียงเซียง ท่านกล่าวว่าข้าเป็นคนเนรคุณ ก็แล้วท่านละ ท่านเองก็
เป็นคนไร้หัวใจมิใช่ ?” ไป๋หยานหยุดก้าว นัยน์ตาของนางฉายแวว
เย็นเยือก “เมื่อหลายปีก่อน หากมิใช่เป็นเพราะยาเม็ดจิตวิญญานจาก
บ้านสกุลหลานเหล่านั้้น ผนวกกับความโง่เขลาของท่านแม่แล้ว
ท่านจะประสบความสำเร็จเช่นทุกวันนี้ได้อย่างไร ?”

“นางเด็กเนรคุณ ไร้มารยาท !” ไป๋เจียงเซียงเงื้อมมือขึ้นหมายตบหน้า
หญิงสาว

ไป๋หยานมองด้วยสายตาเย็นชา อีกทั้งเฉยเมย ทันทีที่มือของไป๋เจียง
เซียงเข้ามาใกล้ นางก็ยื่นมือออกไปคว้าจับข้อมือของไป๋เจียงเซียง
แน่น

“ท่านคิดจะตบข้ากระนั้นรึ ?” นางเซิดหน้าพลาถถามเยาะ “นั่นก็
ขึ้นกับว่าท่านมีความสามารถพอหรือไม่ ?”

แล้ว ...

ไปหยานก็ยกเท้าของนางขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกันนั้นก็ถีบไปที่
หน้าอกของไปเจิงเซียงส่งชายผู้นั้นลอยละลื้อไปบนอากาศด้วยลูก
ถีบเพียงครั้งของนาง

ทั่วทั้งห้องโถงเงียบกริบ

ดูจากการที่ไปหยานตอบโต้บิดาของนาง ผู้ใดว่านางเป็นเพียงขะ
เปียกไร้ค่า ก็แล้วเหตุใดนางจึงสามารถทำร้ายไปเจิงเซียงได้ถึงเพียง
นั้น ?

นี่... ไร้เหตุผลเกินไปแล้ว !

ท่านผู้เฒ่าเจ้าบ้าน และคนอื่น ๆ ในตระกูลหลาน ต่างก็โมโหที่ไป
เจิงเซียงจะตอบไปหยาน ทว่าก่อนที่จะพวกเขาจะลงมือ พวกเขาก็ต้อง
ตกตะลึงกับการตอบโต้ของไปหยานเสียแล้ว

นาง ... นางมีพลังถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน ?

“สมน้ำหน้าแล้ว ไปเจิงเซียง !” หลานฮูหยินผู้เฒ่าเป็นคนแรกที่ร้อง
ตะโกนออกมา นางชีนวิเหี้ยว ๆ ของนางไปทางไปเจิงเซียงอย่าง

โกธรเกรี้ยวพร้อมกับกล่าวว่า “เจ้ากล้าได้อย่างไรถึงจะตบตีหยานเอ๋อในบ้านสกุลหลานของข้า ! ตาเฒ่า มัวทำอะไรอยู่ ? ข้าเจ้าเจริญคนคนนี้ให้ข้าทีซิ ! “

ครั้งนี้หลานฮูหยินผู้เฒ่าโกธรจริง ๆ หากไปเจิงเซียงไม่กล้าทำร้ายไปหยานต่อหน้าพวกนาง นางคงจินตนาการไม่ออกว่า เขารังแกหลานสาวหลานชายของนางเช่นไร ?

หากมิใช่เป็นเพราะหลานเฒ่าหยันคอยพุงนางอยู่ข้างหลังตลอดเวลาในตอนนีฮูหยินผู้เฒ่าก็คงยืนไม่อยู่แล้ว

“ท่านตา ท่านยาย ขอข้าพุดให้จบก่อน” ไปหยานยิ้ม นางยกมือขึ้นห้ามทุกคน “ทุกท่านลองมองย้อนกลับไปเถิด ข้าไม่อยากชี้ชัดว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ตลอดเวลาที่ผ่านมาข้าก็ไม่เคยพุดอะไรแม้แต่คำเดียว พวกท่านลองตรองดูเถาะว่า หากหยูหรงปฏิบัติกับข้าเนกเช่นเดียวกับบุตรสาวทั้งสองของนางจริง มีผู้ใดบ้างที่เคยเห็นข้าสวมใส่เครื่องประดับแม้สักชิ้น ? “

ทุกคนในที่นั้นต่างหันมองหน้ากัน ในความทรงจำของพวกเขา เด็กสาวผู้นี้มักไม่เคยประหลาดใจ และเป็นความจริงที่ว่าพวกเขาไม่เคยเห็นไปป์หยานสวมใส่เครื่องประดับแม้สักชิ้นเดียว